ஆசிரியர் பக்கம்

வணக்கம்!

வாழ்ந்துகெட்ட முதியவளைப்போல அழுதுதீர்த்தது வானம். தென் மாவட்டங்களில் உடைபட்ட ஏரிகளால் கண்ணுக்கெட்டியவரை வெள்ளநீர், மூழ்கிய கிராமம், பசியில் வாடிய மக்கள். இதற்கிடையே நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களின் உயிர்பலி – இப்படி அடித்து ஓய்ந்தாலும், மேலும் மிரட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன வானிலை அறிக்கை. சுனாமிக்குப் பின் வந்த மற்றொரு விபத்து இது. இதன்மூலம் உதவிகள் புரிய பொதுமக்களுக்கு இன்னொரு வாய்ப்பு.

மேலும், சென்ற லீடரில் வந்த ராஜேஷ்குமார் நாவலுக்கு அமோக ஆதரவை வழங்கியிருந்தீர்கள். அத்தோடு, பெண்களின் இதயங்கள் என்றில்லாமல் ஆண்கள் மத்தியிலும் பெரும் வரவேற்பை பெற்ற எழுத்தாளர் திருமதி காஞ்சனா ஜெயதிலகர் முதன்முதலாக நமது இதழுக்காக புத்தம் புதிய அற்புதமான 'செண்பகப்பூவும் சாரலும்...' என்ற நாவலை வழங்கியுள்ளார். மெல்லிய நீரோடைப் போல மனதை வருடுகின்றன. படியுங்கள்... படித்துவிட்டு மறக்காமல் உங்களின் மேலான விமர்சனத்தை எழுதுங்கள். தோள் கொடுக்க எப்போதும் தயாராக இருப்பீர்கள் என்பதை நன்கு அறிவோம். நன்றி!

அன்புடன்
எஸ்பி.ராமு

ஒரு நாளும்
உனை மறவாது

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

சோதியம் விளக்கின்
ஒளியில் தங்கத்தில்
தோய்த்தெடுத்தது போல
ஒளிர்ந்தது ஜெய்ஸல்மர்
கோட்டை. எண்பது மீட்டர்
உயரம், அதற்கேற்ற
கம்பீரமான அகலம் என்று
எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு
முன் எழுப்பப்பட்ட
அக்கோட்டையை இரு
பெண்களின் கண்களும்
இமைதட்டாமல் விழுங்கின.

அவர்களின் முன்பு பரிமாறப்பட்ட உணவு அவர்களை ஈர்த்ததாய் தெரியவில்லை..

"மதியமே வந்திருந்தால் கோட்டையின் உள்ளே கூட போய் ஒரு சுற்று பார்த்திருக்கலாம்.."

"ம்ப்ச்... வேணாக்கா... நம்ப கோட்டைதான் பலாப்பழத்தின் உல்டாவாச்சே... ஆக கம்பீரமான வெளிப்புறத்தை மட்டுமே ரசிப்போம்.."

தங்கை கீர்த்தனா சொல்ல தமக்கையின் முகத்தில் புன்னகை.

போனமுறை பாஸ்கர மாமா கொண்டு வந்திருந்த முழுப் பலாப்பழத்தை சகோதரிகள் இருவரும் அதி ஆர்வமாய் சுற்றி வந்து பார்வையிட்டார்கள். பின்பு விரல்களில் நல்லெண்ணை தடவிக்கொண்டு உரிக்க உதவியவர்களுக்கு.

பலாப்பழ உவமையைப் பற்றிய விளக்கம் கிடைத்தது. 'வெளியே வறண்டு கரடுமுரடாய் இருந்தாலும் உள்ளே இனிப்புச் சாறும் சுளையுமாய் இருக்குல்ல பழம்? அப்படியாப்பட்ட மனுஷங்களையும் இதுக்கு ஒப்பிடறதுண்டு' என்று.

பாஸ்கர மாமா ஒரு கோணல் சிரிப்போடு பேச்சைத் தொடர்ந்தார். 'ஆனா உங்க ஜெய்ஸல்மர் கோட்டை இதுக்கு நேர்மாறு. வெளியே படா கம்பீரமும் கவர்ச்சியுமாய் இருந்தாலும் உள்ளே நூறு வீடுகளோடான குட்டி ஊரு... சந்தும் சகதியுமாய்..'

'மூணு கோயில், அரண்மனை, ஹவேலிங்கற மாளிகை - எல்லாவற்றிலுமாய் சேர்த்து மூவாயிரம் பேர் வசிக்கிறாங்க... ரெண்டு வீடுகளுக்கு ஒரு டாய்லெட் கட்டினால் கூட போதும்... கழிப்பறை வசதி இல்லாததால்தான் அத்தனை அசுத்தமும் நாற்றமும் ..' என்ற பேச்சை இருவரும் மனதுள் அசை போட்டனர்...

அன்று காலை எழுந்த கீர்த்தனாவின் முகம் சற்று சுருங்கித்தான் கிடந்தது. வெறுமையாய் தோன்றிய சின்ன வீட்டை இப்படியும் அப்படியுமாய் சுற்றிய பின் கேட்டாள்.

"அக்கா, டின்னருக்கு நாம ஃபோர்ட்

ஹோட்டலுக்குப் போலாமா?"

"எல்லாம் மூட்டை கட்டியாச்சு... எதிரேயுள்ள ராவுஜி கடையில் சப்பாத்தி வாங்கிடலாம்னு நினைச்சேன்..."

பெட்டிகளைப் பூட்டிய கல்பனாவிற்கு உறைத்தது.

தங்கையின் அவதி, ஆசை வேறு...

வெறுமே நாவிற்கு ருசியாய் உணவை அவள் கேட்கவில்லை. சில வருடங்களாய் புழங்கிப் பழகிய ராஜஸ்தானை விட்டு வேற்றூர், புது மாநிலம் போகப் போவதில் கிளம்பிய ஏக்கமது. புகுந்த வீட்டிற்குப் போகும் மணப் பெண்ணிற்குள் நூறு ஆசை, மகிழ்வு, பூரிப்பு இருந்தாலும் பிறந்த வீட்டைப் பிரியும் வருத்தமும் ஏக்கமும் பிணைந்திருப்பது போல...

இப்போது இருவருமாய் போகப் போவது சொந்த ஊருக்கு... பிறந்த மண்ணை மிதிக்கும் ஆசையை முளைக்கச் செய்தது, பிறகுதான் வரும் ஒவ்வொரு முறையும் தாராளமாய் அதற்கு நீரூற்றி வளர வைத்தது பாஸ்கர் மாமாதான்.

விதவிதமாய் நீரூற்றிய வார்த்தைகள்.

'ஜீரா ஒழுகற ஜாங்கரி, பால் மணக்கும் பேடான்னு கொண்டாடறீங்க- சரி. ஆனா நம்ப ஊரு சீனி மிட்டாய்க்கு வருமா? சுடச் சுட வாழையிலைல வச்சுத் தருவாம்பார் அல்வாவை... அது இலையிலேருந்து வழுக்கி, நாக்குல சூடாய் கரைஞ்சு தொண்டைக்குள்ளும் வழுக்கும் பாரு... அடடா... அதுல கொசுறாய் ஒரு முந்திரிப் பருப்பும் கிடந்து பல்லுல அரைபட்டுட்டா... ப்ரமாதம். லட்டு, அதிரசம், கோயில்பட்டி கடலமிட்டாய் கூட என்னா டேஸ்டுங்கற. அதே போலத்தான் அங்கக் காதுல விழற தமிழும்... வசவும் கூட இனிக்குமே...

அப்பாவிற்குமே மாமா வந்து போகும் சமயங்களில் சபலம் தட்டும். 'உங்கமாமா இருந்தவரை டெல்லியில் இருந்தோம்... இப்பப் பிழைப்புக்காக 'கைட்'டுனு ஊரைச் சுற்றிக் காட்டற பிழைப்பைச் செய்ய ராஜஸ்தான் வந்தாச்சு... டூரிஸ்ட்ஸ் அதிகம் வர்றது இங்கேயும் ஆக்ராவுக்குத்தானே? ஆனா இங்கே வந்தது

தப்போன்னும் படுது... இந்த வெக்கையும், மணலை அள்ளிப் பரத்துற தீக்காற்றும் சின்னவ கீர்த்தனாவுக்கு அடியோடு ஆகலை... மூச்சிறைப்பும் களைப்புமாய் கிடக்கறா.

'ஊரை ஏம்பா குறை சொல்லணும்? இங்குள்ள மக்கள் மூக்கையும் சேர்த்து மூடிக்கறாங்க - நாமும் கவனிச்சு கவனமாய் இருந்திருக்கணும் - விவரம் புரியாமல் இருந்ததில் கீர்த்தி படுத்துட்டா...'

'நீயும் நானும் சமாளிச்சுட்டோமேம்மா- சின்னவளுக்குப் பூஞ்சை தேகம்... பஞ்சுக்குள் வச்சாப்பல பாதுகாக்க வேண்டிய உடம்பு...'

மக்களுக்காக அஞ்சியவர் ஒரு விபத்தில் சட்டென்று உலகத்திலிருந்தே விலகி விட்டார்! தாயற்ற, இருபத்தியொரு, பதினைந்து வயதிலுள்ள தன் இரு மகள்களும் இனி இந்த உலகில் எப்படி காலம் கழித்து, கரை சேருவார்கள் என்ற அச்சமெல்லாம் அற்ற விடுதலை!

அப்பாவின் மரணம் பெரிய அதிர்ச்சிதான் - ஆனால் அந்தக் குலுக்கல் தாளாமல் தங்கை மூச்சுத் திணறலுடன் தவித்ததில் கல்பனா மேலும் கலவரமானாள்.

மருத்துவமனையில் சில நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் கீர்த்தனாவின் உடல்நிலை மிக மோசமடைய, அக்கா அழுதாள். 'என்ன செய்துடா கீரு...? நீயும் என்னை விட்டுப் போயிடாத செல்லம்...' 'சைலன்ஸ்' என்ற மேட்ரனின் அதட்டலையும் மீறிய விசும்பல்கள்.

'இல்லக்கா... நாம சேந்தே போகலாம்... குத்தாலம் போயிடலாங்க்கா...'

இந்த விசித்திரமான விண்ணப்பம் கல்பனாவின் விசும்பல்களை நிறுத்தியது.

இவர்களுக்கு அரணாக அப்பாவின் வேலை காத்திருந்தது.

வெள்ளைக்காரப் பயணிகளை நேர்த்தியான ஆங்கிலத்தில் பேசியபடி ஏ.சி. பஸ்ஸில் கூட்டிப் போய் - தார் பாலைவனத்தின் சூரிய அஸ்தமனத்தை, ஒட்டகச் சவாரியை, 'கோல்டன் ஸிட்டி' எனப்படும் ஜெய்ஸல்மரை, அதன்

கோட்டையின் நெரிசலை, நாற்றத்தை மறக்கச் செய்யுமளவு அலங்காரத்துடன் அதன் வரலாற்றை விவரித்து அதற்காக யாதவகுரு ராஜபுத்திர வம்சத்தினர் புரிந்த போர்களைப்பற்றி பேசி வசீகரிக்கும் 'கைட்' வேலை இவளுக்குக் கிடைக்கும்.

சொந்த வீடில்லை என்றாலும் சொந்தமே என்றளவு, வாஞ்சையுடன் பழகும் அண்டை அயலார் இருந்தனர்.

பெற்றோர் காதல் கல்யாணத் தம்பதிகள் என்பதால் உறவினர் ஆதரவில்லை. அவர்களும் 'பிள்ளை பிறந்த பின் பாசம் பொங்கி சேர்த்துக் கொள்வார்கள்' என்று தமிழகத்திலேயே சுற்றி வராமல் வெட்டிக் கொண்டு வடக்கே போக, தொடர்பற்று போனது.

ஆனாலும் பிறந்த பெண்களுக்கு தமிழ் எழுதப் படிக்க கற்றுத் தரப்பட்டது - வீட்டின் பேச்சு எப்போதும் தமிழில்தான். இவர்களை இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலும் தேடிப் பிடித்து வந்த ஒரே உறவு பாஸ்கரன்தான்.

இவர்களது தாயின் தம்பி.

கோதுமை நிறமும் சுருள் கிராப்பும் அவனுக்கு.

'உங்கம்மா, அதான் எங்க கோமுக்கா, என்னை விடவும் அழகு தெரியுமா?'

என்றெல்லாம் அவன் தங்களது தாயைப் பற்றி உயர்வாய் சொன்னதில் இளக ஆரம்பித்தது பெண்களின் மனம். தாயின் நினைவுகள் புகை போலவே புத்தியில் சுழல, அவனது பேச்சைக் கேட்டு தங்கள் இஷ்டத்திற்கு அதற்கு உருவம் தந்து புதுப்பித்தனர்.

கீர்த்தனாவிற்குள் ஒரு புது மோகத்தையும் அவனது பேச்சு விதைத்தது.

'டூரிஸ்ட்ஸ் இங்கேயும் குமியராங்கதான் - மஞ்ச லைட் போட்டு சும்மா தாளிக்கறாங்க கீர்த்தி - வெறும் வெக்கையும் அனல் மண்ணுந்தானே - நம்ப ஊரைப் பார்க்கணும் பாப்பா நீ ... பசுமையும் குளுமையுமாய் ... நாலே நாளில் ஆரோக்கியமாய் தக்காளி, பப்பாளியாட்டம் ஆயிடுவே நீ..'

'நம்ப ஊர் கடையம்தானே?'

'குற்றாலம் ரொம்பப் பக்கந்தான் - நம்ப நிலம், தொழிலு கடையத்திலேன்னாலும், நேரம் ஒழிஞ்சதும் நாம குற்றாலம் ஓடிடறது... அங்கேருக்கும் வீட்டைப் பாக்கணும் நீங்க! ஒரு ஏக்கர் நிலத்துல செதுக்கி நிறுத்தின வீடு.: கேரள பாணி முகப்பு ஓடுன்னு கொள்ளை அம்சமாயிருக்கும். முன்புறம் தோப்பு... மாந்தோப்புங்கறேன்... சப்போட்டா நன்னாரி கூட உண்டு... இடையிடையே ரெண்டு மூணு சிலைங்க?.

'சாமி சிலையா மாமா?'

"ஸ்டைல் சிலைங்க பாப்பா.! பளிங்குல ஒரு வீனஸ் சிலை நிக்கும்பாரு... வீட்டுக்கு வார அத்தனை பேரும் பாராட்டுவாங்க.. தன் ஒரு கை ஒடிஞ்சது பற்றிக் கவலையில்லாத ஒசிந்து நிற்பா அந்த தேவதை... வீட்டின் பின்பக்கம் என்னன்று நினைக்கறே?'

'என்ன?'

"அருவி.. பொங்கிப் புகையடிச்சுப் பொழியிற அருவி.!"

"ஹை!"

"தலைக்கு பிருங்காதி எண்ணெயத் தடவினபடி பின்புறக் கதவைத் திறந்து அங்கக் கட்டி விட்டிருக்கற படியில இறங்கினாப் போதும்... தண்ணீரிலே தலையை நீட்டிடலாம்..."

"ஜாலில்ல மாமா?"

'அப்படி காலையும் மாலையும் குளிச்சேன்னு வை. உனக்குள்ளே போய் மண்டிக் கிடக்கற ராஜஸ்தான் பாலைவன மண்ண எல்லாம் அடிச்சு வெளியேத்திடும். பிறகு இந்த வீஸிங் ஸ்னீஸிங் எல்லாம் போயே போச்சு!'

'சைனஸ், நிமோனியான்னு புதுசாய் ஏதும் வந்துட்டா?'

கவலையுடன் அவர்களது கற்பனைகளுக்குத் தடை போடுவாள் கல்பனா. 'என்னடா நீ ஸ்தல மகிமை புரியாத பேசறியே ..' வருத்தமாய் தலையாட்டுவான் - 'ஹீம் வந்து பார்த்தாத்தான புரியும்... அத்தனை கூட்டம்.. சதா பொழியற

பூஞ்சாரலில நனைஞ்சிட்டே நடக்கலாம். நனைஞ்சது தெரியாமலே சுகமாய் திரியலாம்... ஒரு அருவியில குளிச்சுட்டு அடுத்ததுக்கு அதே ஈரத் துண்டோட ஓடும் ஜனங்க..'

'அருவிங்க ரொம்பப் பக்கம் பக்கமாய் இருக்குமா?'

பகபகவென்ற சிரிப்புதான் பதிலாய் வரும்!

'ஒன்னுக்கொன்னு குறைஞ்சது மூணு கிலோ மீட்டருக்கு தூரம். இப்பதான் வேன், காருன்னு ஜல்லுன்னு பறந்து போயிடலாம்ல? ஒரு நாளைக்கு டூரிஸ்ட்டுங்க நாலைஞ்சு குளியல் போடறதுதான்...'

'ஐயோ... ஜன்னி வந்துடாது?'

பதட்டமாய் கேட்பாள் கல்பனா.

'தும்மல் கூட வராதுங்கறேன்... அதான நம்ப ஊரு விசேஷம்! மூலிகைத் தண்ணில்ல? மலை முழுக்க ரக ரகமாய் மூலிகை விளைஞ்சிருக்கும். அதும்மேல புரண்டு வழியற தண்ணி மருந்து மாதிரி... காலுல இரும்பு வளையம் மாட்டி சித்தங் கலங்கினவங்களையும் குளிக்க கூட்டி வருவாங்களே..'

'பைத்தியம் தெளிஞ்சிருமா என்ன... வெறுங் குளியல் இல்லேங்கறேன் பாப்பா... மூலிகைத் தைலத்த உச்சியில் கரகரன்னு தேச்சு, படபடன்னு கொட்டற அருவியில நிக்க வச்சா... கொதிச்சுப் புரண்ட மூளை நேராயிரும்ல...'

இவர்கள் அதிசயித்துப் போயிருப்பார்கள்.

'பல வருடங்களுக்கு முன்பு கிடைத்த ஒரு ஸ்லைடை' கீர்த்தனா அடிக்கடி வெளிச்சத்தில் உயர்த்திப் பிடித்து ரசிப்பாள்.

'கறுகறுங்க மலையிலேருந்து பாலாய் நீர் விழறது அற்புதந்தான் இல்லையாக்கா?'

'மம்... அழகுதான்..'

'நாம ஒருதரம் போய் குளிக்கணுமே..'

'மறுதரம் மாமா வரும்போது அவரோடக் கூடப் போகலாம்.'

ஆனால் அப்பா இறந்ததற்குக் கூட மாமாவால் வரமுடியவில்லை.

தகவல் தாமதமாய் கிடைத்ததால் வர இயலவில்லை. ஆனால் பெண்கள் இருவரும் உடனே கிளம்பி சொந்த ஊர் வந்துசேர வேண்டும். அந்த மாற்றம் மனப்புண்ணை ஆற்றும் என்ற ரீதியில் நீளமாய் வந்தது அவரது கடிதம்.

'மாமா ஃபோன் நம்பரும் கொடுத்ததில்லை...ஸெல் கூட இல்லை போல.' முணங்கினாள் கீர்த்தனா.

'ஆனால் சரியான விலாசம்தான். கடிதம் அவர் கைக்கு போயிடுச்சுல்ல?'

'நாமும் ஊருக்குப் போலாங்க்கா.' கெஞ்சினாள் தங்கை. 'இங்கே எனக்கு வேலை கிடைக்கும். மாதந்தவறாமல் சம்பளம் வந்திடும். பாசமான அண்டை அயலார்..'

'ஆனா அங்கே நம் உறவுக்காரங்க உண்டு... அது நம்ப மண்ணு. அங்கேயும் உனக்கு வேலை கிடைக்காதா என்ன?'

துடுக்காய் கேட்டவளின் துடிப்புப் புரிந்தது.

'போகலாம்... கண்டிப்பாய் போகலாம்' என்று முதலில் சொல்லி கீர்த்தனாவின் உடம்பு தேறி வீட்டிற்கு வந்த பிறகு விளக்க முயன்றாள் தமக்கை.

'வேலை கூட கிடைக்கலாம் கீரு... உனக்கு ஸ்கூல் அட்மிஷனும் கிடைக்கும்... ஆனா அதுவரை மாமா வீட்டில் அத்தை தயவில் இருக்க நேருமே..'

'அதனால.?'

'அந்த அத்தையின் பெயர் ரத்னாவதி, என்பதுத் தவிர நமக்கு வேறென்ன தெரியும்? அவங்க இங்கே வந்தது இல்லை... இப்ப இந்தக் கடிதத்தில் ஒரு வரி ஆறுதலாய் எழுதலை..'

'ஓ...' இளம் முகத்தில் புரிதலின் பயம் ஏறியது.

'போகலாம் கீர்த்தி... உன் விடுமுறையை... ஒரு மாசத்தையேனும் சொந்த மண்ணில் கழிக்கலாம்... இங்கே வீடு, வேலை, எல்லாம் இருக்கட்டும்... அங்கே சரிவரலைன்னாத் திரும்பிடலாம்..'

முன்புள்ள பிரகாசம் இல்லை என்றாலும்

கீர்த்தனாவின் முகத்தில் புன்னகை மிஞ்சியது.

அன்றிலிருந்து பயண ஏற்பாடுகள் மும்முரமாயின. இது கிளம்பும் முன்பான கடைசி இரவு...

தங்கக் கோட்டையைக் கண்நிறைய நிரப்பிக் கொண்டாயிற்று. மறுநாள் ரயில் ஏறினால்... மூன்றாம் நாள் சாரலும் செண்பகப் பூவின் வாசமும் நிறைந்த உலகின் புது பகுதிக்கு போய்விடலாம்... பரபரப்பில் இருவருமே அன்று ஆழ்ந்து உறங்கவில்லை.

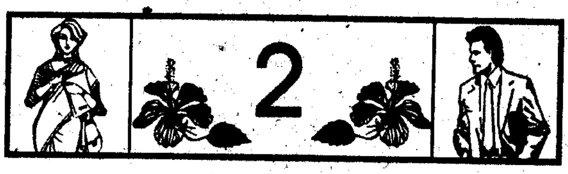

இரயிலின் ஓட்டத்தினூடே... அதன் தாளத்திற்கேற்ப மனதும் குலுங்கி குலுங்கி பலதும் யோசித்தது..

'ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பம்ணா அது நம்மூருலதான்... கண்ணுக்குக் குளுமையாய் பசுமையும் பாலருவிகளும், மேலுக்குச் சுகமாய் சாரலும், எண்ணைக் குளியலும்... நாசியை நிரப்பும் பாரு செம்பகப் பூ வாசம்... அந்த அபூர்வ ரகம் வேறெங்கும் சுலபமாய் அகப்படாது... கிடைச்சாலும் அப்படி மூக்கைத் துளைக்காதுல்ல வாசம்? நாக்குக்கு...' ஊறும் எச்சிலை விழுங்கியபடி தொடருவார் மாமா - 'குளிச்சதும் வயிறு பசியில காந்துமா... அதற்குத் தோதாய் நல்லெண்ணை தோசை, கொத்துக்கறி குழம்பு, காடை வறுவல், பட்டாட்டம் போளி, மசாலா பாலு, மங்குஸ்தான் பழம்னு..'

'செவிப்புலன் என்னாச்சு மாமா?'

'ஆங்... தண்ணி தடதடன்னு விழுந்து சிலுசிலுன்னு ஓடற சத்தம் ஒன்னேப் போதாது? தவிர சோலைக் குயிலு கூவும்.. குரங்குக் கூட்டம் போடற கூச்சலுன்னு..'

புன்னகையுடன் மனதில் அசைபோட்ட கல்பனா கனாக் காணும் கண்களோடிருந்த

தங்கையைப் பார்த்திருந்தாள்.- கீர்த்தனா பிறந்த போது, அம்மாவிற்குத் தன் தம்பியோடு தொடர்பு மீண்டிருந்ததால், அவரிடம் பிறந்த ஊர் மண் கொண்டுவரக் கேட்டிருந்தாளாம்.

அப்படி வந்த மண்ணை பட்டுத் துணியில் முடிந்து குழந்தையின் தூளிக் கட்டையில் தட்டித் தொங்க விட்டிருந்ததாய் சொல்வார் அப்பா. அதனால்தான் கீர்த்திக்கு பிறந்த மண் மீதான பாசம் சற்று அதிகமோ?

கிளம்புவதற்கு முன்தினம் சற்றுக் கலங்கித் தெரிந்ததோடு சரி. மூட்டை முடிச்சோடு ரயில் ஏறினதும் ஆளே உற்சாகக் குவியலாய் மாறிவிட்டாள்.

இரு வாரங்களுக்கு முன்னால் மருத்துவமனைப் படுக்கையில் இளைப்போடு, கடைசி ஆசை போல்.

'குற்றாலம் போலாமாக்கா?' என்று கேட்ட பெண்ணா இவள் என்ற ஆச்சரியமும் கூடவே ஆசுவாசமும்.!

சக பயணிகள் பலர் தமிழர்கள் என்பதால் உற்சாகமாய் பேச்சில் மூழ்கி விட்டாள் கீர்த்தனா. கொண்டுவந்த உணவைப் பிறரோடு பகிர்ந்து, அவர்கள் தந்த பலகாரங்களை ருசித்து கதையடித்ததில் பயணத்தின் அயர்வே, தெரியவில்லை.

சென்ட்ரலிலிருந்து எழும்பூர் போனபோது கண்முன்னே தமிழக தலைநகரம் ஏதோ தந்திரக் காட்சி போல கடந்து போனது.

எழும்பூரில் நெல்லைக்கான இரயிலில் ஏறிய கீர்த்தனா ஆர்வமாய் காதில் விழுந்த ரகம் ரகமான தமிழ் உச்சரிப்புக்களை கவனித்திருந்தாள். ஆனாலும் கலவையாய் உண்ட உணவால்தானோ என்னவோ இருமுறை வாந்தி எடுத்துவிட கல்பனா பதறலானாள். 'எலக்ட்ரால்' கலந்த தண்ணீரை அடிக்கடி புகட்டியபடி தங்கையை அதட்டி படுக்கவைத்தாள்.

"எப்பக்கா குத்தாலம் வரும்?"

"இப்ப நெல்லை ஜங்ஷனில் இறங்குவோம்... பிறகு அங்கேருந்து கடையம்... நேரமிருக்கு.. நீ கொஞ்சம் தூங்கு."

'உடனே வந்து சேருங்கள்' என்ற மாமாவின் கடிதத்தைக் கண்டு கிளம்பியாகிவிட்டது... தங்களின் கடிதம் போய் சேர்ந்திருக்கும். மாமாவும் தங்களைக் கூட்டிப் போக ஜங்ஷன் வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு. அசந்து உறங்கிய தங்கையைக் கண்டதும் பயம் ஒன்று 'சில்'லென வயிற்றில் இறங்கியது.

தானும் தூங்க முயன்றாள்.

தெளிவை, பலத்தை முடிந்தளவு சேமிக்க வேண்டுமே... தாய் மண்ணில் இறங்கியதும் என்னென்ன தேவைகள் நேருமோ?

காலை எடுத்து வைக்கும் முன் யோசித்திருக்க வேண்டியதெல்லாம் முழுக்க குதித்த பின் வரிசையாய் அணிவகுக்கின்றன.!

தூங்கவே முடியாதபடி இரு நெற்றிப் பொட்டுகளிலும் சந்தேகங்கள், பய கேள்விகள் மாறி மாறிக் கொத்தின.

அவற்றை எல்லாம் ஒதுக்கி, ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்க முயன்றாள். பிறகு இனிமையான சில நினைவுகளைக் கொண்டுவர... கீர்த்தனாவிற்கு அருவியின் மேல் கொள்ளை ஆர்வம் என்றால் தனக்குள் மோகத்தைக் கிளப்பியது என்னவோ செண்பகப் பூவும் சாரலும்தான்...

மிக அபூர்வமான மணம், பூத்தூவலாய் சாரல் மேனியில் படுவது அற்புதம் என்றதில் மனம் இனமறியாத கிளர்ச்சிக் கொண்டிருந்தது.

தங்களை ராஜஸ்தான் வரைத் தேடி வந்து, சொந்த ஊர் பற்றி நூறு கதைகள் பேசிய மாமா, தந்தையையும் இழந்த பெண்களுக்குத் தான் மட்டுமே எஞ்சிய ஒரே உறவென்று புரிந்தவர், அப்பா இறந்த நேரம் வரமுடியாமைக்கு வருந்தி, 'உடனே வாருங்கள்' என்று பரிவாய் உத்தாவிட்டவர்... கண்டிப்பாய் மருமகள்களை அழைத்துச் செல்ல ஸ்டேஷனில் காத்து நிற்பார்.

கோயில்பட்டியில் கடலைமிட்டாய் வாங்கிக் கொண்டாள். முகம் கழுவி, கூந்தலைச் சிக்கெடுத்துப் பின்னியவள் மிருதுவாய் தங்கையை எழுப்பினாள்...

"ஜங்க்ஷனாக்கா?" அரைத் தூக்கத்தில்

குழறலாய் கேட்டாள் கீர்த்தனா.

"பதினைஞ்சு நிமிஷத்துல வந்திடும். எழுந்து முகம் கழுவிக்கறியா..? காபி வேணுமா?"

"ஹூம் - சாய்தான்."

"இங்கே டீ அத்தனை நல்லாயில்லையே..." ரெண்டு நாள் அனுபவத்தில் அபிப்ராயம் சொன்னாள்.

"பரவால்ல... சாய்தான்..."

கழிப்பறையை நோக்கிப் போனாள் கீர்த்தனா. வடக்கே எல்லோருக்கும் சதா 'சாய்' தான் என்பதால் அந்தப் பானம் முறையாய் தயாரிக்கப்படும்.

நெடுந்தூரப் பயணங்களில் ஓய்விற்காய் பஸ் நிறுத்தப்படும் 'தாபா'க்களில் சிப்பந்தி பயணிகளுக்குச் 'சாய்' தந்தபடியே பஸ் ஓட்டுனரிடம் விசாரிப்பார்.

'நூறா - இருநூறா' என்று.

மாமாகூட அதுபற்றி ஒரு தரம் சிரித்தார். 'சரி தொலைஞ்சோம்னு நினைச்சேன் பாப்பா - டிரைவர் நூறு, இருநூறு மில்லின்னு சரக்கடிச்சுட்டா... நாம பரலோகந்தான்னு பிறகு விசாரிக்கவுந்தாம் புரிஞ்சுது. இனி போக வேண்டிய தூரத்தைத்தான் அப்படி அழகா விசாரிக்கார்னு..'

'ம்ம்... எத்தனை கிலோ மீட்டர் இனியும் போகணும்னு அர்த்தம்.'

'அதற்கேற்ப ஸ்ட்ராங்காய் தேநீர் டிரைவருக்காய் ஸ்பெஷலாய் தயாராகுமாம்!'

தென்னகத்தில் தேநீர் பால் தூக்கலும் மணம் குறைச்சலுமாய் இருக்க, கல்பனா அங்கு கிடைத்த மணமும் குணமுமான காபிக்கு மாறிக்கொண்டாள்!

ஆனால் கீர்த்தனாவிற்கு முடியவில்லை...

ஒரு மாதத்தை எப்படி சமாளிப்பாள் கீர்த்தனா.?

அவளது உடம்பு தேறிவிட்டால் போதும்..

கல்பனா ஊற்றித் தந்த தேநீரைக் குடித்தவள் "நீ சொன்னது போல காஃபியே குடிச்சிக்கணும். இது குமட்டுது" - என்றால் முகம் வெளுத்து சோர்ந்திருந்தது.

இரயில் ஒரு கூவலுடன் ஸ்டேஷனில் ஆயாசமாய் நிற்க, கூட்டம் பரபரப்புடன் இறங்கிக் கலைந்தது.

'நாம பொறுப்போம் கீர்த்தனா' - மூத்தவள் சொல்ல, ஜன்னலின் இரும்புக் கம்பிகளைப் பற்றியபடி ஆவலாய் கண்களில் பட்டதை எல்லாம் உள்ளுக்குள் பதித்துக் கொண்டிருந்தாள் இளையவள்.

கூட்டம் முற்றிலும் கலைய, பெட்டி, பையை இறக்கி, பிளாட்ஃபார்மின் சிமெண்ட் பெஞ்ச் அருகே வைத்தவள் காவலுக்கு தங்கையை இருக்கவிட்டு அலைமோதினாள். கடிகாரப் பெண்டுலம் போல அவளது கண்கள் இருபுறமும் மாறி மாறித் தேடின...

மாமா அங்கிலை.

அங்கிருந்தக் கூட்டம் கரைய கரைய இவளது கலக்கம் கூடியது.

அங்கிருந்த கடைக்காரர்களும் போர்ட்டர்களும் இவளை சற்று உற்று கவனிக்கலானதும் இவளுக்குள் பய முட்களின் குத்தல்.

அவஸ்தையாய் நின்றாள்... நடந்தாள்... உட்கார்ந்தாள். இனியும் ரயில் நிலையத்தை அளவெடுத்துத் திரிவதில் பயனில்லை என்று புரிய, 'கீர்த்திம்மா... இங்கேயே இரு... நா வெளியே போய் மாமா நம்மைக் கூட்டிப் போக என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்காங்கன்றதைப் பார்த்துட்டு வர்றேன்..."

கேள்வி கேட்கவும் திராணியற்று வெறுமே தலையாட்டினாள். வேண்டும் போல சோர்ந்து தெரிந்தாள். மூன்று நாள் பிரயாணத்தால் அப்பூஞ்சை உடம்பு மேலும் நொந்திருந்தது புரிந்தது. அங்கு யாரும் இல்லாவிட்டாலும், மாமாவின் விலாசம் தெரியும். ஒரு டாக்ஸியில் கிளம்பிவிட வேண்டியதுதான். நெடுக நடந்து வாசல்புறம் வந்தவர்களுக்கு இரு போர்ட்டர்களின் பேச்சு காதில் ஏறியது. திரும்பிப் பார்த்தாள். அழுக்கு காக்கி சட்டையுடன் பீடியைக் குப்பியே பேசினார்கள்.

"என்ன குற்றாலத்துப் பெரியவர் வீட்டு

வண்டி இங்கன.? ஒருவன் மோவாயைத் தூக்கிக் காட்டிய திக்கை நோக்கினாள். விசாலமான அரச மரத்தின் நிழலில் பம்மியிருந்தது ஒரு கறுப்பு கார்.

'பெரிய பார்ட்டியாய் ஏதேனும் சிக்கும்னு நின்னு பார்த்தேன்... ம்ப்ச்.'

'அவனவன் சக்கரம் வச்ச பெட்டியைத்தான் வாங்குதான் அண்ணாச்சி?... இறக்குதான் ... உருட்டிட்டே நடந்துடறான்.'

பீடியை ஆழ இழுத்தப்டி மோனத்தில் அவர்கள் ஆழ்ந்து விட, அவர்களிடம் பேசத் துணிவு வராமல் கறுப்பு காரை நோக்கி நடந்தாள்.

ஓட்டுனர் இருக்கையை சரிவாக்கி சுகமாய் சாய்ந்திருந்தான் ஒரு இளைஞன். டேப்பிலிருந்து கசிந்த புல்லாங்குழல் இசையில் மூழ்கிக் கிடந்தானா அல்லது தூக்கமா என்றுப் புரியவில்லை.

மறுபடி போர்ட்டர்கள் புறமாய் நகர்ந்தாள்.

"காரு இன்னமும் கிளம்பலை.."

"யாரையோ கூட்டிப் போவணும் போல அதாங்... காத்திருக்காரு..." அவர்களின் பேச்சு தொடர்ந்தது.

இந்த கார் தனக்காய் அனுப்பப்பட்டதோ.

ஸ்டேஷனுள் வந்து பார்க்கவும் சோம்பல்பட்டு சாய்ந்துக்கிடக்கிறானே டிரைவர்?

அவளது தயக்கத்தை விடுவித்தது, பிளாட்ஃபாரத்தில் தங்கை பெட்டிகளோடு, காத்திருக்கிறாள் என்ற நினைப்பு.

விடுவிடுவென மறுபடி காரை நெருங்கியவள் குனிந்து நோக்கினாள் இரு கைகளையும் தலைக்குப் பின்னே கோர்த்து அனந்த சயனத்தில் இருந்தவனின் முகத்தைக் கண்டதும் மீண்டும் தயக்கம்.!

அவன் முகத்தில் புன்னகையின் சாயல்...

ஏதோ சுகமான கனவோ கற்பனையோ மூடிய விழிகளின் பின்னே ஓடுகிறது போலும்...

கேட்கும் இசை அதற்கேற்ற தாளம் அமைந்திருக்கும்... ஆக ஐயா காதல் கோட்டையை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். தன் முதலாளி தனக்கிட்ட வேலையையும் கூட மறந்து

... பல்லைக் கடித்தாள்.

ஆனால் தோற்றம் ஓட்டுனர் போலில்லை. உரிமையாளன் போலத்தான். அந்த கெத்தில்தான் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறான்...! உடைகளும் கூட அந்தஸ்தாகவே தெரிந்தன.

ஆனால் வடக்கேயும் இப்படித்தான். ஓட்டுவது ஆட்டோ என்றாலும் இளைஞர்களின் உடை 'ஹீரோ' அளவில்தான் இருக்கும்.

அதே கதைதான் போல இங்கும்...

"ஹலோ.." குரல் கொடுத்தாள்.

அவன் கானத்திலும் கனவிலுமிருந்து மீள்வதாயில்லை.

"ஹலோ... ட்ரைவர்... உன்னைத்தான்."

குரலை உயர்த்தினாள்.

அவனது விழிகள் துளித் துளியாய் திறந்தன!

தன்னை மீறிய ஈர்ப்புடன் விரிந்த விழிகளைப் பார்த்திருக்க, அவனது தலையும் இவள் புறமாய் திரும்பியது.

சற்று அலுப்புடன் ஏறிட்ட அவனது விழிகளில் சுவாரஸ்யம் ஏறியது. ஆனால் வாய் திறக்கவில்லை.

"இந்தக் கார் குற்றாலத்திலிருந்துதானே வருது.?"

"ஆமா"- என்றவனின் குரலில் சற்று சுவாரஸ்யமிருந்தது.

"எங்களைக் கடையத்திற்குக் கூட்டி போவதற்காகத்தானே...?"

ஆட்சேபணை இல்லை என்பதாய் உயர்ந்தன அவனது தோள்கள். இவளுள் எரிச்சல் மண்டியது.

எத்தனை திமிரும் திண்ணக்கமும் இருந்தால் இப்படி உட்கார்ந்தபடியே பேசுவான்?

சற்று அதட்டலான தொனியுடன்.

"பாஸ்கர மாமா எங்களைக் கூட்டிட்டு வரத்தானே காரை அனுப்பினார்?"

இதற்கும் பதிலில்லை என்றாலும் காரிலிருந்து இறங்கினான்.

அதுவரை குனிந்து காரின் ஜன்னல் வழியே பேசிய கல்பனாவும் நிமிர்ந்து சற்று மிடுக்காகவே

நின்றாள்.

எப்படி நின்றாலும் தன்னை விட மிக உயரமாய் இருந்தவனைக் கண்டதும் மேலும் எரிச்சலானது!

ஆக உத்தரவிட்டாள்.

"எங்க பெட்டியெல்லாம் ஸ்டேஷனுள்ளே இருக்குது - தங்கை பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கா.."

மீண்டும் ஏதும் சொல்லாமல் அவன் நகர, எழுந்த போர்ட்டர்களை கைக்காட்டி அமர்த்தினான்.

இத்தனை வாட்டசாட்டமானவனுக்கு ரெண்டு பெட்டிகளைக் கூட தூக்க முடியாவிட்டால் எப்படி என்ற பொறுமலுடன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

தன்னை வந்து மோதிய ஒரு சிறுமியை எடுத்து, டிக்கெட் கவுண்ட்டரில் நின்ற அதன் தாயிடம் கொடுத்தவளை ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் விசாரித்தார்.

"என்னம்மா கூப்பிட யாரும் வந்திருக்காங்களா என்ன?"

"ஆமா ஸார்..."

"எங்கே பக்கத்திலதான... ல்ல?"

"கடையம் போகணும் ஸார். மாமா இருக்காங்க.."

"முக்கா அவர்ல போயிடலாம்.."

இவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தவளின் ஓரப்பார்வை சதா தங்கை இருந்த பக்கமாய் ஓடியது. தன்னிடம் மௌனமாய் தோள்களைக் குலுக்கியவன் இதமானப் புன்னகையுடன் குனிந்து கீர்த்தனாவிடம் பேசியது பிடிக்கவில்லை!

கீர்த்தனாவும் இயல்பாகவே அவனுக்கு பதிலளித்ததும் கூடத்தான்...

ஆகக் கால்களை எட்டிப் போட்டு அவர்களை நெருங்கினாள்.

"பெட்டியை சீக்கிரம் தூக்கினால் நல்லது... இங்கேயே இருக்க முடியுமா" என்ற அதட்டலுடன்!

இவ்ளது உத்தரவைக் கேட்டது போல காட்டிக் கொள்ளாமல் பெரிய பையை தோளில்

மாட்டியவன், பெட்டிகளைக் கைக்கொன்றாய் எடுத்துக் கொண்டான். எஞ்சியிருந்த சின்ன பெட்டியை கல்பனா தூக்க, சகோதரிகள் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

தன்னை அழைத்துப் போக மாமா ஆள் அனுப்பி விட்டார் என்று நிம்மதி அடையாமல் நெஞ்சம் ஒரு விதமாய் அலைபாய்ந்தது ஏன் என்று கல்பனாவிற்குப் புரியவில்லை.

கைக்கால்களிலும் கூட ஒரு புது பதட்டம்...

முதலில் கீர்த்தனாவைக் காரில் ஏறச் செய்தவன், டிக்கியைத் திறந்து பெட்டிகளைச் சீராய் அடுக்கினான்.

கீர்த்தியின் அருகே பின் இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்தவள், அவன் காரைக் கிளப்புவதற்காய் காத்திருந்தாள். ஆனால் அவன் ஏறி உட்காருவதாய் இல்லை!

சிறு சிடுசிடுப்புடன் கார் ஜன்னல் வழியே தலை நீட்டினாள்.

"கிளம்பலாம்."

"இன்னொருத்தரையும் குற்றாலம் கூட்டிப் போக வேண்டியிருக்குது.." அவன் பார்வையின் தோரணையும் பேச்சின் தொனியும் இவளுக்கு ஆகவில்லை.

"குற்றாலம் போகத் தேவையென்ன? நாங்க போக வேண்டிய்து கடையத்திற்குத்தான் - தோப்புத் தெரு பாஸ்கரன் வீட்டிற்கு.."

"இவங்களையும் நான்தான் கூட்டிப் போகணும்.. ஆனால் வழியில் கடையத்தில் உங்களை இறக்கி விடுவதில் ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை."

இவள் குழம்பி, என்ன பதிலளிப்பது என்று யோசிப்பதற்குள் அவன் முகம் மலர்ந்தது - அவன் பார்வை பதிந்த இடத்தில் ஒரு பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள் - சிறுமி எண்ணுமளவில் மெல்லிய உருவம் - குறைய தோள்கள் தன் இரு கைகளும் தோள்களிலிருந்து வழுவி விடுமோ என்று அஞ்சும் வகையில் இருபுறமும் பிளாஸ்டிக் பைகள். மறுபடி டிக்கியைத் திறந்தவன்.

"என்ன பாதி கடையைக் காலி பண்ணியாச்சா?" கேலியாய் கேட்டான்.

"அந்தக் கடையில் இருந்தது மொத்தம் இருபதே சுடிதார்தான்னா, நான் பாதியைக் காலி பண்ணியதாய் வச்சுக்கலாம்..."

சிணுங்கலாய் வந்தது பதில். ஆனாலும் இளம்முக சிரிப்பில் தெரிந்த பல்வரிசையும் பாசாங்கில்லாத பாவனையும் கல்பனாவை ஈர்த்தன. ஆனால் டிரைவர் மேலிருந்தவனின் மீதுள்ள சிடுசிடுப்பு குறைய்வில்லை... அதிகரிக்கவே செய்தது..

தங்களைக் கூட்டிப் போவதற்காக இங்கு அனுப்பப்பட்டவன், அதையும் ஒழுங்காய் செய்யாமல், வேறு ஒரு பெண்ணை குற்றாலம் வரைக் கூட்டிப் போக நினைப்பது... சரியில்லையே... ஆனால் இவளது முறைப்பை அவன் திரும்பியும் பார்க்காமல் அப்பெண் வாங்கியவற்றையும் டிக்கியில் வைத்துவிட்டு சாவகாசமாகவே காரில் ஏறினான்.

அதற்குள் முன் இருக்கையில் ஏறிய அப்பெண்ணின் முகத்தில் ஏக திகைப்பு..!

"மாமா.. யார் இவங்க?"

ஒஹோ பெண் அவனுக்குச் சொந்தம் போல - கூட்டிக் கொண்டு சுற்றுகிறான். முதலாளி காசில் பெட்ரோல் சரி. ஆனால் இத்தனை ஆடைகளுக்கான காசு?

தாயற்று வளர்ந்தாலோ என்னவோ கல்பனாவிற்கு சிங்காரிப்பில் அத்தனை நாட்டமில்லை. பார்க்கும் உடைகளை எல்லாம் மகளுக்கு வாங்கிப் போட்டு பெருமையாய் பூரிக்க தாய் இருந்தால். இவளும் நேரத்திற்கு ஒரு அலங்காரம் என்றக் கலையைப் பழகி இருக்கக் கூடும்! நாலே செட் உடை வைத்திருக்கும் அப்பா கையில் வளர்ந்த பெண்களுக்குத் தாங்கள் பத்து செட் உடைகளை வைத்திருப்பதே கூட சற்று ஆடம்பரமாய் தோன்றும்.

இங்கோ ஒரே சமயத்தில் பத்து செட் உடைகளை அநாவசியமாய் வாங்கி வரும் ஒரு பெண். அதற்காய் சினம் கொள்ளாமல் வெறுமே சீண்டும் ஆண்...

"ரயிலில் வந்து இறங்கினாங்க.. கடையம் போகணும். வழியில் இறக்கிடலாம்."

"சரி - மாமா."

"டிரைவர், நாங்க மூணு நாளாய் பயணம் செய்திருக்கோம். எப்ப வீடு போய் சேரலாம்ன்ர அசதி... ப்ளீஸ் சீக்கிரம் காரை எடுங்க.." அவன் பதில் பேசாமல் காரை உறும விட, புதுப்பெண் விநோதமாய் விழித்தாள்... அதென்ன அதிர்ச்சியா, வேடிக்கையா என்று கணிக்க முடியாத ஒரு பாவனை...

ஆனால் எதையும் ஆராயுமளவில் கல்பனாவின் மூளையில்லை... அது அயர்ந்து, அசந்து கிடந்தது.

காரின் சொகுசான இருக்கையில், ஏ.ஸியின் இத குளிரில் கண்கள் செருகின,

கார் நின்று கதவும் திறக்கப்பட்ட அவசரமாய் நேராய் உட்கார்ந்தாள் வெளியே நல்ல இருட்டு...

"இது எங்கே , ட்ரைவர்.? தோப்புத் தெருதானே?"

"ஆமாங்க... பாஸ்கரன் சார் வீடு."

இறங்கியவளுக்கு வரிசையாய் நின்ற சில எளிய ஓட்டு வீடுகள் தெரிந்தன... "கீர்த்திம்மா எழுந்திரி..." தங்கையை உசுப்பியவள் வீட்டின் அருகே போய் கதவிலிருந்த எண்ணை உற்றுப் பார்த்தாள் - 6A சாலையின் மறுபுறமிருந்த எஸ்.டி.டி. பூத்திற்கு நடந்தாள். அங்கும் 'பளிச்' சென்ற விளக்கில்லை - ஆனால் பல் குத்தியபடி ஒரு நோஞ்சான் மனுஷர் இருந்தார்.

"ஸார் ... இதுதானா தோப்புத் தெரு?"

கேட்டு உறுதிப்படுத்திய பின்னும் வயிறு கலங்கியது.. தான் விஸ்தாரமான வீட்டில் வசதியாய் வாழ்பவர் என்ற எண்ணத்தைத் தந்த பாஸ்கர மாமாவின் வீடா இது... கதவின் எண்ணும் சரிதான்... ஆனால் விளக்கும் கூட எரியாத சின்னஞ் சிறு வீடு..?

"கரெண்ட் இல்லம்மா.."

"ஓ... வீட்டில் யாரும் இல்லியா?" காற்று போல கசிந்தது இவளிடமிருந்து கேள்வி.

"தட்டிப் பாருங்க.."

இவள் கதவருகே போவதற்குள் இவளது பெட்டிகளை இறக்கி வாசலருகே வரிசையாய் நிறுத்தியிருந்தான் காரை ஓட்டிவந்தவன்.

அழைப்பு மணி ஏதும் இல்லாதிருக்க, விரல்களால் மெள்ள அப்பழைய மரக்கதவைத் தட்டினாள்..

உள்ளேருந்து சத்தமேயில்லை.

"இது...இது கடையம்தானே?"

"அதை அவர்கிட்ட கேட்கலையா?" எஸ்.டி.டி.பூத் பக்கமாய் தலையசைத்தான்.

"இல்ல... இது மாமா சொன்ன வீடு போலில்லை... அதான்."

"மறுபடி கதவைத் தட்டுங்க."

இவள் கைகள் பலமற்று தொய்ந்திருந்தன.

ஆக அவனே சற்று வலுவாய் தட்டினான்.

தட்டிய நீளமும் நேர்த்தியுமான விரல்களை மந்தமாய் பார்த்திருந்தாள் - வந்த கார் சொகுசானது... எட்டு லட்சங்களேனும் இருக்கும். அதன் உரிமையாளர் இப்படிப் பரிதாபமான வீட்டில் குடி இருப்பாரா என்ன... எங்கோ நெருடியது!

உரிந்த பச்சைச்சாய கதவின் சற்று நசுங்கிய கைப்பிடியை அழுத்த, கதவு விரிந்தது.

ஆகத் தாளிடப்படவில்லை.

கதவு திறந்து சத்தங் கேட்டு உள்ளிருந்து கேள்வி வந்தது.

"யாரு?"

"நான்.:. நாங்க கல்பனா..."

இதற்கு பதிலில்லை...

ஒரு அரிக்கேன் விளக்குடன் முன்னறைக்கு வந்த பெண், விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்து, அம்மஞ்சள் ஒளியில் விருந்தாளியை ஆராய்ந்தாள்.

கல்பனாவின் பார்வை மருண்டது.

எதிரே நின்ற பெண்தானா தன் அத்தை?

பட்டையாய் இட்டிருந்த கண்மை கசிந்து

இன்னும் சில தினங்களில்

அழகிய

மங்கையர் நாவல்

உங்கள் மனம் வருடும்
எழுத்தாளர்

ரமணிசந்திரன்

எழுதிய

திக்குத் தெரியாத காட்டில்

புத்தம் புதிய மெகா நாவல்

பாதி முகத்தை இருட்டடித்திருக்க, கீழ்ப்புற வெளிறிய முகத்தில் மெல்லிய இறுகிய உதடுகள் ... கலைந்த கேசமும் சேலையும் அவளைப் பரிதாபமாய் காட்டின.

"அக்கா..."

பின்னாலிருந்து வந்த தங்கையின் அழைப்பில் கல்பனா திரும்பினாள். பெட்டிகள் வீட்டின் உட்புறமாய் நகர்ந்திருந்தன.

ஆனால் வாசலை அடைத்து நின்ற காரைக் காணவில்லை. இவளுக்குப் பயம் கூடியது...

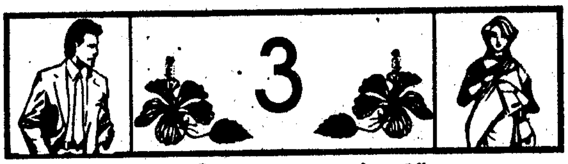

"ஏம்மா... நீ ஊமையா என்ன?"

விஷமமாய் வீசப்பட்ட கேள்வி குத்தியது.

"நீங்க ரத்னாவதி அத்தைதான?"

"அத்தையா?" கீச்சிட்டாள் அந்த பெண்.

"ல்ல... இது பாஸ்கர மாமா வீடுதானே?"

"மாமாவா?"-மறுபடி அவளது கரகரப்பான குரல் உயர்ந்தது.

"வந்து... நாங்க ராஜஸ்தானிலிருந்து லெட்டர் போட்டிருந்தோமே..". 'லெட்டரா?' என்று நல்லவேலை மறுபடி கீச்சிடவில்லை என்றாலும் அப்பெண்ணின் உதடு மேலும் இறுகக் கோடு போலானது.

"மாமாகூட வரச் சொல்லி எழுதியிருந்தார்.."

"உடனே நீங்க குரியர் சர்வீசல வந்து இறங்கிவிட்டீங்களாக்கும்?" இப்படியான வரவேற்பு ஆயாசமாய் இருந்தாலும் தப்பான வீட்டிற்குள் நுழைந்து விடவில்லை என்ற ஆசுவாசமும்.

"உடனே வாங்கன்னு எழுதினதால்.."

"உடனே டேரா போடக் கிளம்பி வந்துட்டீங்க.,?"

கூசிக் குறுகி நின்றவளுக்குத் திரும்பி பின்னால் நின்ற தன் தங்கையைப் பார்க்கும்

துணிவில்லை.

தன்னைவிட, வெகு ஆவலாய் சொந்த மண்ணிற்கு வந்த சின்னவள் எப்படி இந்த அவமானத்தைத் தாங்குவாள் என்ற துடிப்பு!

"மூணுநாள் பயணப்பட்டு வந்திருக்கோம் அத்தை... தங்கச்சி கீர்த்தனாவுக்கு உடம்புக்கு முடியலை... ப்ளீஸ் காலைல பேசிக்கலாமே.."

அயர்வுடன் கெஞ்சினாள்.

அந்நேரம் மின்சாரம் மீண்டுவிட, இருபது வாட் பல்புகள் மங்கலாய் ஒளி தந்தன... 'இந்த வீட்டுக்கு இவ்வளவு போதும்' என்பது போன்ற அரைகுறை வெளிச்சம்... ஆனால் அதுவே விருந்தாளிக்கான தயவையும் பெற்றுத் தந்தன போலும்..

"அவரு இங்க இல்ல... ஆனா வந்த ரெண்டு பேரும் பொண்ணுங்களாய் இருக்கீங்க... ராத்திரிக்கு வெளியே தங்கறாப்பல பெரிய ஊரில்லை இது... சாப்பிட்டிருப்பீங்கல்ல?"

இந்த அரைமன அனுமதியே பெரியது.

இதில் அறுசுவை உணவை எதிர்பார்க்கக் கூடுமா என்ன?

ஏர்-பேக்கில் ஒரு ஆப்பிளும் அரை பாக்கெட் பிஸ்கட்டும் மீதியுண்டு-அதை வைத்து பசியை சமாளிக்க வேண்டியது. கீர்த்தனாவிற்கு மட்டுமேனும் சூடாய் ஒரு கோப்பைப் பால் கிடைத்தால் நல்லது... ஆனால்...

"பெட்டிகளை எங்கே வைக்கணும் அத்தை.?"

"பின்புற அறையில யாரும் புழங்கலை... தூசியாய் கிடக்கும்.." பெரிய பெட்டியைக் கண்ட வீட்டுக்காரியின் கண்கள் இருங்கின.

"முதல்ல பெருக்கிட்டு இதுங்களைக் கொண்டு வச்சுக்கோ.." இருக்கும் சோர்வுடன் இந்த வேலையும் சேர வேண்டுமா என்ற வெறுப்புடன் துடைப்பத்தைத் தேடி எடுத்தவள் அந்த அறையைத் திறந்து பெருக்கலானாள்... ஜன்னலைத் திறந்தபின், கொல்லைப்புறத்திலிருந்த தொட்டியிலிருந்து ஒரு குடம் நீரெடுத்துத் தெளித்து, மறுபடியும்

பெருக்கித் தள்ளினாள்-கட்டிலை ஈரத்துணியால் துடைத்து, பாய் விரித்து, தாங்கள் பயண வசதிக்காய் எடுத்து வந்திருந்த விரிப்புகளை விரித்து ஏர்-பில்லோக்களை ஊதிப் போட்டாள்.

பிரமைப் பிடித்தாற் போலிருந்த கீர்த்தனாவையும் பெட்டிகளையும் அறைக்குள் கொண்டு வைத்தவள் வாசலில் நின்ற உருவத்தைப் பார்த்தாள். இவளது பார்வைப் பட்டதும் கையாட்டியது உருவம்.

"நாந்தாம்மா.."

"ஓ... நீங்க ஃபோன் பூத்திலே இருந்தவர் இல்ல?"

"ராத்திரி சாப்பிடலல்ல.? ரவா தோசை, சட்னி, பொடின்னு பார்சல்.." "அத்தை வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாங்களா.?"

நப்பாசையுடன் கேட்டாள்.

"இல்லம்மா-உங்களைக் காரில் கூட்டிட்டு வந்தவர்தான் இதெல்லாம் வாங்கி வந்தாரு... இதையும் ..." என்றபடி பெரிய குடிநீர் கேன், பழங்களை எடுத்துத் தந்தார்.

"நன்றிங்க ... ஆனா.."

"வேறேதும் உதவி வேணும்னாக் கேளுங்க... கடையில உதவிக்கு வேறு ஆளு இல்லைல்ல... ஆக அங்கனதான் இருப்பேன்."

யோசனையுடன் மீண்டும் தங்களது அறைக்கு வந்தபோது அங்கு நெய் வாசம்... கீர்த்தனா வாழை இலைப் பார்சலை பிரித்து சாப்பிட ஆரம்பித்திருந்தாள்.

"கைக் கழுவினாயா கீர்த்தி.?"

"பசிக்குதுக்கா - நீயும் சாப்பிடு.."

நாவு சுரக்கவும் தன் பசியும் புரிந்தது.

தோசையும் பழத்தையும் நறுக்கி உண்டு முடித்தபோது, அதுவரை காத்து நின்றது போல உறக்கம் அவர்களைப் பாய்ந்துத் தழுவிக் கொண்டது !

மறுநாள் காலை தாங்கள் பத்திரமாக (!) வந்து சேர்ந்தது பற்றி அண்டை வீட்டு பூஷணம் சாஸ்திரிகளுக்கு ஃபோனில் தெரிவித்தாள்.

"அடடே ராஜஸ்தானிலிருந்து வர்ரீங்களா?"

பேச்சுக் கொடுத்தார் கடைக்காரர்.

"ம்ம்... நேத்து சாப்பாடெல்லாம் தந்து... தாங்க்ஸ்."

"வாங்கிட்டு வந்தது அவரு... கொண்டு தந்தேன்... அம்புட்டுதானா.?"

"வந்து... அவர் யாரு?"

"யாரக் கேக்கறீக?"

"காரில் வந்து இறக்கிவிட்டவர்..."

கூட வந்த உனக்குத் தெரியாதா என்பது போல பார்த்தவர்.

"பெரியவரு பிள்ளைன்னு நினைக்கேன்" என்றார்.

'டிரைவர் இல்லையா' எனக் கேட்க ஆரம்பித்த நாக்கை அடக்கினாள்.

ஆக அந்தக் கறுப்பு கார் தனக்காய் வந்ததல்ல.

இவர்கள் ஏறி அமருவதற்காய் மரத்தடியில் காத்திருக்கவுமில்லை.

அதில் அத்தனை அலட்டலாய், அதட்டலுடன் ஏறி ஓசிப் பயணம் செய்தாயிற்று!

அதைப் பொருட்படுத்தாமல், உணவும் குடிநீர், பழங்கள் எல்லாம் வாங்கித் தந்து...

இங்குள்ள சூழலைப் பார்த்தால் சுத்தமான குடிநீர் கிடைக்கும் என்று படவில்லை. அவனுக்கும் அதே சந்தேகம் வந்திருக்கிறது. ஆக இப்படி ஒரு வீட்டிற்கு வந்து சேர்பவளுக்கு அத்தனை அலட்டலா என்று உள்ளூர நகைத்திருப்பான்..

ஆனால் அப்படியே உதறிவிட்டுப் போகாமல் உதவியதால் நன்றிக்கு உரியவன்தான்.. இங்கிருந்து கிளம்பும் முன் எப்படியேனும் அவனை சந்தித்து நன்றி தெரிவித்து விட வேணும்.. அவன் தங்களுக்காய் செலவழித்த தொகையை திருப்பித்தர முடிந்தாலும் நல்லது... ஆனால் பணமாய் நீட்டுவது மரியாதைக் குறைவாய் படுமோ..?

பழம், இனிப்பு என்று பொருளாய் வாங்கி அவனுடன் வந்த சிறுபெண்ணின் கையிலேனும் தந்துவிட வேணும்... மறுபடி யோசிக்க, உரிமை

உள்ள அப்பெண் காரில் வந்ததை 'ஓசிக் கேஸ்' என்றும் உரிமையாளனை ஓட்டுனர் என்றும் நினைத்த தனது மடத்தனத்தை இப்போது இவளாலேயே சகிக்கக் கூடவில்லை.!

ஆனால் தொடர்ந்து இரண்டு நாட்களை அத்தை வீட்டில் நகர்த்த பட்ட சிரமத்தில் இவளுக்கு மற்ற பிரச்சனைகள் அத்தனையும் மறந்தே போயின! குளிக்க கீர்த்தனாவிற்கு மட்டுமாய் வெந்நீர் கேட்டபோது, வேலைக்காரி பச்சை கூட இவர்களைத் துச்சமாய் ஒதுக்கினாள்.

"சமைக்க கிஷ்ணாயிலுக்கே ததிகிடந்தோம்- இதுல குளிக்க வெந்நியா?"

"இல்ல... சின்னவளுக்கு பச்சைத் தண்ணி சேராதுக்கா.."

தயக்கமாய் இவள் ஒரு பத்து ரூபாவையும் நீட்ட ஒரு மணி நேரத்தில் இரண்டு வாளிகளில் வெதுவெதுப்பாய் நீர் வந்தது. வாய்க்கு ருசிக்காத உணவு, மனதை உறுத்தும் பேச்சுக்கள், நக்கலான பார்வை, ஜாடைகள்... அத்தனையும் பொறுத்துத்தான் போக வேண்டியதிருந்தது.

மாமாவின் பேச்சை எடுத்தாலே ரத்னாவதி சீறினாள். "அவரால பட்டதெல்லாம் போதாதா..? இப்ப உங்களையும் சேத்து எந்தலைல கட்டியாச்சு" என்று.

மூன்றாம் நாள் இவளுக்குத் தாள முடியாது போக, எதிர் கடைக்குப் போனாள்.

"ஆட்டோ ஏதும் கிடைக்குமா ஸார்?"

"எங்கப் போகம்மா?"

"மெயின் குற்றாலம்."

"இன்னும் சீசன்னு ஆரம்பிக்கலை... மறுவாரம் கூட்டம் கூடிரும்.., ரெண்டு நாளைக்கு முன்னே பெய்த கோடை மழையில ஓரளவு தண்ணி விழுதாம்... ஆட்டோவெல்லாங் கிடையாது- தெரிஞ்ச டாக்ஸி வரச்சொல்லவா?"

"ம்ம்... எவ்வளவு ஆகும்?"

"விக்டரு ஆளும் பழசு., வண்டியும் பழசுதான்... அநியாயமாக் காசு புடுங்கமாட்டாரு..."

"அப்புறம்..."

"சொல்லும்மா.."

காரில் வந்து இறக்கி, உதவியவனின் விலாசம் கேட்கத்தான் நினைத்தாள். ஆனால் இன்னும் குற்றக் குறுகுறுப்பு முழுக்கக் காயவில்லை... இன்னும் அவமானத்தின் ஈரத்துடனேயே இருந்தது.

"மாலை மூணு மணிக்கு வந்தால் சரியாயிருக்கும்... தாங்க்ஸ்.."

சிறு புன்னகையுடன் நகர்ந்தாள்.

அது டப்பா டாக்ஸிதான் என்றாலும் காற்று முகத்தில் தட்டித் தடவ, குற்றாலம் நோக்கி போனபோது இரு பெண்களின் முகங்களிலுமே மறுபடி குதூகலக்களை தேங்க ஆரம்பித்திருந்தது.. பல ஆண்டுகளாய் ஆசைப்பட்ட, கற்பனை செய்திருந்த நீர் வீழ்ச்சியை நேரில் காணப் போகும் பரவசம்...

கார் புகைக் கக்கியபடி. நின்றது.

"அடடே இதென்ன பெருசா?"

"தேரும்மா... நகராம சும்மா இப்படி நிக்குது.."

"ரொம்ப அழகான வேலைப்பாடு.."

"அடையாளங்கான உங்களுக்குச் சுலபம்னுதான் காரை இங்க நிறுத்தினேன். இப்படியே ரெண்டு புறமும் கடைகளைப் பார்த்தபடி போனீங்கன்னா, கோயிலு வரும்... பிறகு பாலம்... அதைக் கடக்கும்போதே அருவியப் பார்த்துடலாம்... அப்படியே நெருங்கித் தண்ணிகுள்ளார தலைய விட்டுட வேண்டியது.."

"ஐயையோ... குளிக்கணும்னு வரலை.."

பிறகெதுக்கும்மா மெனக்கெட்டு வாணும்? கோடை வெயிலுக்கு அருவிக் குளியல் ரொம்பச் சுகம்மா..."

"மாற்றுத் துணி ஏதும் எடுத்து வரலியே?"

"இப்படியே குளிங்க... துணியப் பிழிஞ்சுட்டு காருக்குத் திரும்ப பத்து, பதினைஞ்சு நிமிஷமாவும்... அதுக்குள்ள பாதி உலந்திடும்... அப்படியே ஏறினா வீடு கொண்டு சேத்துடறேன்.."

"முதல்ல போய் பார்க்கறோம்.."

"காரு இங்கனியே நிக்கும்."

இருபுறமும் பரப்பப்பட்ட கடைகளில் ஒளி வெள்ளத்தில் மினுங்கிய பொருட்களை விழி

விரிய பார்த்தனர்... ஆனால் கரிய மலையின் முகட்டிலிருந்து பாலாய் அருவி பொழிவதைக் காணும் ஆசை உந்தித் தள்ள, கடைகளில் நிற்காமல் மெள்ள நடந்தனர்.

சைக்கிளின் பின்புறம் மூங்கில் கூடையோடு வந்த பையன் இவர்களின் முன் கைநிறைய பழங்களை அள்ளிக் காட்டினான்.

"மங்குஸ்த்தான் மேடம். ஃப்ரூட் ஒன்லி இன் குற்றாலம்!" கறுப்பு பிளாஸ்டிக் பந்து போலிருந்தது பழம்.

"வாங்கலாமாக்கா?"

"சாப்பிட்டுப் பாத்துட்டு வாங்குங்க.."

இரண்டு பெரு விரல்களாலும் அவன் பழத்தின் ஓட்டை அழுத்த, பழம் விண்டு விரிந்தது.

உள்ளே ஐஸ்க்ரீமாலான சிறு பந்து போலிருந்தது பழம்.

"வாய்ல போட்டுப் பாருங்க மேடம்?"

வாய்க்குள் விநோத குளிர்வுடன், தித்திப்புடன் விழுந்து, வழுக்கியது பழம்.

"ஒரு டஜன் கொடுப்பா."

பழத்தை உடைத்துச் சாப்பிட்டபடி நடந்தாலும், ஓடுகளை அவர்கள் பாதையில் வீசி எறியவில்லை-கையிலிருந்த பிளாஸ்டிக் கவரிலேயே இட்டு வைத்தனர்.

ஆனாலும் குப்பை மிகுந்திருந்த பாதைதான். காகிதச் சுருள், பிளாஸ்டிக் பைகள், காய்ந்த மல்லிகைச் சரங்கள், எச்சில் இலைகள் என...

"நம்மூரும் அத்தனை சுத்தமாய் இல்லையேக்கா?"

"நாம சுத்தமாய் வைக்கணும்."

"கோயில் ஏரியா கூட அழுக்காய்தான் கிடக்குது."

"பெருக்கி அள்ளணும் போல கை பரபரக்கலை? அங்கங்கே குப்பைத் தொட்டி... அதிலே மட்டும் அத்தனை குப்பையும்னு இருந்தா ஊர் ரம்யமாய் இருக்கும்..."

நீரின் இரைச்சல் கேட்க ஆரம்பிக்க, இருவரும் அதில் லயித்தனர். கால்களின் வேகம்

கூடியது.

"அதோ பாலம் வந்தாச்சு.." விரல் நீட்டினாள் கீர்த்தனா. படியேறி பாலத்தில் நின்றபோது.." ஓவியம் போலத் தெரிந்த காட்சி அவர்களை ஏமாற்றவில்லை!

அருவி பாலாய் பொழிந்தது... ஆனால் அதில் முண்டியடித்துத் தலைநீட்டும் இவர்கள் எதிர்பாராதது.

"ஹைய்யோ... எவ்வளவு உயரத்திலேருந்து விழுது.."

"அதான் நீர்வீழ்ச்சிங்கறோம்... ஆனால் ஒரு கவிஞர் வித்தியாசமாய் சொல்வார்- 'நீக்கேது வீழ்ச்சி'ன்னு!" அக்கா சொன்னது காதில் விழுந்ததோ, புரிந்ததோ, தங்கையின் விழிகள் அருவியையே பளபளவெனப் பார்த்திருந்தன.

"அத்தனை உயரத்திலேருந்து நம்ப தலையில் விழும்போது.. உச்சி வலிக்காதாக்கா?"

"வலிச்சா இத்தனைக் கூட்டம், குளிக்க இப்படி ஆசையாய் அலைமோதுமா?" பாலத்தின் இரும்பு கைப்பிடி கிராதியைப் பற்றியபடி இருவரும் ஒரு ஓரமாய் சாய்ந்து நின்றனர்.

மௌனமாய், இரைச்சலிடும் அருவியை அதில் நனைந்தபடி ஆரவாரிக்கும் மனிதர்களை பல நிமிடங்களாய் பார்த்தபடி...

இனிய அந்த மௌனத்தை அச்சின்னா செயல் கலைத்தது.

"ஹைய்யோ... அக்கா, இங்கப் பாரேன்."

வியந்த கூச்சலில் குனிந்த கல்பனாவிற்கும் ஆச்சரியந்தான். ஒரு குட்டிக் குரங்கு கீர்த்தனாவின் கையிலிருந்த பழப் பையை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

"பாவம் பசிபோலக்கா... ஒரு பழம் உரிச்சுத் தரவா?"

"வேணாம் கீர்த்தி... ரொம்பக் குட்டியாய் தெரியுது... பழமெல்லாம் சாப்பிடலாமோ என்னவோ?"

"கேக்குதே... பாவங்க்கா.." கெஞ்சியவள் குட்டிக் குரங்கைக் கொஞ்சினாள்- "இரு பிதுக்கித் தரேன்.."

முழங்காலிட்டு பழத்தை உறிக்கவும்தான் அது நேர்ந்தது... என்ன ஏது என்று புரிவதற்குள் குனிந்தவளின் முகத்திலும் தோளிலும் பிராண்டல்கள். சீறிய தாய் குரங்கு தன் குட்டியைத் தூக்கி வயிற்றோடு ஒட்ட வைத்தபடி ஒதுங்கியது.

'என் அனுமதியின்றி என் குட்டியிடம் என்ன பேச்சு?' என்பது போல புருவங்களைத் தூக்கி தூக்கி உறுமியது.

தங்கையை அணைத்தபடி கல்பனாவும் ஒதுங்கினாள்..

வெளிறிய சருமத்தில் விழுந்த ரத்தக் கோடுகள், கசிந்து பயமுறுத்தின..

"ஐயோ... யாராவது வாங்க... ரத்தம்... மயக்கம்..." வீறிட்டாள். உடல் நடுங்க, தங்கையைத் தூக்க முயன்றாள்.

ஆனால் அதிர்ச்சியில் மயங்கி விட்ட தங்கையை அவளால் தாங்கி, புரட்டத்தான் முடிந்ததே ஒழிய அள்ளியெடுக்க பலமில்லை!

தவிர குரங்கு இன்னும் ஆக்ரோஷத்தோடு எதிரே இருந்தது..

"ஷ்ஷ்... ஓடு.." ஒரு கை, கோல் வீசி குரங்கை விரட்டியது.

"பயப்பட வேண்டாம்-உடனே டாக்டரிடம் போயிடலாம்." சற்று பெரிய பொம்மையைப் போலவே எளிதாய் கீர்த்தனாவை அள்ளி ஏந்தியபடி நடந்தவனை, இயந்திரமாய் பின் தொடர்ந்தாள்.

மரத்த புத்தியை சற்று உரசி, சொன்னாள்.

"வந்து... தேர் பக்கத்துல டாக்ஸி காத்திருக்குது.."

"டிரைவர் - யார்...?"

"விக்டர்னு ஒரு பெரியவர்"

"தகவல் சொல்லிடலாம். எங்கார் கடைத்தெருவில் இருக்குது.. உடனே டாக்டரிடம் போக அது வசதி.."

ஆட்சேபிக்கும் நிலையில் இவளில்லையே இவள்...

புயல்வேக விற்பனையில்...

சுபா நாவல்

அதிரடி எழுத்தாளர்

சுபா கலக்க,

செல்வா+முருகேசன் வெடிக்க

இரவின் முடிவில்

+

சின்னஞ்சிறு சொர்க்கம்

2 நாவல்கள்

ஒரே இதழில்

ஆனந்தமான

அற்புத நாவல்கள்

நன்றியுடன் தலையாட்டினாள்.

மருத்துவர் அவன் சொன்னதைக் கவனமாய் கேட்டுவிட்டு சிகிச்சையில் இறங்கினார்.

"முதல்ல ஒரு டி.டி. 'போட்டுடலாம்.. காயங்களை நல்லா சுத்தம் பண்ணனும்.."

கீர்த்தனா சிணுங்க சிணுங்க தான் சொன்னவைகளைச் செய்தவர் மருந்து, மாத்திரை விவரங்களை எழுதி அழைத்து வந்தவரிடம் நீட்டினார்.

"கமலேஷ் சார், ஐந்து நாட்களுக்கு மருந்து தந்திருக்கேன். எத்தனை வேளைங்கற விவரமும் குறிச்சாச்சு... பூரண ஓய்விலிருக்கட்டும்... சின்னப் பொண்ணு கொஞ்சம் பயந்த சுபாவி போல இல்லைன்னா சட்டுன்னு மயங்கி விழுந்திருக்க மாட்டாளே..."

"ஷாக் டாக்டர்... திடீர்னு குரங்கு பிராண்ட ஆரம்பிச்சால்..."

ஆமாம்மா... அதான் ரெஸ்ட் எடுக்கட்டுங்கறேன். காயங்களில் இந்தக் க்ளிம்பை லேசாப் பூசி விடுங்க.." என்றவர் மற்றவன் புறமாய் திரும்பி,

"நிருபமா ஃபிரண்ட்ஸா?" விசாரித்தார்.

"ம்ம்"- புன்னகையுடன் ஒரு தொகையை மருத்துவரின் மேஜையில் வைத்தவன்- "என்ன கீர்த்தனா உன்னைத் தூக்கிக்கவா இல்லை நடந்துடறியா?" வெகு இயல்பாய் கேட்டான்.

"இல்லை ...ஸார்...ஸார்... தொந்தரவு பண்ணிட்டேன்... ஆனா ரொம்பப் பயந்துட்டேனா.."

"குரங்கே பார்த்ததில்லையா? ராஜஸ்தானிலும் நிறைய உண்டே..." தங்கையின் கைபற்றி நடத்தியவன், சகஜமாய் கேட்க, கல்பனாவிற்கு வியர்த்தது.

டாக்டர் அழைத்ததால் இவனது பெயர் கமலேஷ் என்று அறிய முடிந்தது. அவ்வளவு ஆபத்பாந்தவா என்றுதான் அழைத்திருக்க வேணும்! ரயிலில் வந்திறங்கிய அன்று எளிதாய், மிக வசதியாய் வீட்டில் சேர்த்து விட்டு, உணவும் குடிநீரும் வழங்கியவன், மறுபடி இங்கு... இன்றும்

உதவுவதென்றால் வேறென்ன சொல்ல?

இவரது பெயர் கமலேஷ் என்று இவர்களுக்கு இப்போதுதான் தெரியவர, அவனுக்கு இவர்களைப் பற்றி பல விவரங்கள் தெரியும் போலவே?

"தாங்க்ஸ் டாக்டர்.."

"ஸார் ஒரு வார்த்தை ஃபோனில் சொல்லியிருந்தால், வீட்டுக்கே வந்திருப்பேனே."

"நேரத்தை வீணாக்க விரும்பலை. நேரே இங்கே வந்துட்டோம்... நாளை காலை வீட்டிற்கு ஒரு தரம் வந்து கீர்த்தனாவைப் பார்த்துட்டீங்கன்னா, எங்களுக்கு நிம்மதி ஆகிடும்.."

"நிச்சயமாய்."

மறுபடி இவளுக்குள் விக்கியது!

காரில் கீர்த்தனாவை ஏற்றியவன் திகைத்து நின்றவளருகே வந்து மெள்ளக் கேட்டான்.

"என்ன கார் ட்ரைவருக்கு இத்தனை மரியாதையா என்ற யோசனை போல..?"

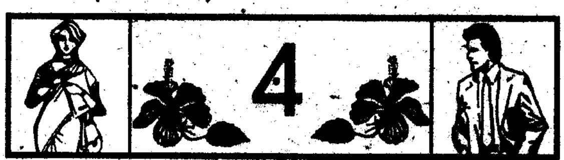

"ஸாரி... தாங்க்ஸ்... வந்து பயண அலுப்பில், மாமாவை ஸ்டேஷன்ல காணாத குழப்பமும் சேர்ந்து..." தடுமாறினாள்.

"தப்பு என்பேரிலும்தான்... கொஞ்சம் அந்தஸ்த்தாய் உடுத்த முயலனும் நான். நீரு போல ஷாப்பிங் ஸ்ப்ரீ போய் துணி மணிகளை அள்ளிட்டு வரனும் போல.."

குறும்புடன் இடுங்கின அவனது விழிகள்.

தோல் பட்டையுடனான கைக்கடிகாரம் தவிர ஆபரணம் என்று அவன் மீது எதுவுமில்லை என்றாலும் மிகக் கச்சிதமாகவே அவன் உடுத்திருந்ததாய் ஞாபகம்... தவிர அவனது பேச்சு, ஆளுமை, முகத் தெளிவு... அவனை ஓட்டுனராய் கருதி அதட்டிய தான் பெரிய முட்டாள்தான்... இவளது நினைப்பை

ஆமோதித்தது அவனது குரல்!

"நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.."

"ஹா... எப்படி?"

"குழப்பத்தில் சற்று புத்தி மந்தமாயிடுச்சின்னு"- அவனது சீண்டல் புரிந்து புன்னகைத்தாள்." இல்லைன்னா இரு பெண்களாய் நீங்க உறவினர் ஊரில் இருக்காரா இல்லையான்னு தெரியாமல் வருவானேன்?"

"உங்களுக்கு ... அவரை... மாமாவைத் தெரியுமா?" "இது போன்ற சிற்றூர்களில் ஒருவரை மற்றவருக்கு ஓரளவு தெரியாமல் இருந்தால்தான் ஆச்சரியம்... இல்லைன்னாலும் சரியாய் அவர் வீட்டின் முன் விசாரித்து உங்களை இறக்கிட்டேன்? "நீங்க வேற நல்ல தூக்கத்தில்.."

மேலும் மடத்தனமாய் உணர்ந்தாள்! ஆனால் அவன் பேசுவது கேலியா நிஜமா என்றும் புரியவில்லை.

"இப்ப... மாமா வீட்டிலில்லை..."

"அவர் இருந்தாலும் கீர்த்தனாவை அங்கே இந்நிலையில் கூட்டிப் போவதில் பாதுகாப்பில்லை.."

"ஹாஸ்பிடல் ஏதேனும் இருந்தால்.. அங்கே ரெண்டு நாள் தங்கி..." "அதையே எங்க வீட்டில் இருந்தால் நிருபமா சந்தோஷப்படுவா - டாக்டர் வர வசதி.. சரியான உணவும் தயாராகும்.."

'அதிர்ச்சியினால், போட்ட ஊசியினால் இரவு ஜன்னி போல வரக்கூடும்...' என்று மருத்துவர் சர்வ சாதாரணமாய் சொன்னது 'இவளது மென்னியை அப்போதே அழுத்த ஆரம்பித்திருந்தது. காற்றாடி இல்லாத, கொசுக்கடி மிகுந்த அத்தை வீட்டின் சதா பாதி இருளில் நனைந்த அச்சிறு அறையில் தங்கையை வைத்து பாதுகாக்க முடியுமா? ஒரு வாளி வெந்நீருக்கும் கூட மன்றாட வேண்டியதிருக்குமே என்ற பதைப்பு..

ஆக மரியாதைக்காய் ஏதோ மறுத்தாலும், அதுவும் முட்டாள்தனமாகவே இருக்கும் என்பது புரிந்தது.

ஆகக் காட்டப்பட்ட கருணையை நன்றியுடனேயே ஏற்றாள். அங்கே மற்றொரு

இளம்பெண் இருந்ததால் ஊராரின் ஏச்சுக்கு, ஏளனத்திற்கு ஆளாக வேண்டியதிராது.

இவனது கவனிப்பில் இருந்தால் ஆபத்து அணுகாது என்ற நிம்மதியும் கூட.... சிறு விஷயங்களிலும் அவனது கவனிப்பு, கரிசனையை ஏற்கெனவே அனுபவித்தவளாயிற்றே.

ஆக அந்த அனுபவம் தொடர்ந்தது...

போகும் வழியிலேயே மருந்து சீட்டிலிருந்த மருந்து, மாத்திரைகளை வாங்கியவன், வீட்டிற்குப் போனதும் நேரே கீர்த்தியை அவர்களுக்கான அறைக்கு இட்டுச் சென்றான்.

சலவை மொடமொடப்புடன் வெளிர் ரோஜா நிற விரிப்புடன் இரு படுக்கைகள். ரோஜாக்கள் அச்சிட்டப்பட்ட 'பஸீர்' திரைச்சீலைகள். தேடினாலும் ஒரு தூசு இல்லாத தூய்மை.

"நன்றி... இத்தனை வசதியாய் சுத்தமாய்..."

"டாக்டர் வீட்டிலிருந்தபடியே நிருவிடம் ஃபோன் மூலம் அறையைத் துடைத்து ஷீட்ஸ் மாற்றச் சொன்னேன்."

"கீஸர் போட்டேன் - மாமா - வெந்நீர் வரும்- ப்ளாஸ்க்கில் வெந்நீர் இருக்குது. கோமு மாமி பால் கொண்டு வர்ராங்க.."

"குட். பாலோடு ஒரு பன்னும் தந்த பிறகு இந்த மாத்திரை, மருந்து உள்ளே இறங்கிடணும். நான் கல்பனாவை அவங்கத்தை வீட்டிற்குக் கூட்டிப் போய் பெட்டிகளைக் கொண்டு வந்திடறேன்..."

"தாத்தா ஃபோன் பண்ணாங்க மாமா... உங்களோடு பேசணும்னு.."

"ம்ம்... இன்று கணக்கு வழக்குப் பற்றி சில தகவல்களை அப்பாவிடம் தெரிவிப்பதாய் சொல்லியிருந்தேன். டிரைவரைக் கார் எடுக்கச் சொன்னால் போயிட்டு வந்துடறியா? உங்க அத்தையைச் சமாளிக்க முடியாதுன்னு பட்டால் அப்பாட்ட பேசிட்டு பிறகு வர்ரேன்.."

"பரவாயில்ல.... ரெண்டு செட் துணிகளை எடுத்துட்டு..."

"நோ. மொத்தமாய் கொண்டு வந்துடறது நல்லது. சுமக்கப் போறது கார்தானே. அங்கே

பொருட்கள் பாதுகாப்பாய் இருக்காது..." இவர்களுக்கு தாழிடப்பட்ட வீட்டுக் கதவு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"சரி."

"டிரைவர் உதவுவான்... நிருபமாவையும் கூட அனுப்பவா?"

"வேண்டாங்க... அவங்க கீர்த்தியை கொஞ்ச நேரம் பார்த்துகிட்டால் எனக்கு நிம்மதியாயிருக்கும்..."

"ரைட்."

மாமா வீட்டில் ரசபாசம் எதையும் கல்பனா எதிர்பார்க்கவில்லை. அத்தை விட்டது சனிகள் என்று உதறி விடுவாள் என்றே பட்டது.

ஆனால் அத்தை அப்படி லேசில் விடவில்லை. இம்முறையும் கதவு வெறுமே சாத்தப்பட்டுதான் கிடந்தது.

திறந்து வீட்டின் கொல்லைப்புறம் வரை குரல் கொடுக்க, விரிந்த கூந்தலுடன் ரத்னாவதி மெள்ளத் திரும்பினாள். நீராடி உலர்த்திய கூந்தல் போலும். பவுடர் பூச்சும், புதுத் திலகமும், வழியாத கண்மையுமாய் முகம் சற்று பிரகாசமாகவே இருந்தது.

"என்ன அருவி வரைக்கும் போயும் குளிக்கலியா என்ன?"

தன் சற்றே கரகரத்த குரலில் கேட்டாள்.

"இல்லை... முடியலைத்தை... அதாவது..." கல்பனா படபடவென்று சொன்ன அத்தனைக்கும் காது கொடுத்தவள்.

"அப்ப இங்கேருந்து கிளம்பறியா என்ன?" வினவினாள் மெள்ள. "கீர்த்தியின் நிலைமை மோசமாயிருக்கத்தை-கழுத்து கையெல்லாம் வரிவரியாய் ரத்த விளாறல்.. மயக்கமாயிட்டா... ராத்திரி ஜன்னிபோல தூக்கி போடலாங்கறார் டாக்டர்... மருத்துவ உதவிக்காகவே அவளை அங்கே வச்சிருப்பது நல்லது... காலைல டாக்டர் பெரியவர் வீட்டுக்கே வந்து பார்ப்பதாய் சொல்லிவிட்டார்.."

"ஆக பெரியவர் மகனா உங்களைப் பார்த்து காப்பாத்தினது?"

"ஆமாத்தை.."

"அவர்தான் உங்களை ரயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து இங்கக் கூட்டி வந்ததும்ன்ர...?" தலைசாய்த்து சந்தேகப்பட்டாள் ரத்னாவதி.

"ம்ம்... அவர் யார்னு அப்போ தெரியாது.."

ஆளு தெரியாமலா காருல ஏறுன?"

மாமா அனுப்பியிருப்பார்னு நினைச்சேன்.."

மூத்தவளின் உதடுகள் கசப்பாய் மடிந்தன.

"இப்பக் காரிலியா வந்தே?"

"ஆமாத்தை."

"சின்னவரா ஓட்டிட்டு வந்தது...?"

"வேற வேலை இருந்ததால், கிளம்பினவர் டிரைவரோடு காரை அனுப்பியிருக்கார்.

"இல்லைன்னா அவ்ரே ஓட்டிட்டு வந்திருப்பாரா?"

மைவிழிகள் விரிந்தன.

வீட்டின் முன் அறைக்குப் போய் ஜன்னலின் வழியே வெளியே காத்து நின்ற வாகனத்தை நோட்டமிட்டாள். இருளையும் மீறி மின்னிய காரின் பளபளப்பு அவளது விழிகளுக்குள் ஏறியது...

பின்பு தோள்கள் விம்மித் தணிந்தன...

பேசிய குரலில் தளுதளுப்பு...

"அப்பக் கிளம்பு..."

"என்ன அத்தை?" மூத்தவளின் தோளை ஆதரவாய் தொட்டாள்.

இதற்காகவா காத்திருந்தது போல ரத்னாவதியிடமிருந்து கேவல்கள் வெடித்துக் கிளம்பின.

"உங்க மாமா எங்கேன்னு தெரியுமா, கல்பனா?"

"நீங்க சொல்லல்லையே..."

"ஏன்னா எனக்கும் தெரியாது. எங்கே போனார், எப்படித் திரும்புவார்... ஏன்.. திரும்புவாரென்னு தெரியாது..."

"அழாதீங்க அத்தை..." இவள் தோன்றியும் கண்ணின் மை மறுபடி கரைந்து வழிந்து

கன்னங்களை சாம்பல் நிறமாக்கின.

"இப்படித்தான் தெரியுது... அதாவது நீயும் உந்தங்கச்சியும் வந்து விவரஞ் சொல்லவுந்தான் புரியுது... இங்கே ஒரு மாசம், ஒன்னரை மாசம்னு உங்க மாமா காணாமல் போனப்ப, அங்கே ராஜஸ்தான் வந்தார்ன்னு..."

ஆக மாமா தங்களைத் தேடிவந்தது பாசத்தினால் அல்ல, தலைமறைவாய் தங்க ஒரு இடம் வேண்டியே என்ற தகவல் கல்பனாவை உலுக்கியது.

"எதுக்காக.... ஏன் மாமா தலைமறைவாகணும்?"

"செய்ற பித்தலாட்டத்துக்கும் சொல்ற பொய்க்கும் வேறு வழி?"

"என்ன பிரச்சனை அத்தை?"

"காசுதான் பிரச்சனை... அதாவது கையில காசில்லாதது... அது கஷ்டந்தான். இல்லைன்னா வீடு தேடி வந்த உங்களுக்கு நல்லதாய் ரெண்டு வேளை சாப்பாடு போட்டிருக்க மாட்டேன்? வேலைக்காரி பச்சை மூஞ்சத் தூக்கி வச்சிருக்க நீளத்தைப் பார்த்தாலே அவளுக்கு ரெண்டு மாச சம்புள பாக்கிங்கறது புரியுமே..."

"ஸாரி.... உங்க பிரச்சனைகள் புரியாமல் நாங்களும் வந்து உங்களுக்கு தொந்தரவாகிட்டோம். உறவுன்னு பாராட்ட எங்களுக்கு இப்ப மாமா மட்டுந்தான்... வேறு யாரும் வந்து பழகிக்கலை... அப்பா இறந்து, கீர்த்தியும் சுகக்கேடாய் இருக்க... அச்சமயம் மாமாவின் லெட்டரைப் பார்த்ததும் அவசரமாய் கிளம்பிட்டோம்... தவிர மாமா அத்தனை அழகாய் குற்றாலத்தை வர்ணித்ததில் கீர்த்தியின் மனமெல்லாம் இங்கதான்...

அருவிக் குளியல், பக்கத்திலேயே பெரிய பங்களான்னு..." "எல்லாம் கதை... எங்க பங்களாவைப் பார்த்தேல்ல?" ரத்னாவின் கண்கள் வெறுப்புடன் வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டின" எல்லாம் வாய் ஜாலம்... பேசற ஒவ்வொரு வார்த்தையும் புளுகு... அப்படிப் பேசிப் பேசித்தான் எங்கழுத்தை அறுத்தது.?"

கணவனைப் பற்றி, தன் மாமனைப் பற்றி

இப்படிப் பேசுகிறாளே என்ற பாவனையை இளையவளின் முகத்தில் காண, "ரொம்ப வெறுத்துட்டேன் கல்பனா, எவ் வாழ்வே கசந்துப் போச்சுல்ல? என் அழகென்ன... பாடற திறமையென்ன... அக்கம் பக்கத்து கிராம கோயில்ல எல்லாம் திருவிழான்னா முதல்ல என்னைய பாடப் புக் பண்ணிருவாங்க.

'ரத்னாவதி பார்க்கக் கிளின்னு, அவ பாட்டு குயிலுதான்'னு சுத்துவட்டாரத்துல பேரெடுத்தவ.. "நானு."

கல்பனாவிற்கு அத்தையின் மை இழுவலின் காரணம் புரிந்தது-அக்கால எம்.எல் வசந்தகுமாரி, ஜிக்கி முதல் இப்போதுள்ள பாடகிகள் வரை விழிகளில் சற்று அதிகப்படியாய் மை இழுப்பது கண்டு இவளும் ஏற்றுக்கொண்ட அலங்காரம் போல... முதலில் சற்று நெருடலான அத்தையின் தோற்றம்... அதன் காரணம் இப்போது விளங்கியது... ஆனாலும் வேறு எதோ நெருடியது..

"என்ன யோசிக்கறே? 'பேசறப்பவே கரகரங்கற குரலா குயிலு?' இதைக் கொண்டு எப்படி பாடினாளோன்னுதான்? அதுவும் கல்யாணத்துக்கப்புறமாய் போனதுதான்... தைராய்டு பிரச்சனை... உடனுக்குடன் கவனிச்சு, விடாத மாத்திரை சாப்பிட்டிருந்தா குரல் நாசமாகியிருக்காது... அதுக்குங்கூட நாதியத்து இப்படி நிற்க வேண்டிய விதி.."

பரிதாபமாய்தான் இருந்தது..

"மாமாட்ட இருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லியா அத்தை?"

"ஊரெல்லாம் கடன்... தகிடுதித்தோம்னு கிடைச்ச இடத்துல எல்லாம் கெட்ட ஆட்டம் ஆடி பணம் பிடுங்கியாச்சு... அதிலே நாலு பேரு போவுது சனியன்னு விட்டாலும் மீதமிருக்கிற ரெண்டு பேரேனும் மென்னியை இறுக்கி,'எங்க பணத்தைத் திரும்பத் தாடா'ன்னு உலுக்க மாட்டாங்க?' அதுக்கு அஞ்சி ஒளிஞ்சாச்சு... இப்ப நான் செத்து ஒழிஞ்சாக்கூட கொள்ளி வைக்க வரமுடியாது..."

மறுபடி கண்களில் நீர் நிரம்பி வழிந்தது.

"அழாதீங்க அத்தை... வேண்டாதபடி எல்லாம் ஏன் கற்பனை செய்யணும்? செய்யக்கூடியது என்னன்னு மட்டும் பார்ப்போமே. என்னால் முடிஞ்ச தொகையைத் தரேன். முதல்ல வேலைக்காரிக்கு அவ சம்பளத்தைத் தந்திடுங்க. அவளும் காசுக்குக் கஷ்டப்படறவதானே... பாவம். உங்கக் கூட அவளேனும் இருந்தாத்தான் நல்லது. மாசத்துக்கு வேண்டிய அரிசி, மளிகை சாமானெல்லாம் வாங்கிக்கோங்க... முக்கியமாய் உங்க சிகிச்சையும் ஆரம்பிச்சிடுங்க... இனியும் தாமதிக்க வேணாம்."

நீண்ட பெருமூச்சுடன் கசங்கிய சேலையின் அழுக்கு முந்தானையைக் கொண்டு முகத்தைத் துடைத்தாள் ரத்னாவதி.

"மாமா இதுவரை பல தரம்...ம்ம்... தலை மறைவாய்ப் போயிருந்தாலும் திரும்பி உங்ககிட்ட வந்திருக்காரில்லையா... பிறகென்ன...? சீக்கிரம் வந்திடுவார்..."

"உன் வாக்கு பலிக்கட்டும்..."

"பெட்டிகளை எடுத்துப் போறேன் அத்தை..."

"ஏன் எங்கிட்ட நம்பிக்கை இல்லியா... ரெண்டு மூணு நாளுக்கானதை எடுத்துக்கோயேன்..."

"ரெண்டு பேர் பெட்டியையும் முழுக்கக் கலைச்சு... எடுக்க... நேரமாகும்... அதான்.."

"அப்ப... மறுபடி இங்கே வரமாட்டீங்க?"

அந்தத் தொனி, வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறதா அல்லது வராமல் போய்விடுங்கள் என்கிறதா என்பது தெளிவாயில்லை.

"கீர்த்திக்கு உடம்பு தேறினதும் வந்திடுவோம் அத்தை... தொடர்ந்து அந்நியர் வீட்டில் தங்க முடியாதே.."

"உறவுன்னு உரிமையாத் தேடி நீ வரலைன்னா... எந்நிலைமைக் கேவலமாப் போயிருக்கும்..."

ரத்னாவதி தன் நிலைமைக்காக வருந்திப் புலம்ப, பெட்டிகளை மறுபடி நிரப்பி மூடிய கல்பனாவின் உள்ளும் சிறகொடிந்த பறவையின் தடுமாற்றம்... நம்பி வந்த வீட்டில் இனி ஆதரவு

இல்லை என்றாகி விட, போகுமிடம் எப்படி இருக்குமோ... என்ற பரிதவிப்பு...

தவிப்புடன்தான் கமலேஷை பார்த்து நின்றாள். என்ன பதில் சொல்வதென்ற தவிப்பு...

முதலாவதாய் எப்படி முடிவெடுப்பது என்ற தத்தளிப்பு. "எப்படியும் ஒரு மாசமேனும் இந்த ஊரில் இருப்பதாய் முடிவெடுத்துதான் வந்தீங்க... கீர்த்தனாவின் பள்ளி விடுமுறையும் ஒரு மாசம் உண்டு. பிறகு வேண்டுமானால் ராஜஸ்தான் திரும்பிடலாம்... இல்லை சொந்த ஊரில் இருப்பது போல வராதுன்னு உன் அபிப்பிராயம் மாறினாலும் நோ ப்ராப்ளம். பக்கத்திலே நல்ல ஒரு ஸ்கூலாய் பார்த்து கீர்த்தனாவிற்கு அட்மிஷன் வாங்கிடலாம்..."

"வந்து... எனக்கு என்ன சொல்றதுனனேப் புரியலை. . ."

இருக்கிறேன் கமலேஷ் எனக்கு நீங்க சமயத்தில் உதவினது போல நானும் உங்களுக்கு உதவறேன். நோ ப்ராப்ளம்னு- சொல்லுது." சற்றே மூக்கால் பெண் சாயலில் அவன் குழைவாய் பேசியதைக் கேட்டவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

"உங்க உதவிக்கு நன்றி - ஆனால்.."

"நீ எனக்கு உதவ முடியாது. அப்படியா?.. சரி பரவாயில்ல. விடு.."

"ஸாரி அப்படியில்லை... உங்களுக்கு உதவக் கூடிய தகுதி எனக்கு இருக்கா என்பதில்தான் எனக்கு சந்தேகம்."

"உனக்குத் தகுதியுண்டு என்று பட்டால்தான் என் விண்ணப்பத்தை உன் முன் வைத்தேன் கல்பனா..."

என்றான் சற்று பவ்வியமாய்.

கண்ணில் படும் வித்தைகளை எல்லாம் இவள் பழகுவது கண்டு சிலர் கேலி பேசியதுண்டு.

'இப்படி கண்டதையும் கற்று ஆவதென்ன' என்று - அப்பாதான் மகளுக்கு பரிந்து பேசுவார்.

'கண்டதையும் கற்றவன் பண்டிதன் ஆவான்னு பழமொழியே இருக்கே-அத்தனையும் பழகட்டும்' என்று. மொழி, கலை, சமையல், பாட்டு, ஓவியம், வீட்டு அலங்கரிப்பு, பராமரிப்பு,

அழகுக்கலை எல்லாவற்றிலும் இவளுக்கு ஆர்வம் இருக்க, பரிச்சயமும் ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். ஆனால் அவற்றில் தேர்ந்தவளைப் போல பிறருக்குக் கற்றுத் தருவதென்றால்... அங்குதான் விஷயம் இடித்தது!

முந்தின இரவு அந்த வீடு வந்து நிம்மதியாய் உறங்கி, மறுநாள் குளித்து சாப்பிட்டதுமே அழைப்பு வந்தது.

"சின்னவரு உங்களை முன் ஹாலுக்கு வரச் சொல்லுதாரும்மா" என்று, தங்கையின் உடல்நிலையிலிருந்த முன்னேற்றமும் முகத் தெளிவும் கல்பனாவிற்கு பெரும் நிம்மதி. ஆக நன்றி நிரம்பிய மனதுடன் ஆவலாகவே கமலேஷ்ஷைக் காணச் சென்றாள்.

ஆனால் அங்கு அவன் வைத்த கோரிக்கை அவளை மிகக் குழப்பியது.

அதுவரை அவளை அமரவைத்து தான் நின்றபடியே பேசியவன், அவள் முன்பு ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு தானும் அமர்ந்தான்.

"கொஞ்சம் மொட்டையாய் கேட்டுட்டேன்னு நினைக்கறேன். விவரமாய் சொல்லிடறேனே. நிருபமா என் அக்கா மகள்- அத்தான் அதாவது அக்காவின் அஸ்பெண்ட் சேர்வராயப்பட்டியில் மிராசு லெவலில் இருப்பவர்... பரம்பரையாய் வந்த தோப்பு, துரவு போக இப்ப ஃப்ளோரிகல்ச்சர் ஆரம்பிச்சு, அதில் விளையற உயர்ரக ரோஜா, செவந்தியை எல்லாம், வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்துடறார்... அதில் நல்ல லாபங்கறதால் இப்ப அக்காவும் கணவனுக்கு அதில் கைக் கொடுத்து ஏக பிஸி... நிருபமாதான் அவங்க வீட்டில் மூத்தவ... கீழே ரெண்டு பசங்க..."

"ஓ.."

"பள்ளியில் படிக்கும் அவங்க ஹாஸ்டலில்.. இப்போ அவங்க அத்தை வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க... பத்து நாட்களில் சிங்கப்பூர் போவதாய் திட்டம்... பிஸினஸ் விசிட்...."

"நல்லது.."

இதற்கும் அவன் சற்று முன் தன்னிடம்

வைத்த கோரிக்கைக்கும் என்ன தொடர்பு என்று உள்ளே கேள்வி முண்டியடித்தது..

கேள்வி அவளது கண்களிலும் தெரிந்தது போலும்.. "பொறுமை... பொறுமை... விஷயத்துக்கு வந்துட்டே இருக்கேன். நிருபமாக்கு கல்லூரியில் பட்டம் பெற இன்னும் ஒரு வருஷப் படிப்பு இருக்குது.."

"ம்ம்... தெரியும்."

"அதற்குள்ள ஒரு நல்ல... பெரிய இடத்திலேயிருந்து வரன் தேடி வருது... கோயம்புத்தூர்ல மில்ஸ் வச்சிருக்காங்க... அக்காவுக்கு அதில் ஏகப் பெருமை-ஏன்னா கேட்கறவங்க நமக்கு ஒரு படி மேலே பணத்தில் மட்டுமில்லை... பளபளப்பும் பவுஸம் கூடின அந்தஸ்து ஃபையனும் வெளிநாட்டில் போய் மேற்படிப்பு படிச்சவன்.. நிருவை ஒரு திருமணத்தில் ரெண்டு நாள் கவனிச்ச அந்தம்மாவின் தாய்க்கு, அதாவது பையனின் பாட்டிக்கு இப்படி ஒரு குணமான பொண்ணு வந்தால், தங்களின் குடும்பம் சிதறாமல் சிறப்பாய் இருக்கும்ன்ர நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கும் போல... குடும்பத்தின் மற்றவங்களும், குறிப்பாய் மாப்பிள்ளைப் பையனும் மறுப்பு சொல்லலை..."

"சந்தோஷம்.. நிருபமா அருமையான பொண்ணு.."

"ரைட். ஆனா போகும் இடத்திற்குத் தகுந்த பொருத்தத்தில் நம்பப் பெண்ணும் தயாராகிப் போகணும்ன்ரது என் ஆசை. அதில் தப்பில்லையே?"

ஒரு குழந்தையிடம் கேட்கும் தோரணையில் இருந்தது அவனது தொனி.

அவசரமாய் இல்லை என்பதாய் தலையாட்டினாள்.

"நிரூ வளர்ந்தது கிராமத்தில். மேல் தட்ட வர்க்க விருந்து, அதில் அமளிப்படும் சம்பாஷணை, சாப்பிடும் நாசுக்கு, உடுத்தும் முறை, அதெல்லாம் அவளுக்குப் பழக்கமில்லை... சம்பந்தி அம்மா சோனி டி.வி.யில் வரும் மாமியார் ரேஞ்ச்சில் இருப்பாங்க"..

இவளது புன்னகை விரிந்தது.

"லிப்ஸ்டிக், டிஸைனர் ஸாரி, அதற்கான நகைகள், ஹீல்ஸ் செருப்புன்னு... என்ன அப்படிப் பார்க்கறே.? பெண்ணைக் கொடுக்கப் போற இடம் எப்படின்னு நாமும் கவனிச்சு கணிக்கணுமே?"

"சரிதான்... மெட்ராஸில் 'கல்ச்சுரல் அகாடமி' இருக்குதே மொழியின் நளினம், கலைகளில் நேர்த்தி, சமையல், எல்லாம் கற்றுத் தர்ராங்க.."

"விசாரிச்சேன்.. அது ஆறு மாத கோர்ஸ்... இவ முதலில் பட்டப் படிப்பை பூர்த்திபண்ணனுமே... இடையே உன்னால் முடிந்ததைக் கற்றுத் தந்தால் அவளுக்கு... எங்கள் குடும்பத்திற்கே பெரிய உதவி... வங்கிக் கணக்கு அதில் பணம் போட எடுக்க, கார் ஓட்ட என்று..."

"ஐயோ... எனக்கு ட்ரைவிங் தெரியாதே.."

"அதெல்லாம் என் பொறுப்புன்னேன்... இப்பவே அவளுக்கு அவற்றில் லேசாய் பரிச்சயமுண்டு... கணக்கு வழக்குகள் பற்றிய அடிப்படை அறிவு அவசியம்... அனுபவமுள்ள அப்பா இப்படி கோட்டை விட்டுட்டாங்கன்னும் போது ஒரு பிஸனஸ் குடும்பத்திற்கு மருமகளாய் போய் பொறுப்பேற்கும் நிருவிற்கு...

சிறு, பெரு மூச்சுடன் தோளை ஏற்றி இறக்கினான்.

"ம்ம்.. பெரியவர்... அதாவது உங்கப்பாக்கு ஊரில் நல்ல மரியாதை இருப்பது புரியுது.. அவங்களையே ஏமாற்றுவதுன்னால்... என்னாச்சு...?"

"இந்த வீட்டை வாங்கி ரெண்டு வருஷங்களாச்சு... வாங்கினது ஒரு ஃபிலிம் ப்ரொட்யூஸரிடமிருந்து... தொடர் தோல்விகளால் துவண்ட அவரால் பல வருஷங்களாய் இந்தப் பெரிய வீட்டைப் பராமரிக்க முடியவில்லை... பல சீசன்களாய் இந்த வீடு பயன்படக்கூட இல்லை..."

"சீசன்னா...?"

"மே கடைசியிலேருந்து... மான்ஸுன் காற்றும் மழையும் துவங்க சீஸன்தான்... பதமான மழையிருந்து அருவியில் சரியான அளவு நீர் கொட்டினால் கூட்டம் குவியும்... கோடை வெயில்

சமயம் கிடைக்கும். பதநீரும், நுங்கும் மாம்பழமும்... அப்படிப்பட்ட சீசனில் கூட இந்த 'ஹாலிடே ஹோம்' பயன்படலை.."

வருஷத்தில் சில நாட்கள் மட்டுமே பயன்படும் விடுமுறை வீடும் கூட இத்தனை விஸ்தாரமும் வனப்புமாய் இருப்பதென்றால் அப்படியாகப்பட்ட குடும்பங்களின் வசதியையும் யூகிக்க முடிந்தது.

"கடன்களை அடைக்க இந்த வீட்டையும் விற்க வேண்டியநிலை தயாரிப்பாளருக்கு... அப்பாவும் வாங்கிட்டாங்க..."

"நல்ல தேர்வுதான்... தேக்கு ஜன்னல்கள், உத்திரம்னு ஜம்முன்னு எழுப்பிய வீடிது."

"பர்மா தேக்கு-தரைத் தளத்திற்குக் கூட பல அறைகளில் தேக்குப் பாளங்கள்தான். ஆனால் சுத்தப்படுத்தி பராமரிக்காததால் முதலில் பிய்ந்து, பின்பு கரையானின் அரிப்பில் சேதமாயிடுச்சு... ஓடுகள் பல உடைஞ்சு, வீடு ஒழுக ஆரம்பிச்சாச்சு.. பல வருஷங்களாய் வெள்ளையடிக்கப்படாத சுவர்கள், உறிந்து பழுப்பேறிப் போய்..."

சுற்றிலும் விழியோட்டினாள்.

"ஆனா... இப்ப எல்லாம் சரியாய்தான் இருக்குது..."

"மேலோட்டமான பார்வைக்கு அப்படித் தோன்றலாம்... ஆனால் எல்லாம் அரைகுறை வேலை... புதிதாய் மரத்தளம் போட தேக்கு மரம் வாங்கினதாய் கணக்கு சொல்லுது... ஆனால் நடந்திருப்பதோ வெறும் ஒட்டு வேலை... அதாவது பழசோடு ஆங்காங்கே பழுதான இடத்தை மட்டுமே புதுமரம் கொண்டு பழுது நீக்கியிருக்காங்க... சுவரின் பெயிண்ட் தரமானதில்லை. கதவின் கைப்பிடி, ஜன்னல் கொக்கி, விளக்குகள் எல்லாமே புதுசுன்னுது கணக்கு... ஆனால் பல பொருட்கள் யூஸ்ட், அதாவது செகண்ட்-ஹாண்ட்... அல்லது தரம் குறைந்தவை..."

"ஓ... ஏமாற்று வேலைதான்.."

"அது சம்பந்தமான புள்ளி விவரங்களைதான்

அன்று அப்பாவிடம் ஃபோனில் தெரிவித்தேன்.."

"பாவம் பெரியவங்களிடம் அதையெல்லாம் ஏன் சொல்லணும்..?"

"அதாவது அவர் ஏமாந்ததை அப்பாவிடம் நான் சொல்லிக் காட்டுவதாய் நினைக்கறே?" அவனது கண்கள் கனிந்து மிருதுவாயின.

"அம்மா உயிரோடு இருந்திருந்தால் கூட இப்படித்தான் சொல்லி.. நோ... அதட்டியிருப்பாங்க... கல்பனா... அப்பாவிடம் அத்தனையும் சொன்னது குற்றஞ் சாட்டுவதற்காய் இல்லை... இனி அவரும் அந்தப் பூபதி... அது போன்ற பேர்வழிகளிடம் ஜாக்கரதையுாய் இருக்கட்டுமே என்பதற்காய். இனி வரும் டீலிங்க்ஸில் அவருக்கு இடந்தரக் கூடாது... கிடைத்திருக்கும் அனுபவப் பாடத்தைப் படிக்காமலேயே விடறது புத்திசாலித்தனமில்லையே..?"

"இல்லைதான்..." இழுத்தாள்.

"உரியவன் நின்றால்தான் சரிவரும்னு. மற்ற வேலைகளை ஒதுக்கி வச்சிட்டு கிளம்பி வந்துட்டேன்.." என்றவன் கல்பனாவின் பார்வையிலிருந்த கேள்வியை யூகித்து "மற்றபடி ட்ராவல்ஸ்தான் என் தொழில். அப்பா டிரான்ஸ்போர்ட் நடத்தினாங்க. நான் ஏ.ஸி செய்த மினி பஸ்களை வாங்கி சுற்றுலாக்களுக்கு விட்டேன்... நல்லபடி போகுது... வசதியான வாகனம், திறமையான ட்ரைவர்ஸ் என்பதால் பல வெளிநாட்டுக் குழுக்கள் விரும்பி நம்ப கம்பெனியைத் தேர்ந்தெடுப்பாங்க... குற்றாலம் அயல்நாட்டுக்காரங்களை பிரமிப்பூட்டிய ஒரு இடம்.."

"ம்ம்... அவங்க நாட்டில் அருவி, ஏரிகளைப் பார்க்கத்தான் முடியும்... இப்படி அவற்றில் ஆனந்தமாய் குளிக்க முடியாதே..."

"உண்மை. அதிலும் குற்றால நீரின் மூலிகை மகத்துவம் எல்லாம் புரிந்த பின் வந்து இங்கே சில நாளேனும் தங்க ஆசைப்படறாங்க..."

அதில் தப்பேயில்ல என்பது போல தலையாட்டினாள் இவள். "ஆனா இந்த ஊரில்

அவர்கள் தங்குமளவில் விடுதிகள் இல்லை. ஏல்லாம் பதினைந்துக்குப் பத்தளவில் அறைகள். அதன் நெடுகே அருவியில் குளித்த துணிகளைக் காய விட கொடிக்கயிறுகள் ஓடும்! வெஸ்டர்ன் டாய்லெட்ஸ், அங்கே டாய்லெட் பேப்பர்னு ஏதும் கிடையாது... இந்தப் பெரிய வீட்டை நறுவிசாய் தயார் பண்ணிவிட்டால் நம்ப பஸ், பயணிகளை இங்கேயே இறக்கி விட்டு, ஒரு அல்லது ரெண்டு நாளைக்குப் பின்னர் அழைச்சிட்டும் போயிடும்..."

நல்ல திட்டம் என்பது போல புன்னகைத்தாள். "முதல்ல நானே வந்து தங்கி, குறைகள் இருந்தால் நிவர்த்தி செய்துடலாம்னு வந்தால்... எதுவும் சரியில்லை... பிளம்பிங் வேலை மகா மட்டம்..."

"அருவி பக்கத்திலேயிருக்க, குழாய்களுக்கு அவசியமென்னன்னு.. நினைச்சுட்டார்போல..."

"விட்டுத் தராமல் பேசறே... ம்ம்?"

இவள் சற்று விழிக்க, பேச்சு மாறியது.

"நீருவும் என்னோடு வர்ரேன்னு சொல்ல, நமக்கும் ஒரு துணை ஆச்சுன்னு கூட்டிட்டு வந்தேன். இப்போ அவளுக்குமே பலதையும் கற்றுக் கொள்ள இது அருமையான சந்தர்ப்பமாய் அமைஞ்சிடுச்சு.

ஒரேக் கல்லில் ரெண்டு மாங்காய்களை அடிக்க... நீதான் உதவணும் கல்பனா.."

"அதாவது.. எனக்குத் தெரிந்த ஏதோ சிலதை அவங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கணும்னு..."

"உனக்குப் பலதும் தெரியும்ங்கறதைக் கீர்த்தியைக் கேட்டுத் தெரிஞ்சுகிட்டேன்..."

"ஐயோ அவ ஏதோ என்னைப் பிரமாதப்படுத்தினதை நம்பி..."

"தன்னடக்கமா ஒரு மனிதன் புகழப்படுவான். அவனைப் பற்றி பிறர் கேள்விப்படும் பட்சத்தில்!' -இந்த அயல்தேசப் பழமொழியைக் கேள்விப்பட்டதில்லைப் போல நீ..?"

கேள்வியிலிருந்த நயமான கேலி புரிந்ததும் வாய்விட்டு சிரித்தாள்.

அதை ரசிப்புடன் பார்த்திருந்த பின் கேட்டான்.

"அப்ப சம்மதம். அப்படித்தானே?"

"என்ன... சிரிச்சேன்... அவ்வளவுதானே?"

"சம்மதத்தை ரொம்ப அழகாய் நளினமாய் சொன்னதாய் எடுத்துக்கறேன்"

"சரி... எனக்குத் தெரிஞ்சதை.."

"நிருபமாவுடன் பகிரணும்... அது போதும். உங்க நடை, உடை, மிடுக்கு எல்லாம் அலாதி.."

தான் கமலேஷைச் சந்தித்த போது காட்டிய அநாவசிய மிடுக்கு நினைவிற்கு வந்து, அவளை முகம் சிவக்க செய்தது. சமயம் பார்த்து குத்திக் காட்டுகிறானோ?

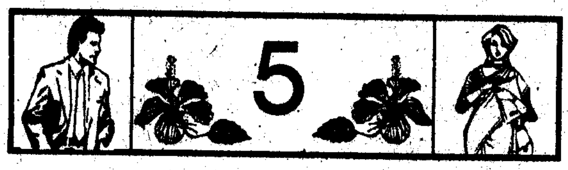

டெல்லியின் சிறந்த பள்ளி ஒன்றில் படித்தவள் அவள். அங்கிருந்த நூலகத்தையும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டவள். அதுவரைத் தன்னுள் சேமித்து வளர்த்திருந்த தகவல்களை, திறமைகளை நிருபமாவுடன் பகிர முடிவெடுத்தாள்.

மாமரத்தின் பசிய நிழலில் இயல்பான பேச்சாக ஆரம்பித்தது பாடம்.

"என்த்தூஸியாஸம்'ன்னா அர்த்தம் என்ன நிரூ. தெரியுமா?"

"ம்ம்... உற்சாகம்... ஊக்கம்?"

"ரைட். உற்சாகமான ஊக்கம்னே சொல்லலாம். கிரேக்க மொழியிலிருந்து வந்த இந்த வார்த்தையின் மூல அர்த்தம்."

"உனக்குள் கடவுள்.' ஆக நாம் முதலில் நம்மை மதிக்கணும், நேசிக்கணும். அந்த இன்பம் தரும் தன்னம்பிக்கை நம்மைச் சுற்றிலும் பரவி பிறரையும் ஊக்குவிக்கும், நம்மையும் உயர்த்தும்."

ஆவலாய் கவனித்தாள் இளையவள்.

"நம் தோற்றத்தைச் சரி செய்வதிலிருந்து

ஆரம்பிக்கலாம்..."

"அன்னைக்கு... அதான் நாம முதல்ல சந்திச்ச அன்னைக்கு நான் பத்து ஸல்வார் வாங்கினேன்..."

சரியான ஒரு காரியத்தை செய்த பூரிப்புடன் நினைவுபடுத்தினாள் நிருபமா.

அந்தப் பெருமிதத்தில் மூத்தவள் புன்னகைத்தாள்.

"ம்ம்.., ஆள்பாதி ஆடைபாதின்னுவாங்க... ஆனால் அதிலும் ஆள்தானே முன்பாதியில் நின்று முக்கியப்படுது... அடுத்ததாய்தான் ஆடை."

"அதனால.?"

"தன்னம்பிக்கை, தெளிவான நல்ல சிந்தனை எல்லாம் பற்றி பேசினோம். அதை பிரதிபலிக்கறது நம் உடம்புதானே? முதல்ல நீ அழகாய் நிமிர்ந்து நிற்கனும்... உட்காரும்போதுகூட முதுகு தொய்ந்து வளைஞ்சிருக்கக் கூடாது.."

"அப்பாக்கூட கேலி பண்ணுவார்.. உன்னை நாணலால் பின்னி செய்துட்டாரா கடவுள்னு... ஆனா பழக்கமாயிடுச்சே" சிணுங்கலாய் குறைபட்டாள்.

எப்போதும் நிமிர்ந்தே இருக்கணுங்கறதை கருத்தில் பதிய வைத்தால் சில நாட்களில் அது நமக்குப் பழக்கமாயிடும்... பின்னாளில் முதுகு வலி வராமல் போகும்..."

"ம்ம்... நான் வாங்கின டிரஸ்ஸை எல்லாம் பார்க்கறீங்களா?"

"பெண்களுக்கு அது கசக்காத வேலையாச்சே.." சிரித்தபடி எழுந்தாள் கல்பனா. "எனக்குக் கீழே ரெண்டும் தம்பிங்க என்பதால அப்பா எனக்கு நிறைய செல்லமும், காசும் தருவாங்க... அதான் அன்னைக்கு மாமாவை ஜங்ஷனுக்குக் கூட்டிட்டு போய் ஸல்வார்ஸ்ஸை அள்ளிட்டு வந்தேன்..."

"நிறைய வாங்குவதை விட, தரமானதாய் நமக்குப் பொருத்தமான்னு கவனமாய் பார்த்து தேர்ந்தெடுக்கணும்.. பெரிய வீட்டு மருமகளாய் போகப் போறீங்க..."

"ஐயோ... மாமா அதையும் சொல்லிட்டாராக்கும்.?"

வெட்கம் நிருபமாவை முறுக்கியது!

"பேசும்போது... நான்... நானாய் புரிஞ்சுகிட்டேன்... கீர்த்தனா ரூமிற்குப் போய் டிரஸ்களைப் பார்ப்போமா? அவளும் தனியே இருக்கறா..."

"பின்னே?" ஓடிப் போய் துணிகளை அள்ளி வந்த நிருபமா, கீர்த்தனாவின் கட்டிலில் அத்தனையையும் பரத்தினாள்.

"முன்னமே சொல்லணும்னு நினைச்சேன். உங்க டிரஸ் எல்லாமே ஏ கிளாஸ்."

"தாங்க்ஸ்"

"உங்க உடம்புக்குக் கச்சிதமாய் பொருந்துது..."

ஆவலாய் உடைகளை தூக்கிப் பார்த்த கீர்த்தனா குறுக்கிட்டாள். "நிருபமாக்கா... நீங்க நெறய சாப்பிட்டு இன்னும் ஐஞ்சாறு கிலோவாவது வெயிட் கூடணும்..."

"ஐய்யோ...ஏனாம்?"

"அப்பத்தான் 'கும்'முனு தெரியலாம்... இல்லைன்னா இந்த சல்வாரெல்லாம் கூடாரம் போல உங்களைச் சுற்றி தொளதொளன்னு தொங்குமே..."

"செருப்புக்கு ஏற்ப பாதத்தையா வெட்டிக்குவாங்க? நிருபமாக்கு கொடி மாதிரியான உடல்வாகு... ரெண்டு கிலோ கூடலாம்... முதல்ல இந்த சல்வாரை எல்லாம் பிரிச்சு, உங்க அளவுக்கேற்ப வெட்டி தைக்கக் கற்றுத் தர்றேன்..."

"அடடே... அதான் விஷயமா? சினிமா, டி.வி. ஸ்டார்ஸ் எல்லாம் சிக்குனு உடுத்தறாங்களே... நமக்கு மட்டும ஏன் கூடாரமாய் போயிடுதுன்னு யோசிச்சிருக்கேன்.."

சிரித்தாள் நிருபமா.

"யோசனை இப்ப செயல் வடிவம் பெறப் போகிறது! சொல்லு... இத்தனையிலும் உனக்கு எந்த டிரஸ் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குது?"

"இந்த ஆரஞ்ச், கறுப்பு ஸல்வாரா?"

"ரைட். இதிலேயே ஆரம்பிப்போம்... முதல்ல இப்படிப் பொறுமையாய் பிரிக்கணும். பிறகு உன்னை அளவெடுத்து சின்னதாக்கிடலாம்.."

நிருபமா வேலையில் ஆர்வமாய் இறங்க, கீர்த்தனா சலித்தாள். "ஏன்க்கா? டெய்லரிட்ட முப்பது ரூபாய் தந்தாய் செய்து தந்துடுவாரே.."

"அதை எப்படி செய்றதுன்னு நாமும் தெரிஞ்சுக்கறதில் தப்பில்லையே.."

"ஒன்று கேட்கட்டுமா? நானும் உங்களை அக்கான்னே கூப்பிடலாமா?"

"தாராளமாய்... ஆனா முதல்ல அதற்கு மாமாவின் அனுமதியை வாங்கிக்கணும்... உன்னை ஒருமையில் அழைக்க அவர் கேட்டுட்டதும் கூட எனக்கு சங்கடமாய் இருந்தாலும்... மாத்திக்க வேண்டியதாயிடுச்சு..."

"எனக்குந்தான் உத்தரவு போட்டார்... இனி கல்பனா உனக்கு குரு ஆக மரியாதையாய் கூப்பிடணும், பழகணும்னு... மேடம்னு கூப்பிட்டா மரியாதைதான்... ஆனா கீர்த்தனா கூப்பிடறதைப் பார்த்து பொறாமைப் படுவேன்... தேவையா? கல்பனாக்கா, என்ன சொல்ல வந்தேன் தெரியுமா? எங்கே கிராமத்து டெய்லருக்கு நூறு ரூபாயே கொடுத்தாலும் ஸ்டைலாய் ஆல்டர் செய்யத் தெரியாது... எங்கம்மா தன் ரவிக்கையின் மாடலுக்கு தலையணை உறையைத்தான் தர்றாங்களோன்ற சந்தேகம் அப்பாவிற்கு.!"

"அடுத்ததாய் ரவிக்கை வெட்டித் தைக்கவும் படிக்கலாம். அளவெடுத்து அம்மாவுக்கும் நீயே கச்சிதமாய் தைத்துத் தரலாம்.." பேசியபடியே மூன்று பெண்களும் தையல் வேலையில் அமிழ, அந்த நாள் வேகமாய் நழுவினது. இரவு மேற்கொண்ட நேரம் மழையும் சேர்ந்து கலந்து கொண்டது. பரவிய மண் வாசனையில் நிருபமாவின் உற்சாகம் எம்ப,

"ரெஸ்ட் எடுத்ததெல்லாம் போதும் கீர்த்தி-வா... உனக்கு அருவியைக் காட்டறேன்- குளிக்கலைன்னாலும் பார்க்கலாமே?"

அழைத்தாள்.

"என்ன நீரு?. கிளற ஆரம்பிச்ச ரவா கிச்சடியை இப்படி பாதியில் விட்டுட்டுக் கிளம்பினா எப்படி?"

சமையலறையில் மும்முரமாய் கிளறிய கல்பனா வினவினாள். "நான்தான் நீங்க சொல்லச் சொல்ல ஆரம்பத்திலேயே ரெஸிப்பியே எழுதிகிட்டேனே... போதுங்கா..."

எஜமானியம்மாளே 'அக்கா' என்று விளித்ததில் மற்ற வேலையாட்கள் கல்பனா என்னைக் கேட்பதற்கு முன்பு எண்ணையோடு நின்றனர்.

கொதித்த கிச்சடியை ஆவியோடு கேஸரோலில் சிறைவைத்த கல்பனா, அதற்குத் தோதாய் இனிப்புக் கார சட்டினியையும் அரைத்து எடுத்தாள்.

அந்நேரம் இரு இளைய பெண்களும் முகமெல்லாம் மலர திரும்பி வந்தனர்.

"ரொம்ப ஆச்சரியமாயிருக்குக்கா.."

கீர்த்தனாவிற்கு வியப்பில் மூச்சிரைத்தது.

"அருவியைத்தான் ஏற்கெனவே பார்த்துட்டியே நீ...'

அதில்லக்கா... இது ... இந்த வீடு, மாமா விவரிச்ச வீடு போலவே இருக்குதுக்கா... அதே போல..."

"ம்ம்... டின்னர் ரெடி... வயிறும் ரெடின்னா சாப்பிடலாம்." பசித்த பூனைக்குட்டி போல மூத்தவளின் காலைத் தொடர்ந்தாள் கீர்த்தனா. "அருவிக்கா... வீட்டுக்குப் பின்புறமும் நிறைய பழமரமெல்லாம் நிக்குது. முன்புறம் மாந்தோப்பாம்... பின்னால் இறங்குற படியிலப் போனா... அருவி விழுது!"

"அதுவும் மழை பெய்ததா... அருவியில் நீர் திரண்டிடுச்சு... நாளை காலை நாம எல்லாரும் குளிக்கலாமா?"

"கீர்த்தனா குளிக்க முடியாது. முதல்ல டாக்டரிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்கணும்... ஆனா நீரு நீ குளிம்மா.. நான் கூட துணைக்கு நிற்கறேன்.."

"நில்லுங்க... அப்படியே அருவி

உங்களையும் நனைச்சிடும்.."

"ஹைய்யோ... என்னால நம்பவே முடியலைக்கா... நான் கற்பனை பண்ணி வச்சிருந்தது போல அழகான வீடு... ரொம்பப் பக்கத்திலே அருவின்னு.."

தங்கையின் பரவசம் இவளுக்குப் புரிந்தது.. ஆனாலும் அதை முழுக்க ரசிக்க விடாமல் கூடவே ஒரு நெருடலும்... வந்திறங்கி மாமாவின் வீட்டைப் பார்த்த அதிர்ச்சி சகோதரிகளுக்குப் பலமானதுதான். அவரது அத்தனை விவரிப்பும் வர்ணிப்பும் பொய் என்றான அதிர்ச்சி. ஆக இதென்ன புதுக்கதை?

"அக்கா, கிச்சடி, சட்னியை பின்பக்கம் கொண்டு போய், அருவியைப் பார்த்துட்டே சாப்பிடலாமா நாங்க?"

"அப்படியேனும் கூட ரெண்டு வாய் உள்ளேப் போனால் சரி." சம்மதித்ததோடு உணவையும் பரிமாறி நீட்டினாள்.

அடுப்பருகே நின்ற வெக்கை நீங்க முகம், கைகளைக் கழுவித் துடைத்தவளுக்கும் வீட்டை, அதைச் சுற்றிலுமிருந்த தோட்டத்தைப் பார்க்கும் ஆர்வம் எழுந்தது-முன்தின இரவு அவர்கள் இங்கு வந்திறங்கிய போது, கீர்த்தனாவின் உடல்நிலைப் பற்றிய பதட்டத்தில் வேறேதும் கருத்தில் படவில்லை. முதலில் முன்புறத்தைப் பார்ப்பது என்ற முடிவோடு வாசற்படி இறங்கினாள்... மழை ஓய்ந்திருந்தாலும் ஈரக்காற்று அவளை ஊடுருவி சிலிர்க்க வைத்தது. பருத்த, பசிய மாமரங்கள்... ஆங்காங்கே நின்ற சப்போட்டா, நன்னாரி மரங்கள்-ஓரமாய் சிறு சிறு பிஞ்சுகளுடன் ஒரு பலா மரமும் கூட இருந்தது. அவற்றின் ஊடே மெள்ள நடந்தவளின் இதயம் ஒரு கணம் நின்று, பின் துடித்தது.!

ஆழ மூச்செடுத்தவள் தனக்குள்ளாய் சிரித்துக் கொண்டாள். எதிரே நின்றது ஒரு பெண்ணல்ல... வெண்ணிற ஆடையில் ஒரு மோகினி நிற்பதாய் திடுக்கிட்ட மனம், அது ஒரு சிற்பம்தான் என்று புரிந்ததும் ஆவலாய் நெருங்கியது.

நெருங்க நெருங்க சிலை தெளிவானது.

ஆடை நெகிழ்ந்த நிலையில் நின்ற வெண்பளிங்கு சிலை... நான்கடி பீடத்தில் ஒயிலாய் நின்ற சிற்பத்தை உன்னிப்பாய் பார்த்தவளின் முகம்... மீண்டும் அஞ்சி வெளுத்தது...

ஒரு கை ஊனப்பட்ட வீனஸ்ஸின் சிலை... அது.

மாமா விவரித்தது போலவே. . . ஒயிலும் ஊனமுமாய்.!

அப்படியானால் மாமா விஸ்தாரமாய் விவரித்தவீடு இதுத்தான?

தன்னுடையது போலவே அவர் வர்ணித்த மாளிகை இதுதான் என்றால்... பாஸ்கரமாமா ஏன் பொய் சொன்னார்? இந்த வீடு பற்றிய விவரங்கள் அவருக்கு எப்படி தெரிந்தன? எல்லாவற்றையும் விட, இதே இடத்திற்கு தான் வந்து சேர்ந்தது எப்படி?

கனவில் கண்ட மாளிகைக்கு இவர்களை கட்டி இழுத்து வந்தது எது..?"

மாயமா... என்ன விதமான மந்திரம் இது..?

திகைத்து நின்றிருந்தாள்..

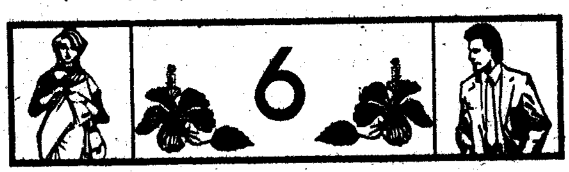

"இது கொடுமைக்கா.."- சிணுங்கினாள் கீர்த்தனா.

"இப்படி முழுசாய் தேறிட்டியேன்னு சந்தோஷப்படறேன் நான்". "போக்கா... ராத்திரி படுத்தா, அருவிச் சத்தம் கேட்குது...இத்தனைப் பக்கத்துல இருந்துட்டு அஞ்சு நாளாய் அந்த ஜிலுஜிலு தண்ணியில குளிக்க' முடியலைங்கறது கொடுமைதானே... ஆனா பாவம் உன்நிலைமை என்னைவிட பரிதாபம்."

"என்ன உடம்பு நல்ல கண்டிஷன்ல

இருந்தும் நனைய முடியலைங்கறதா?"

"இல்லையாப் பின்னே? போய் குளிக்கான்னாலும் கேட்பதாயில்லை நீ."

"என்னைக்கு நீ குளிப்பியோ, அப்பவே நானும் சேர்ந்துக்கப் போறேன். இதிலென்ன பிரச்சனை?"

என்ற தமக்கையைக் கட்டி முத்தமிட்டாள் கீர்த்தனா.

"ரொம்ப ஸ்வீட்டாங்கா நீ. . . டாக்டரும் ஸ்வீட் தகவல்தான் சொன்னார்- புண்ணெல்லாம் முழுக்க ஆறிடுச்சு... இனி குளிப்பதில் ஆபத்தில்லையாம். இனி நீராடும் படலம்தான்..."

"ஹைய்யோ..." மறுபடி அக்காளை இறுகக் கட்டினாள். சகோதரிகளின் சிநேகத்தைத் துள்ளலைப் பரிவுடன் பார்த்திருந்த கோமளம்மாள் எண்ணைக் கிண்ணத்தை சிறு மேஜையில் வைத்தார். அங்கு சமையல் பொறுப்பு அவருடையதுதான்.

"இது காய்ச்சின எண்ணை. சாஸ்திரத்துக்கு ரெண்டு கை தேய்ச்சிட்டுப் போங்க.,"

"கோமளம்மா, நீங்களும் தேச்சுக்கோங்க... இப்ப அருவியில யாருமில்லை... நாம நிம்மதியாக் குளிச்சுட்டு வரலாம்."

"அது சரி. இப்படி எல்லாருமாப் போயிட்டோம்னா, குளிச்சதும் பேய்ப்பசி எடுக்குமே, அப்ப சாப்பிட என்னயிருக்கும்?"

"ஸிம்ப்பிளாய் ஏதேனும் செய்து வச்சுட்டு வாங்களேன்..." "ம்ம்... இட்லி மாவை ஊத்திட்டா, விசிலடிச்சதும் சின்னான் இறக்கிடுவான். சட்னியை மிக்ஸியில் அரைச்சாச்சுன்னா, தாளிச்சிடுவான்..."

கல்பனா தேங்காயை உடைத்துத் துருவலானாள். எல்லாரும் உச்சந்தலைக்குத் தடவியது போக எஞ்சிய எண்ணையை மேலுக்கும் வைத்து நீவினார்கள். பயத்தம் மாவும் ஆவாரம் பூவுமாய் கலந்தரைத்த ஸ்நானப் பொடியுடன், படிகளில் இறங்கியபோது முதலிரவு அறைக்குள் போகும் புதுப்பெண்ணின் விதிர்ப்பும் வேட்கையும் சகோதரிகளிடம் இருந்தன!

"யப்பா... இம்புட்டு ஆசையா?" கேலி பேசிய கோமளம்மாள்தான் முதலில் அருவிக்குள் தலை நீட்டியது.

வெட்கமும் தயக்கமுமாய் கைகளை முதலில் நீருக்குத் தந்தனர் 'புதுப்பெண்கள்.' தேங்கிக் கிடந்த நீரில் நனைந்த பாதங்கள் குளிர்ந்தன.

"சட்டுன்னு தலைய விட்டுரணும்... இப்ப்டியென்ன கூச்சம்?" துணிந்து பாய்ந்த நீருக்குள் புகுந்தவர்களை வாரிக் குளிர்வித்தது அருவி.

"மூச்சு முட்டுதுக்கா.." கிளுகிளுத்து மூச்சிரைத்தாள் கீர்த்தனா.

"அப்படியே நில்லு கீர்த்தி-சொகுசாய் இருக்கும்..."

கிடுகிடுத்த பற்களைக் காட்டியபடி, கைகளை உடம்போடு சேர்த்து கட்டியபடி நிற்க, நீர் அவர்களைக் காதலித்தது... கிளர வைத்தது.

வெயில் ஏற, ஏற கூட்டமும் கூடியது.

"வெளியே வந்து, பொடியத் தேச்சுகிட்டு மறுபடி பாய்ந்த நீருக்குள் தலையை நீட்ட, உடம்பின் வெப்பத்தை, உள்ளத்து அலுப்பை எல்லாம் அடித்து வெளியேற்றியது அது.

"ஹைய்யோ... ரொம்ப சுகமில்லையாக்கா.?"

"சொகுசுதான்... ஆனா போதும் கீர்த்தி-முதல் நாளே ரொம்ப உடம்பை அலட்டிக்காதே.."

"இதோ, மஞ்சக்கிழங்கு எடுத்தாந்திருக்கேன்-குதிகாலிலேயாவது பூசிட்டுக் கிளம்பிடலாம்..."

சொன்ன கோமளம் வழுவழுவென்று திரண்டு நின்ற ஒரு பாறையில் அமர்ந்தபடி அதன் மேல் பசுங்கிழங்கை உரசலானாள்... அப்போதுதான் கல்பனாவும் கவனித்தாள்... சுற்றிலுமிருந்த எல்லாப் பாறைகளிலும் பொன்னைத் தேய்த்தாள்போன்ற தங்கத் தடங்கள்.

குளித்து, அலசிப் பிழிந்த துணிகளைத் தோள்களில் இட்டுச் சென்ற பெண்களின் பாதங்களும் முகங்களும் ஏதோ தங்கத்தில் தோய்த்தெடுத்தாற்போல மின்னின. பாவாடையை மார்புக்கு உயர்த்திக் கட்டியபடி

குளித்த குமரிகளின் தோள்கள் சொர்ணக் கட்டி போல தகதகத்தன...

"மஞ்சள் பூசிக்கறது ஒரு கட்டாயமாம்மா?" கோமளத்தைக் கேட்டாள்.

அருவி நீர், உயரத்திலிருந்து குதித்து விட்ட உல்லாசத்தில் கிளுகிளுவென சிரித்தபடி பாறைகளின் ஊடாய் பாய்ந்து ஓடியது. கோமளா உரசிய மஞ்சளை கைகளில் வழித்தெடுத்துக் கொண்டு, ஆளுக்கொரு பாறையாய் தேடி, சாய்ந்தோ அமர்ந்தோ மேனியில் பூசிக் கொண்டார்கள் மற்றவர்கள்.

'என்னத்தைப் பூசுகிறாய்?' என்பது போல சீண்டிய நீர் இவர்கள் பூசிய மஞ்சளை அலசியெடுத்துக் கொண்டு ஓடியது. ஆனாலும் மஞ்சள் கிழங்கு விட்டுச் சென்ற பொன்னிறம் நீர்த் திவலைகளோடு சேர்ந்து அவர்களில் பளபளத்தது சௌந்தர்யந்தான்.

"கன்னிப் பொண்ணுங்களும் சுமங்கலிகளும் பூசிக்கறதுதான் குளியலறையில, ரெண்டு வாளித் தண்ணியில நாலு பக்கமும் அமுக்குச் சுவரப் பாத்துகிட்டு இப்படி உரசவும் பூசவும் மனசு வராதே... இப்படி சாவகாசமாய் குளிக்கையிலே நம்மை நாமே சீராட்டிக்கறதுதான்..."

"இப்ப நான் மஞ்சள் நிலா போலேருக்கேனாக்கா?"

நிருபமாவிடமும் உரிமையாய் கேட்டாள் கீர்த்தனா. பதிலும் உரிமை எடுத்துக் கொண்டே வந்தது.

"மஞ்சள் பிசாசு எனுமளவுக்கு அப்பியிருக்கே... ஆனாலும் ஏன் குறிப்பாய் குதிகாலில் பூசணுமாம்?"

"பெரியவங்க வாக்கு... புறங்காலுல மஞ்சளிட்டா பிறந்த வீட்டில் பொருள் பெருகும்னு..."

"அதென்ன சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல்.. அமாவாசைக்கும் 'அப்துல் காதருக்கும் போடற முடிச்சைப்போல..?"

"பெரியவங்க சும்மாச் சொல்றதில்லை. மஞ்சள் நல்ல கிருமி நாசினி. அக்காலத்துல செருப்பில்லாததானே நடந்து திரியறது. குளிக்கற

சமயம் குதிங்காலுல அப்பிகிட்டா நோய் நொடி லேசில நம்மத் தொத்திக்காதுல்ல?"

"சரி.. அதுக்கும் பிறந்த வீட்டு சுபிட்சத்துக்கும் என்ன தொடர்பு?"

"ஆதாயம் இருந்தாத்தானே காது கொடுத்துக் கேட்பாங்க? தவிர அக்காலத்தில் பெண்ணுக்கு நோய், நொடின்னா பிறந்த வீட்டில் வைத்தியம் பண்ணிக்க அனுப்பிடுவாங்களாய் இருக்கும். பொண்ணு அடிக்கடி நோயால் படுத்து செலவு வைக்காமல் இருந்தால் அங்கேயே செல்வம் தங்கும்தானே.?"

கல்பனா யூகித்த விளக்கம் கேட்டு மற்ற மூவருக்கும் சிரிப்புதான். "உங்களிடம் பேசறதே கூட நல்ல அனுபவம்தான்க்கா.." என்ற் நிருபமா மறுபடி அருவிக்குப் போக, வலுக்கட்டாயமாய் இளைய பெண்களை இழுத்தபடி வீடு திரும்பினார்.

"துவட்டி, டிரஸ் மாத்திட்டு வாங்க பூ.. இட்லி தயாராயிருக்குது.." கூந்தலை ஓரளவிற்கு உலர்த்தி மஞ்சளில் கண்ணாடி வேலை செய்த ராஜஸ்தானிய ரவிக்கையுமாய் தயாரான கல்பனா, உணவு மேஜையில் தட்டுகளிட்டு, கண்ணாடி டம்ளர்களில் நீர் வார்த்தாள்.

"அடடே, குற்றாலச்சாரலில் நீ செண்பகப் பூவாகவே மாறிட்டது போலிருக்குது, கல்பனா.."

பாராட்டுடன் வந்தமர்ந்த கமலேஷிற்கு சிறு புன்னகையுடன் பரிமாறினாள்.

"நேற்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போனப்ப வாங்கின பால்கோவா...".

"இதோ எடுத்து வைக்கிறேன்" என்றவள் ஒரு சிறு கண்ணாடி பாத்திரத்தில் இனிப்பை வைத்து, வெள்ளிக் கரண்டியும் இட்டாள்.

"நீயும் உட்கார் கல்பனா.." தன் அசைவுகளை எல்லாம் அவன் கண்கள் தொடர்ந்தது அவளுக்கு கூச்சமாயிருந்தது.

"இருக்கட்டும்"

இன்னொரு தட்டில் மங்குஸ்தான்களை உரித்து வைத்தபடி முனங்கினாள். "இந்தக் கூச்சமும் தடுமாற்றமும் அவளுக்குப் புதிது. "எப்படியிருந்தது புது அனுபவம்?"

"ம்ம்?" நிமிர்ந்தவள் மேலும் தடுமாறினாள்.

"முதல் அருவிக் குளியலைப் பற்றி கேட்டேன்.."

ஏனிப்படி விஷமமாய் மின்னுகின்றன அவனது கண்கள்?

"அருமையாய் இருந்தது... கீர்த்தி உடம்புக்கு ஏதும் வராமல் இருக்கணும்."

"ஜம்முன்னு இருக்குக்கா... உடம்பை ஏ.ஸி. பண்ணினது போல... பசி வேற..." ஆவலாய் சாப்பிட உட்கார்ந்த தங்கையைத் தடுத்தாள் மூத்தவள்.

"முதலில் சாரும், நிரூவும் சாப்பிடட்டும் கீர்த்தி.."

எழ முயன்ற கீர்த்தனாவை அழுத்தின கமலேஷின் கரங்கள். "சாப்பிடும்மா - கல்பனா, நீங்க எங்களோட கெஸ்ட்ஸ். இப்ப குரு ஸ்தானத்திற்கு உயர்ந்தாச்சு. இப்படி நீ இயல்பாய், இனிமையாய் பரிமாறனது எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது. ஆனால் இப்படி சாப்பிடாமல் நிற்பது பிடிக்கலை.."

"உட்கார்ரேன் ஸர்."

"இந்த 'ஸர்' ஸ்டைலாய்தான் இருக்குது. ஆனால் பிடிக்கலை." அவனது கண்களில் மின்னிய குறும்பு இவளுக்கும் பிடித்திருந்தது. ஆனாலும் மிகவும் நெருங்கி இயல்பாய் பழகுவதற்குத் தயங்கினாள். சமுதாய அந்தஸ்தில், ஆஸ்தியில் அவன் சற்று உயரவே இருந்தது மட்டுமல்ல காரணம். அவன் ஆண்... அதிலும் இளமையும் கவர்ச்சியுமானவன் என்பதுவும்தான்.

"நீருக்கா உன்னையும் அக்கான்னே கூப்பிடலையா?... நாங்களும் உங்களை மாமான்னே சொல்லலாமா?"

"ஷ்ஷ் கீர்த்தனா... இதென்ன துடுக்குப் பேச்சு.." படபடப்பாய் தங்கையை அடக்கினாள்.

"அப்ப என்னதான் முடிவு?"

"மொட்டையாய் பேசிட்டாப் போச்சு.." என்றாள் தயங்கி. "மொட்டைன்னா?" தன் தலையைத் தடவி கண் சிமிட்டினான்." உனக்கு மயில் தோகை போல கூந்தல்ன்னா நானும் ரொம்ப

மோசமில்லை.. சொட்டை கூட இல்லை.."

"அதில்லை... 'ஸர்'னு சொல்லாம வெறுமே..."

"மொட்டையாய்? சரி முதல்ல சாப்பிடுங்க.."

துளி நெய் விட்ட இட்லிகளுடன் சட்னியைத் தொட்டு திருப்தியாய் சாப்பிட்டவர்களுக்கு மாமாவின் நினைப்பு வந்தது.

பெரும் பொய்களை ஊதியவர் சில உண்மைகளையும் கூடவே சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தக் குளியலும், அதன் பிறகு கிளறும் பசியும், மங்குஸ்தான் பழத்தின் அலாதி ருசியும் - பொய் அல்லவே!

இப்போது எங்கோ தலைமறைவாயிருப்பவர்... எப்போது திரும்புவார்? அனைவரும் சாப்பிட்டானதும் மேஜையை ஒழித்தவள்.

"மாமி, தலையை காய விட்டுட்டு வந்து கறிகாய் நறுக்கித் தரேன்" என்றபடி வீட்டிற்கு வெளியே வந்தாள். மரங்கள் அடர்ந்திருந்ததால் வெயில் அங்கும் இங்கும் வெப்ப வட்டங்களை இட்டிருந்தது.

ஒளி முட்டைகளின் தகதகப்பை ரசித்தபடி கூந்தலின் நுனி முடிச்சை அவிழ்த்தவள் பிரித்து காய விட்டாள். கூந்தல் உலர்ந்து சிறு காற்றில் சிலுசிலுப்பாய் பறக்க, உறக்கம் வேறு கண்ணைச் சொக்கியது. சற்று தூங்கினால் சுகமாயிருக்கும் என்ற ஆசையோடு மறுபடி கூந்தலின் கீழ்பாதியை சிறு பந்தாக்கியபோதுதான் அந்த சத்தம் கேட்டது..

விநோதமான அவ்வொலி பறவையினுடையதா அல்லது மனித சீழ்கையா என்று யோசித்தபடி வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

"தாயீ... உன்னத்தான்..."

'தன்னையா?' என்பது போல தன்னிச்சையாய் ஒரு கணம் தயங்கி பின்தொடர்ந்து நடந்தாள். ஆனால் குரல் அவளை விரட்டிப் பிடித்தது.!

"தாயி... சித்த நில்லும்மா.."

நின்று திரும்பினாள். ஆனால் யாரும் தட்டுப்படவில்லை, உறங்க தயாராயிருந்த

புலன்களைச் சற்று கூர்மையாக்கி, குரல் வந்த திசை நோக்கி நடந்தாள்.

"யாரு?"

"தோ... இந்த வேலிப்பக்கமா நிக்குதேன்."

"நீங்க... யாரு?"

முள்கம்பி வேலிக்கப்பால் நின்றவனின் தோற்றம் அவளை மிரட்ட, கேள்வி முனகலாகவே வந்தது.

"நாடன்... உங்க அத்தையம்மா அனுப்புனாக..."

"ரத்னாவதி அத்தையா?"

சந்தேகத்தில் குரல் சற்று உயர்ந்தது.

"ஆமா... தோ.. தகவல் கடுதாசியில எழுதி வுட்டுறுக்காக." வெற்று மேலுடம்பாக, தோளை மீறி திரிதிரியாய் விழுந்த செம்பட்டை முடியுடன் அவர் நீட்டிய காகிதத்தை, வேறு வழியின்றி வாங்கினாள். நாலாய் மடிக்கப்பட்ட காகிதம், சற்று பழைய பள்ளி கோடு போட்ட நோட்டிலிருந்து கிழிக்கப்பட்டிருக்க வேணும்.

– புதர் மண்டியிருந்த வேலியோரமாய் தான் நிற்பது அவளுக்கே சரியாய் படவில்லை. அடிக்கடி இம்முள் கம்பிகளில் ஓணான்கள் அமர்ந்து தியானிப்பதைப் பார்த்ததுண்டு. தவி பாதி பித்தன், மீதி சித்தன் போலிருந்த இவ்விசித்திர தபால்காரரைப் பற்றியும் சற்று கலக்கம்தான்...

ஒரு வேளை மாமாதான் வீடு திரும்பி விட்டாரோ."

அல்லது அத்தைக்கு சுகமில்லையா.?

ஒட்டப்படாத காகிதத்தைப் பிரித்தாள்.

அதில் கிறுக்கலாய் ஓடியது ஒரே வரிதான்.

'கல்பனா, உடனே வந்து போகவும் அவசரம்.'

"எப்ப வர முடியும்னு தெரியலியே.?" சிறு இளிப்புடன் தன்னையே பார்த்திருந்தவனிடமும் மீதி தனக்குள்ளாகவும் சொன்னாள்.

"இப்ப..." என்றவன் திரும்பி நடந்தான். குச்சு கால்களை வீசிப் போட்டு போய் விட்டான்.

அந்த ஒரே வார்த்தையும், கைகளில் நைந்து இருந்த பழைய பேப்பரின் எழுத்துகளும் இவளது மென்னியைக் கவ்வின.

என்ன அவசரமாயிருக்கும்?

இன்று காலை நீருவிற்கு ஒரு ஹிந்தோள ராக கீதத்தைக் கற்றுத் தருவதாய் சொல்லியிருந்தாள். மாலையில் வாட்டர் பெயின்ட்டிங். அதற்காய் இவள் பட்டியலிட்ட உபகரணங்களை எல்லாம் கமலேஷ் வருவித்து விட்டார்.

இன்டயே போய் வரமுடியுமா?

போனாலும் தனியேதான் போக நேரும்... அத்தையின் வீட்டிற்குப் போவதாய் சொன்னால் தங்கை முரண்டுவாள் அல்லது முகம் வாடுவாள். ஆக தனியே போவதுதான் உசிதம்.

ஆனால் என்ன காரணம் சொல்லிக் கிளம்புவது? அத்தை வீட்டுக்குப் போகிறேன் என்றே சொல்லலாம். இங்கிருந்து பத்து கிலோமீட்டரேனும் இருக்கும் தூரத்தை கண் சிமிட்டித் திறப்பதற்குள் கடந்து யாருக்கும் தெரியாமல் வைக்க முடியாது.

முன்பு ஒரு முறை பழகிய விக்டரின் பழைய டாக்ஸியையே வரவழைத்தால்...? ஆனால் அவரை எங்கேயென்று தேடி எப்படிப் பிடிப்பது?

இப்படியான குழப்பக் கேள்விகளுக்கிடையே கல்பனா தத்தளித்தபோதுதான் இளைய பெண்கள் இருவரும் பேச்சும் சிரிப்புமாய் இவளை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள்.

"ஷ்... மெள்ள...' கவனமாய்..."

கையிலிருந்து சில நூறு ரூபாய் தாள்களைக் கொண்டு நின்றதும், விசிறலானார்கள் இருவரும்..

கீர்த்திம்மா... இதென்ன இத்தனை பணம்?"

"நீருக்கா மாமா தந்தாங்க..."

"அதுவும் உடனே செலவு செய்யணும்னு சொல்லிக் கொடுத்த பணம்.."

"இங்கே கிடைக்கறதெல்லாம் இலந்தைப் பழமும் பதநீரும்தான். அதற்காக முந்நூறு, நானூறு ரூபாய்?"

"மெயின் பஜார் போறோம்க்கா."

"எங்கே?"

"முதல்ல அருவியைப் பார்க்கப் போனோமே... ரெண்டு பக்கமும் வரிசையாய் வளையல் கடைங்க இருந்ததே. அங்கே."

"ம்ம்... போய்?"

"பாசி, மணி, கியூடெக்ஸ், வளையல்னு பிடிச்சதெல்லாம் வாங்கிக்கச் சொன்னாங்கக்கா."

முதலில் இளைய பெண்களின் உற்சாகம் கண்டு இளகிய கல்பனாவின் மனம் பின் வேறு திட்டமும் போட்டது. இவர்கள் கண் கண்டு விரியும் ஆபரணங்களை எல்லாம் வாங்கிக் குவிக்கும் நேரத்தில், தான் அத்தையைப் போய் பார்த்து விட்டு திரும்பிவிடலாமே?

அப்படி ஏன் சொல்லாமல் போக வேணும்?

மர்மமான முறையில் வந்த அழைப்பு என்பதால் மறைவாய் போய் வர விரும்புகிறோமோ?

"ஸர்... அதாவது மாமாவும் வர்ராங்களா?" அவசரமாய் கேட்டாள் "ரெண்டு மணி நேரங்கூட ஆகும்.. மாமா எதுக்கு டிரைவரோடத்தான் போறோம்... தவிர நீங்க இருக்கீங்களே-அப்ப நீங்களும் எங்களோட இருந்திருந்தால் உங்களுக்கு ஐநூறே தந்திருப்பார் மாமா.."

"ச்சேச்சே... நானென்ன சின்னப் பெண்ணா?"

"ரொம்பப் பெரியவங்கதான்-என்னைவிட ரெண்டு வயது மூப்பு!" சிரித்தாள் நிருபமா.

"அப்படியில்ல..."

"சரி - கிளம்பலாமா?"

"ம்ம்... என் கைப்பையை எடுத்துட்டு... முதல்ல தலையைப் பின்னிட்டு... ரெண்டே நிமிஷம்.."

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அவர்களைக் கடைத்தெருவிற்குக் கொண்டு சேர்த்தது கார்.

கடைகளின் பளபளப்பு இளையவர்களை அடித்துக் கொண்டுபோக கல்பனா கேட்டாள்.

"நீரூ... நான் ... ஒரு அரை மணி நேரத்தில் வந்துடறேன்.. காரில் போயிட்டு..."

"நோ பிராப்ளம்க்கா... நாங்க குறைஞ்சது இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்கு பிஸி."

ஓட்டுனர் சற்று தயக்கத்துடனேயே புறப்பட்டதாய் தோன்றியது... ஆனாலும் அத்தைக்கு என்ன ஆபத்தோ, அவசரமோ என்ற பதட்டம்...

முன்பே ஓட்டுனர் அங்கு ஒருமுறை

போயிருந்தால் சிரமமின்றிப் போய் சேர, இவள் அவசரமாய் இறங்கிப் போய் கதவைத் தட்டினாள்.

வழக்கம்போல கதவு வெறுமே சாத்தப்பட்டிருந்தது.

குரல் தந்தபடி கல்பனா உள்ளேப் போக, அத்தைக் கொல்லைப் புறம் நிற்பது தெரிந்தது.

வழக்கம் போல மை இழுவிய விழிகள், கசங்கிய புடவையுடன்... "அத்தை, என்னாச்சு?"

"இனியும் உம்மாமா வரலைன்னா நான் சாவறதுதான் வழி..." "உங்கத் தகவலைப் பார்த்து... ஒருவேளை மாமா வந்துட்டாரோன்னு நினைச்சேன்..."

"அப்படி சுளுவாய் வந்திருவானா பாவி மனுஷன்? நீயும் வந்து என்னைப் பாக்கலை... அதான் வரச் சொன்னேன்..."

இப்படி அழுது, ஓலமிடவா அத்தனை அவசரமான அழைப்பு...? சிறு அலுப்புடன் அழுபவளையே பார்த்து நின்றாள் கல்பனா.

'தனிமை- இது அவ்வப்போது போய்வர நல்ல இடம் ஆனால் நிரந்தரமாய் தங்க என்றாலோ மோசமான இடம்...' முன்னோர் முதிர்ந்தோர் தெரியாமல் சொல்லவில்லை.

மூன்று நாட்களுக்குள்ளேயே, இங்கேத் தங்கியது மூச்சுமுட்டுவது போல தவித்துத்தானே ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார். சகோதரிகள் இருவராய் இருந்தபோதே இவர்களுக்குக் கசந்த இந்த வீடு, தனிமையில் இருக்கும் ரத்னாவதி அத்தைக்குக் கொடுமைதான். கேபிள் இணைப்புப் பெறாது கறுப்பு-வெள்ளை சின்னத்திரை, முகத்தை முழ நீளத்திற்கு நீட்டி வைத்திருக்கும் வேலைக்காரி... முக்கியமாய் கட்டிய கணவன் எங்கே என்பது தெரியாத பரிதவிப்பு...

அழுதவளின் தலை இதமாய் வருடினாள்.

"ஷ்ஷ்... அழாதீங்க அத்தை...

மாமாட்டேருந்து ஏதும் தகவல் வந்ததா?"

அப்படிப் பொறுப்பான ஆளுன்னாப் பிரச்சனையே இல்லையே? ஏதோ காலைல போயிட்டு சாயங்காலமே வீடு திரும்பிட்டாய் போல ஒரு இளிப்போடு சகஜமாய் வீடு வந்துடறதுதான் இத்தனைக் காலமாய் நடந்தது.

"தகவலை எனக்குக் கொண்டு வந்த ஆள் யாரு?"

"பித்தன்னு வாங்க ... அருவிக்கரை பக்கமாச் சுத்துவான். சில அருவிகள்ல ஆபத்துண்டு... யாரேனும் விழுந்து முழுகிட்டா, தண்ணீருக்குள்ளேப் போய் தேடி சடலத்தை முடியப் பிடிச்சு மேலக் கொண்டு சேக்கறது அவந்தான்.."

இவளுக்குத் தொண்டை உலர்ந்தது!

"அவனுக்கு என்னை எப்படித் தெரியும்?"

ரத்னாவதிக்கு இந்த விசாரணை பிடிக்கவில்லை.

"பெரியவரு வீடுன்னா யாருக்குத் தெரியாது? அதுல புதுசா வந்திருக்கற பொண்ணுட்ட கொடுன்னு தந்து விட்டேன்... ஆங்... உனக்கு காபி வந்திடுச்சுப் பாரு..."

டம்ளர் சிறியது என்றாலும் உள்ளே ஆவிபறந்த காபி.

ஆக வேலைக்காரிக்குச் சம்பளம் பட்டுவாடா செய்தாயிற்று. வேலைக்காரி பச்சை காபி டம்ளருடன் உள்ளே போனபின் மெள்ள கேட்டாள்.

"அத்தை..., அவசரம்னு ஏன் எழுதினீங்க?"

"பணம் கொஞ்சம் தேவைப்பட்டது... இப்படி டி.வி.க்கு கேபிளு தந்தாச்சு."

"டாக்டரிடம் போனீங்களா?"

"முன்னேயே அவரு எழுதித் தந்தச் சீட்டுல இருந்தபடி கொஞ்சத்த வாங்கினேன்..."

"முழு கோர்ஸை வாங்கித் தவறாம எடுத்துக்கணும் அத்தை".

"காசு இருந்துச்சா வாங்க மாட்டேனா என்ன?"

"நான்... தந்து ஐஞ்சாறு நாள்தானே

ஆச்சுத்தை?" சில ஆயிரங்கள் சில நாட்களுக்குள் காலியா என்ற கலக்கத்துடன் கேட்டாள்.

"செலவு வரிசையாக் காத்திருக்குல்ல? இதுல இவரு எப்ப வருவாரு வாசலையேப் பாத்துக் கிடக்க கொடும வேற..."

"உங்க... பிறந்த வீட்டுக்குப் போய் சில நாள் தங்கிட்டு வந்தா.... மனசுக்கு இதமாய்..."

"அதெல்லாம் கேவலம்ல? அங்ஙன இடிசோறுதான் கிடைக்கும். நீ பாத்தியப்பட்டவ... காசு தாரே... போதலைன்னா இதோ இப்படி நா உரிமையாக் கேட்டு வாங்கிக்கிடலாம். அதுங்க கிட்ட கை நீட்டிட்டா பிறவு தலை நிமிர முடியாது... என்னைய விடு... உங்க மாமா மதிப்பு என்னவாம்?"

அப்படியொன்று மிஞ்சி இருக்கிறதா எனத் தோன்றினாலும் நேரம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற தவிப்புடன்..

"உடம்பைப் பார்த்துங்க அத்தை. நான் கிளம்பணும்..." என்றவள் தன் கைப்பையைத் துழாவினாள்.

மை இழுவிய கண்கள் பிரகாசமாயின !

அத்தையின் தேவை பணம் என்பது புரிந்தாலும் தற்சமயம் கல்பனாவிடம் இருந்தது சில நூறுகள்தான்.

என்னவோ ஏதோ என்று ஓடிவந்தவளுக்கு அத்தைக்குத் தேவை பணம்தான் என்பது உறைக்கவில்லை.

"அவசரமாய் வந்ததால் அதிகம் கொண்டு வரலை..." இப்போது மைவிழிகள் கடுப்பு!

"மாத்திரைக்கே ஆயிர ரூவா ஆவும்.."

"இப்ப இருப்பதைத் தரேன்... மறுபடி வர்ரேன் அத்தை.."

இவள் நீட்டியதை வாங்கியதை எண்ண ஆரம்பித்தவள் முணங்கினாள்.

"கிளம்பிட்டியா ?"

"ஆமா... நேரமாயிடுச்சே.."

விவரமேதுஞ் சொல்லாம கிளம்பறேன்னு பறக்கியே? ரெண்டு வயசுப் பொண்ணுங்களை வேத்து வீட்டுல விட்டுட்டு இங்க பக்கு பக்குனு காத்திருக்கேன்."

பணச்சுருளை முந்தானை நுனி சுருட்டிச் செருகியபடி குறைபட்டாள் ரத்னாவது.

"எந்த பயமும் வேண்டாத்தை. எனக்கு அங்கேயே வேலை போட்டுத் தந்திருக்கார் சின்னவர்.."

"என்ன - சமையலா ல்ல, மேல் வேலைக்கா?"

அறியாதது போல வந்த கேள்வியில் விஷமம் இருந்ததாய் பட்டது.

"நிருபமாவுக்கு... அதாவது பெரியவர் பேத்திக்கு எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு சில குறிப்பு, கலைகளைக் கற்றுத் தர கேட்டுகிட்டார்.. மற்ற வேலைகளுக்கு அங்கே ஆள் இருக்கத்தை.."

"ம்ம்... இப்ப செழிப்புக் கூடித்தான் தெரியறே."

"அருவியில இன்னைக்குத்தான் குளிச்சோம்.."

"வேளாவேளைக்கு நல்ல சாப்பாடு - முக்கியமாய் நிம்மதி...ம்ம்?"

"வரட்டுமாத்தை... மாமாவிடமிருந்து ஏதேனும் தகவல் வந்தாத் தெரிவியுங்க... முடிஞ்சபோது வர்ரேன்.."

தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு கடைத்தெருவிற்குத் திரும்பிய கல்பனா, இருமருங்கும் பதைப்புடன் தேடி இளைய இரு பெண்களையும் தேடிப் பிடித்தாள்.

"ஹையோ... எல்லாம் இங்கே ரொம்ப சீப் அக்கா... தினுசும் ஜாஸ்தி... எங்கக்கா போயிருந்தே இவ்வளவு நேரமாய்? ஏறக் குறைய ஒரு மணி நேரமாச்சு..."

"ஸாரி...ஸாரி... அத்தையைப் பார்க்கணும்னு பட்டுது. அங்கே ஃபோனும் இல்லையா? நாம எப்படியிருக்கோமோன்னு அவங்க கவலைப்படக்கூடாதில்லையா?"

"ஓ... முதல் நாள் உங்களை இறக்கி விட்டோமோ அந்த வீட்டிற்கா?"

"ஆமா நீரு-உங்க மாமாவிடம் அனுமதி வாங்கியிருக்கணும்... ஆனால் கிளம்பின பிறகுதான் தோணிச்சு.."

சிறு சங்கடத்துடன் புளுகினாள்.

"மாமா ஒன்னும் சொல்ல மாட்டாங்கக்கா..." ஆறுதல் தொனியில் சொன்னாள் நிருபமா.

"அக்கா என்னெல்லாம் வாங்கியிருக்கோம்னு பாரேன்..." பையை நிரப்பி விட்ட பொருட்களைக் காட்டினாள் கீர்த்தனா.

"ம்ம்... நல்லாயிருக்குது.."

"உனக்கான பங்கு பணத்தைப் பத்திரமாய் வச்சிருக்கேன்-ச்சூஸ் பண்றியா?"

"ல்ல... வீட்டுக்குப் போயிடலாம்- தலை வலிக்கறாப் போல..."

"பொய்"- 'பளிச்'சென்று நிருபமா குறுக்கிட, கல்பனா திடுக்கிட்டாள்.

"என்ன... அதாவது வந்து.."

"குற்றாலக் குளியலுக்கு அப்புறம் தலைவலி, காய்ச்சலுன்னு வந்ததாய் நாங் கேள்வியே பட்டதில்லக்கா"

"ஹை... அங்க அல்வாக் கடை... சூடாய் அல்வா சாப்பிடலாமா?" கீர்த்தனாவின் குறுக்கீடு மூத்தவளுக்கு நிம்மதியாகவே இருந்தது.

"ம்ஹூம்... சாயங்காலந்தான் சூடாய் வரும்... போளி வாங்கலாமா?"

மேலும் சற்று நேரம் சுற்றி விட்டு வீடு திரும்பிய போது கல்பனாவிற்கு உண்மையிலேயே தலை வலித்தது.

"நீரு... படுத்துக்கணும் போலிருக்குது- சாயங்காலம் பெயிண்ட்டிங் கிளாஸ்.."

"நல்லதுக்கா- ஏன்னா நானும் கீர்த்தியும் வேறு ஒரு வேலை செய்வதாய் பிளான்.."

சற்று உறங்கி எழுந்தவளுக்கு குழப்பங்கள் குறைந்திருந்தன. போகும் முன்பு சொல்லாவிட்டால் என்ன? கடையம் போய் அத்தையைப் பார்த்து விட்டு வந்தேன் என்று இப்போது சொல்லி விட்டால், நடந்த கோணல் பாதை நேராகி விடும் என்ற நப்பாசை.

அருவிச் சாரலில் நனையும் ஜோடி மைனாக்களை ஓவியமாய் வரைந்து, இரவு உணவிற்கும் தன் பங்கைச் செய்தவள் கமலேஷின் அறை பக்கமாய் போனாள். தன் அலுவலக அறையில் இருந்தபடி தொலைபேசி

மூலம் வெளி வேலைகளையும் ந. கொள்பவன் அவன் ... சற்றே ஒருக்களிட ய் திறந்து கிடந்த கதவின் வழியே தயங்கியே விழி ஓட்டினாள்-சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த பருத்த காட்டெருமைத் தலை இவளைக் கண்டனத்துடன் முறைத்தது! மேஜை எங்கும் பரவிக் கிடந்த காகிதங்களில் விழியோட்டியபடி கமலேஷ் ... வேலை மும்முரம் போலும்..

பகலில் உறங்கி எழுந்ததால் கண்களைச் சுழன்றவில்லை. இளைய பெண்கள் தூங்கப் போய்விட்டனர்.

பத்திரிகைகளை வெகு நேரம் புரட்டியவள் மறுபடி கமலேஷின் அறைப் பக்கமாய் நடை போட்டாள்., ஆனாலும் கதவைத் தட்டி, உள்ளே போய் பேச துணிவு வரவில்லை.

பின்புறக் கதவு திறந்திருந்தது போலும்... அருவிச் சத்தம் துல்லியமாய் கேட்டது... இரவின் அமைதியில் சங்கீதம் போல்...

ஒலியின் ஆகர்ஷிப்பில் தொடர்ந்து நடந்தவள் பால்கனி வரை போய் நின்றாள்- தூரத்து இருளில் வெள்ளியை உருக்கி வார்த்தபடி இருந்தன மலைகள் - மங்கிய நில்வொளியில் வெள்ளி நீரின் மினுமினுப்பு அலாதி அழகுடனிருந்தது.

செயற்கை விளக்குகளை ஏற்றி எத்தனைப் பரபரபூட்டினாலும் இயற்கையின் அமைதிக்கு, அபாரத்திற்கு முன்பு மற்றவை எல்லாம் துச்சம்...தூசு...

இயற்கையின் ஆளுமையில் லயித்துக் கண்டுண்டிருந்தவளை அச்சிறு சலனம் சிலிர்ப்பூட்டி கலைத்தது.

பூவின் மிருதுவில் பன்னீரைத் தன்மீது யார் தெளிப்பது? சுற்றிலும் பார்த்தபின் புரிந்தது.

ஆஹா... இதுதான் சாரல்..!

மலைக்காற்று இவள் புறம் வாகாய் திரும்பியிருக்க, தென்றலும் தண்ணீரும் சேர்ந்த ஒரு சுகக் கலவை இவளை நனைத்தது... நனைந்தோமா இல்லையா என்பது புரியாது ஈரச் சிலிர்ப்பு.

ஆழ மூச்செடுத்தாள்...

இதுவரை உணர்ந்திராத ஒரு புது நறுமணத்தை நாசி அனுபவித்தது. அது என்ன என்று ஆவலாய் இழுத்து சுவாசித்து மறுபடி ஆராய்ந்தது.. இதமான புது வாசனை... மலருடையது போலத்தான் தெரிந்தது. அபூர்வ மணம்... மெல்லிய ஆனால், மயங்க வைக்கும் புதுமணம். கண்களை மூடி அனுபவித்தாள்.

"அது செண்பகப் பூவின் வாசம்"- அறிவித்தது அக்குரல். சரேலெனத் திரும்பினாள்.

"நீங்க... இங்கே ... வேலையாய் இருந்தீங்க...?"

"ம்ம்... நானும் அதையேத்தான் நினைச்சேன். நீ இன்னும் தூங்கலியா கல்பனா? குளியல், ஓவியப்பாடம் அலைச்சல் எல்லாம் சேர்த்து உன்னை அசத்தியிருக்கணுமே..?"

"தூங்கி எழுந்தேன். அதான்... அமைதியில் அருவிச் சத்தம் கேட்டதால் பார்க்கலாம்னு வந்தேன்.."

"வந்தவளுக்கு செண்பகப் பூ சாரல் அனுபவமும் சேர்ந்து கிடைச்சுது இல்லியா?"

தன்னை ஆச்சரியத்தால் அகன்ற விழிகளோடு நோக்கியவளுக்கு ஒரு பெரிய புன்னகையைத் தந்தபடி கேட்டான்.

"என்ன?"

"இல்ல... அதாவது இங்கே செண்பக மரமில்லைன்னு கோமும்மா சொன்னாங்க..."

"உண்மைதான்... ஆனால் வாடிய சரத்திலிருந்து கூட இந்த மணம் வரும். இது சற்று மங்கலான வாசனை..." கண்களை மூடியபடி ஆழ மூச்சிழுத்தவனை தயக்கமின்றி விழுங்கின கல்பனாவின் விழிகள்.

எத்தனை இயல்பும் இனிமையுமாய் பழகுகிறான்... இவனது உதவி மட்டும் இல்லையேல் தங்களது நிலை..? அதுவும் கண்ணியமும் கனிவுமான உதவிகள்... எந்நிலையிலும் வழியாத கம்பீரம்... அவனைப் பார்த்து நிற்பதே இன்பமாயிருந்தது.

இந்த இன்பம் தொடராதா... என்ற ஏக்கம்.

இனிப்பான அக்கணத்தை நெஞ்சத்துள் அப்படியே அழுத்தி உறைய வைக்க முயன்றாள்.

மனச்சிறகுகள் கமலேஷின் உருவத்தை, சாரலில் நனைந்த குழலை மங்கிய பூ வாசனை உட்பட அப்படியே தன்னுள் பொதிந்து மூடின.

நேரம் நழுவுவதே உணராத ஒரு மோன நிலை...

கமலேஷின் குரல் அந்த மௌனத்தைத் துளைத்தது.

"என்ன...?" சற்றுத் தடுமாற்றத்துடன் நிகழ்காலத்திற்கு இறங்கினாள்.

"சிலர் உண்மையைப் பொக்கிஷமாய் போற்றுகின்றனர்.

ஆகையால் அதைச் சிக்கனமாகவே பயன்படுத்துகின்றனர்'ன்னு வேடிக்கையாய் சொல்வதுண்டு..."

புரிந்து புன்னகைத்தாள்.

"நீயும் அந்தச் சிலரில் ஒருத்தின்னு நினைக்கறேன்..."

இப்போது புரிந்த அர்த்தம் அவளை உலுக்கியது.

"என்ன சொல்றீங்க?"

"உண்மையை மறைத்துப் பத்திரப்படுத்துவதை பார்த்தால் அப்படித்தான் தோணுது..." அவன் குரல் சற்று இறுகியிருந்தது.

செண்பகப் பூவின் வாசனை, சாரலின் சுகம், கமலேஷின் அண்மை முன்னேறிக் கொண்டிருந்தவளின் எதிரே நெருப்பு வைக்கப்பட்டது போல பதறி பின்வாங்கினாள்!

"நீங்க சொல்றது... புரியலை..."

"நீ உன் அத்தையை ரகசியமாய் போய் பார்த்ததைத்தான் குறிப்பிடறேன்..." அவனது தொனி இவளைக் குறுகச் செய்தது.

"மன்னிச்சிடுங்க... அதைச் சொல்லணும்தான்..."

"ஆனால் சிக்கனமாய் உண்மை எனும் பொக்கிஷத்தை சேமிச்சுட்டே?"

"அவசரமாய் வேண்டியதிருந்தது..."

"அங்கே எதையேனும் விட்டுட்டு வந்திருந்தியா?"

"ல்ல... அத்தை என்னை அவசரமாய் வரச் சொன்னதால்.."

அவனது கண்கள் இடுங்கின. "இந்த ஃபோன் நம்பரைத் தந்திருந்தியா கல்பனா... உன் அத்தையிடம்?"

"நம்பர் என்னன்னு கூட நான் இன்னும் தெரிஞ்சுக்கலை.."

விசாரிக்கப்படும் பள்ளிச்சிறுமி போல பதிலலித்தாள்.

"பின்னே உனக்கெப்படி தகவல் வந்தது?"

"நாடன்னு ஒருத்தரிடம் ஒரு சீட்டு எழுதி அனுப்பியிருந்தாங்க.."

"நீ தனியே வெளியே போய்... கல்பனா... கொஞ்சம் கவனி. இங்கே நீயும் கீர்த்தியும் பத்திரமாய் இருப்பீங்க... அந்த நம்பிக்கையில்தான் உங்களை இங்கே கூட்டிட்டு வந்தேன்... உன்னை முதன் முறை உன் மாமா வீட்டில் இறக்கினப்போ... அந்த வீடு சூழல் எனக்குச் சரியாய் படலை... உனக்கு அங்கே உணவும் கூட கிடைப்பது சந்தேகங்கறதால்தான் பூத் நடத்துபவரிடம் டிபனும் தண்ணீரும் வாங்கித்தந்தேன்.."

"ஆமா... அதற்கு உங்களுக்கு நன்றி.."

"ஷ... அப்போது பூத் அண்ணாச்சிட்ட பேச்சு கொடுத்து உன் மாமாவைப் பற்றி கேட்டேன்... கடன் தொல்லைத் தாளாமல் தலை மறைவாய் இருப்பதாய் சொன்னார்..."

ஏற்கெனவே குன்றி நின்றவளுக்கு இப்போது நிற்கவும் கூட முடியவில்லை..

"வட்டிக்கு விட்டுப் பிழைப்பவர்கள் பணத்தை வசூலிக்கும் விதம் கொடூரமாயிருக்கும். அந்தக் கொடுமைத் தாளாமல் சிலர் தற்கொலைங்கற முடிவைத் தேடிக்கறது உண்டு. உன் மாமா இல்லாததால் அந்த எதற்குந் துணிஞ்சவங்க... உங்க மேல் கை வச்சுடக் கூடாதேன்னு பயந்தேன் நான். ஆயிரம் கற்பனை, ஆசைகளோடு பிறந்த ஊருக்கு வந்த அழகும் அறியாமையுமான ரெண்டு இளம் பொண்ணுங்க பலியாகிடக் கூடாதுன்னு அஞ்சினேன்... கடவுளாய் உங்களை இங்கு கொண்டு சேர்க்க, அந்தக் குரங்குக் கீறல் சம்பவத்தைத் தந்ததாய் நினைச்சு உங்களை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்தேன்..."

"அங்கே ரத்னாவதி அத்தைத் தனியே இருக்காங்களே..." "இதுவரைத் தன்னைக் காத்த அவங்களால் தொடர்ந்து தன்னைக் காப்பாத்திக்க முடியும். ஊருக்குப் புதிதாக இன்னஸென்ட்' பெண்களைப் பற்றிதான் என் கவலை... நீ நீருவையும் கீர்த்தியையும் அப்படித் தனியே கடைத்தெருவில் விட்டுட்டுப் போனது தப்பு... டிரைவரையேனும் துணைக்கு... அல்லது உதவிக்கு வ்ச்சிட்டு, ஒரு டாக்ஸி எடுத்திட்டுப் போயிருந்தால் கூட அத்தனை ஆபத்தில்லை... அத்தனை பக்குவம், பொறுப்பு உனக்கு இருக்கும்னு நினைச்சேன், கல்பனா..."

ஆக தங்களின் ஒரே உறவான மாமா அத்தனை வல்லவர், நல்லவர் இல்லை என்பது கமலேஷிற்குத் தெரிந்து விட்டது.

கார் ஓட்டுனரிடம் கேட்டு இவள் கடையம் போய் வந்ததைத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

யாரென்று அறியாத இரு பெண்களின் உறவினைப் பற்றிக் கூட விசாரித்து, உணவு வாங்கி அனுப்புமளவு கவனிப்பும் கரிசனையும் உள்ளவனிடம் இவள் எதையும் மறைக்க முயன்றிருக்கக் கூடாது...

இப்போது உண்மையைச் சொல்வதில் சிக்கனக்காரி, பொறுப்பற்றவள் என்றெல்லாம் பேச்சுக் கேட்க வேண்டியதாயிற்று.

இரவு படுத்த மஞ்சம் மிக மிருதுவானது...

தொலைவில் கேட்ட நீரின் வீழ்ச்சி இனிமைதான்..

ஆனால் தூக்கம் மட்டும் பிடிக்கவேயில்லை...

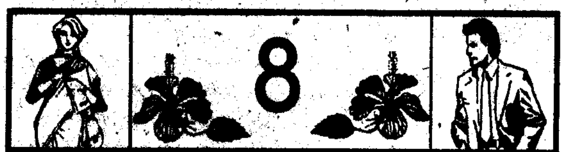

'மாலுமி வானின் நிலாவைப் பார்த்து கப்பலைச் செலுத்திய கதை' என்றொரு சொலவடை உண்டு வடக்கே. அதாவது வட்ட நிலா கப்பலை கடலில் வட்டமிட வைக்குமேத்

தவிர கரைசேர்க்க உதவாது!

கல்பனாவின் எண்ணமெல்லாம் கமலேஷின் மீதே நிலைத்திருந்தது. அவனது கணிப்பில் தான் தாழ்ந்து போனோமே என்ற தவிப்பு.. சிந்தை எல்லாம் அவனாணாலும் அவன் பார்வையில் படாத வகையிலே தொடர்ந்து வாரத்தைக் கழித்தாள்.

சீக்கிரமே சாப்பிட்டதாய் பேர் பண்ணி, சித்திரம், கைவேலை அல்லது தோட்ட வேலை என்று விலகி நின்றாள்.

தினமும் அருவியில் கூட்டம் திரளும் முன்பே பெண்கள் மூவரும் அல்லது நால்வரும் போய் குளியலை முடித்தனர். நிருபமாவின் பழைய உடைகளையும் எடுத்துத் திருத்தி அவற்றில் சில பூ வேலை அல்லது கண்ணாடி வேலை செய்து அவற்றின் கவர்ச்சியைக் கூட்டினாள். மாலைப் பொழுதுகள் இசை, நடனம் என்று இனிமையாயின.

மதியம் ஒரு மணி நேரம் ஹிந்தியில்தான் பேச வேண்டும். என்று உத்தரவிட்டிருந்ததால் நீருவிற்குத் தெரிந்த கால்குறை ஹிந்தி சம்பாஷணைகள் சிரிப்போடு ததும்பின.

"சிரிப்பும் கையுமாய் சமாளிக்க முயன்றாலும் நிருபமாவின் மொழி, அறிவு பலப்பட்டது . . . தொடர்ச்சியாய் ஆங்கிலத்தில் நாலு வரி பேசத்துணிந்தான்,

அவளது ஓவியங்கள் சட்டமிடப்பட்டு சுவர்களை அலங்கரித்தன. சிறிதாகிப் போன பட்டுப் பாவாடைகளில் உருவான குஷன் கவர்கள் வரவேற்பறையின் அந்தஸ்த்தைக் கூட்டின. தனியாளாய் அவளே தயாரித்த டோக்ளாவும் வெல்லச் சட்னியும் 'சபாஷ்' பெற்றன.

அன்று அரக்கு வண்ண சுடிதாரில் கண்ணாடி வேலைப்பாடு மின்ன, புது வித தலை வாரலில் மிக அம்சமாய் தோன்றினாள் நிருபமா.

"ஏது கூடார உடை திடீர்னு மிகக் கச்சிதமாய் மாறிடுச்சே நீரு-எப்படி? " கமலேஷ் கேட்டான்.

"இப்ப டிரிம்மாய் தெரியறேனா மாமா?"

"யெஸ்.. முன்னே ஜிப்பா மாட்டின குச்சி போலிருந்தே... இப்ப உடம்பும் பூசினது

போலிருக்குது.."

"ஒன்னறைக் கிலோ கூடிட்டேன். புதுசா செய்ற ஐட்டங்களை எல்லாம் ருசி பார்த்து பார்த்தே ஊதறேன்."

"கைவண்ணத்தோடு மெய்வண்ணமும் கூடியிருப்பதில் சந்தோஷம்.."

கமலேஷும் இவளிடம் நேரடியாய் பேசவில்லை... அதாவது அப்படி சந்தர்ப்பம் நேரவில்லை எனினும் மறைமுகமான பாராட்டும் பேச்சும் இருக்கத்தான் செய்தன.

அவமான உணர்வு மட்டுமே அவனைத் தவிர்த்ததற்கான காரணம் அல்ல... அச்சமும்தான்!

கமலேஷை விட்டு எத்தனைக்கு எத்தனை ஒதுங்குகிறோமோ அத்தனைக்கு நல்லது என்ற எண்ணம் அவளுக்குள் வந்திருந்தது.

அன்றிரவு சாரலும், பூவாசமும் விரவிய அற்புதத் தனிமையில் அவனைப் பார்த்த போது இதயம் தடுமாறி தத்தளித்தது கல்பனாவிற்கு மறக்கவில்லை.

ஏன் அப்படி அவனை விழிகளால் விழுங்கினேன்?

மனசு மந்திரத்தால் கட்டுண்டு மயங்கியது ஏன்?

அவனது கண்டனத்தில் மனம் அத்தனை துவளத் தேவையென்ன?

உறக்கம் பிடிக்காத உணவு ருசிக்காத நிலை எதனால்? படுக்கையில் தனியே உருண்ட போது உள்ளே இணைந்து புரண்டது அவனது நினைவுகளே அல்லவா..."

'பறக்கத் தெரியும்
திசை தெரியாது
காதல் ஓர்
இலவம் பஞ்சு..' என்ற கவிதை மெய்யேதான். அந்நினைவுகள் நெஞ்சிலிருந்து அடியோடு பிடுங்கி வீசத்தான் ஒதுங்கிப் போனாள்... அவனைக் காண தவித்த விழிகளை விலக்கினாள் அவன் முன் போய் நிற்பதைத் தவிர்த்தாள்.

தனியே இப்படி அந்த குன்றில் ஏறிக் கொண்டிருப்பதும் கூட அதற்காகத்தான்.

"மாமாவோட சீட்டு விளையாடலாம்- கூப்பிடறாங்க-வாங்கக்கா..." நிருபமா அழைக்க, "நீங்கள் மூணு பேரும் ஆடுங்களேன் நீரு. நான் காலார நடந்திட்டு வர்ரேன்... நானுமே ரெண்டு கிலோ கூடிட்டேனோன்னு பயம்மா இருக்குது.."

கனத்த பாறைகளின் குவியலாய் நின்றது அக்குன்று. ஆனால் எதுவுமே கரடுமுரடான கற்கள் அல்ல- நூற்றாண்டுகளாய் நீர் அடித்துக் கழுவி மெருகேற்றியவை... வழுவழுவென கறுத்த அவற்றில் தென்றலை சுவாசித்தபடி ஏறுவது ஒருவித சுகமாகவே இருந்தது. அவற்றின் இடையே முளைத்த சிறுமரங்களும், பூக்களால் நிரம்பிய புதர்களும் பார்வைக்கு ரம்மியந்தான்.

போகும் திசை அறியவில்லை என்றாலும் ஒற்றையடி பாதைத் தடம் தெரிய அதிலேயே நடந்தாள்.

போகப் போக கடும் ஏற்றத்திற்குப் பழகாத கால்கள் கடுத்தன...

மூச்சிரைத்தது.

'என்னால் ஆகாது' என்று நாசி ஓய்ந்து விட்டது போல வாயும் திறந்து காற்றை உடம்பிற்குள் இழுத்து இழுத்து விட்டது. தென்றலையும் மீறிய வியர்வைத் துளிர்ப்பு.

வாகாய் ஒரு வட்டப் பாறை தெரிய, அதில் அமர்ந்து ஆற அமர மூச்சை இழுத்து விட்டாள். சுவாசம் சற்று சமனப்பட்ட நிமிடம்தான் அந்தக் காட்சி அவளது பார்வையில் விழுந்தது.

அதென்ன உருவம்...?

பெண்ணா? பாறையிலிருந்து ஒரு பெண் உருவத்தைச் செதுக்கி நிறுத்தியிருக்கிறார்களா?

ஆனால் சிலை அசையுமா என்ன?

அந்த உருவம் நடந்து... அதுவும் விரைவாகவே நடந்து வந்தது. சூழலின் அசாத்திய அமைதியும் தனிமையும் சேர்ந்து இவளுக்குள் அச்சமேற்றின.

பாறையிலிருந்து இறங்கி ஒதுங்கி நின்றாள்.

'காத்தெல்லாம் செம்பகமாம்

கனவெல்லாம் ஒம்முகமாம்
ஆத்தி நீயா ஒரு வார்த்த
ஆதரவாப் பேசிப் புட்டா
ஆ மணக்கு இனிச்சிருமா
அலுவாதான் கசந்திருமா?"

இடது இடுப்பில் இடுக்கிய சிறு மூங்கில் தட்டுடன் விடுவிடுவென நடந்த அப்பெண்ணின் குரல் அசாதாரண குழைவும் குளிருமாயிருந்தது. இது பழகிய பாதை என்பதால் அலட்சியமாய் விரைந்த அவளது கால்கள் கல்பனாவை நெருங்கியதும் சற்று தயங்கின.

அம்மூங்கில் தட்டில் செண்பக மலர்களே இருக்க வேண்டும் என்பதை இவளது நாசி உணர்ந்தது போல அக்குன்றில் அந்நியப் பெண் ஒருத்தி ஏறியிருந்ததை அப்புதியவளும் கண்டு விட்டாள் போலும்... இருபுறமும் தலை திருப்பினாள். எண்ணையிட்டு, வழவழவென்று ஒரு தேங்காயின் அளவில் அவளது பிடரியில் திரட்டப்பட்ட கொண்டையும் சேர்ந்தசைய அவளது கருவிழிகளும் சுற்றின. ஒரு மயிலின் ஒயிலுடன் தேடியவளின் கண்கள் கல்பனாவில் பதிந்ததும் தெரிந்தது விரிந்தன.

"அடே.... யாரு அங்கன்?"

இயல்பான கேள்வியோடு இவளது புறமாய் ரெண்டு எட்டெடுத்து வைத்தாள்.

"நா... நான் கல்பனா. பெரியவர் வீட்டில ரெண்டு வாரமாய் இருக்கேன். அங்கே உதவி... ஒத்தாசைன்னு செய்தபடி..."

"அடே.... சமையக்கார அக்கா சொன்னவ... அக்கா தங்கச்சின்னு ரெண்டு பொண்ணுல வந்திருக்கதா..."

"ம்ம்... உங்க பேர்.?"

"அடே.... எனக்கு என்னாத்த மருவாதி எல்லாம். நீ வான்னே பேசுங்க மவராசி. மலைலேருந்து செம்பகப் பூவு எடுத்தாரேன்... உங்களுக்கு ரெண்டு கண்ணி கட்டித் தரவா? சடையில வச்சுப்பீகளா?"

"ஓ...தாங்க்... நன்றி...உம் பேர் சொல்லலியே?"

"செம்பகாதான். பேருக்குத் தோதாய் எவ்வேலையும் அமைஞ்சு போச்சு பாத்தீகளா?"

பேசியபடியே பசும் இலைவிரித்த மூங்கில் கூடையை வட்டப் பாறையின் மேல் வைத்தாள். அதன் நடுவே பசுந்தங்கமும் துளி வெள்ளியும் கலந்து செய்த தினுசில் குவிந்திருந்தன செண்பக மலர்கள்-சுற்றுப் புறம் முழுவதையும் மணக்க வைத்தபடி.

செம்பகாவின் கறுத்த மெல்லிய விரல்கள் மின்னலாய் மலரெடுத்துத் தொடுத்தன.

பொன்சங்கு போலிருந்த மலர்களைச் சிறு சரமாய் உருப்பெற,,

"போதும் செம்பகா... இதையே நாங்க எல்லாரும் பிரிச்சு வச்சுக்குவோம்... ரெண்டே பூ வச்சாலும் அறையே மனக்குன்னுவாங்க கோமுக்கா... தவிர இப்ப எங்கிட்ட காசுமில்லை..."

மேலும் சில மலர்களை வைத்து செண்டாய் கட்டியவள்,

"நாங் காசு கேட்டேனா மவராசி? இதை நீங்கல்லாம் தலைல வச்சுகிட்டு மணக்க மணக்க நடந்து வந்தாலே சந்தோஸத்துல எம்மனசு ரொம்பிடாது?"

ஒரு ஆபரணத்தைப் பெறுவது போல மலர்ச்சரத்தை வாங்கிக்கொண்டாள் கல்பனா குப்பென்று எழுந்த வாசனையைப் போலவே செம்பகாவின் பேச்சும் இவளது உள்ளத்தை நிரப்பி நெகிழ்த்தியது.

இரு பெண்களும் சேர்ந்தே நடக்கலானார்கள்.

"நீங்க பையவே... அதென்ன ஆங்... மெதுவாவே வாங்கம்மா... இந்தப் பாதை எங்களுக்குப் பழக்கம்னதால அருவிபோல காலு விரசலாய் பாயும்... நீங்க அவசரப்படாத அளந்தே எட்டு வைங்க..."

என்ற செம்பகா தன் வேகத்தைக் குறைத்தாள்.

"தினம் இந்நேரந்தான் போய் பூ பறிப்பியா செம்பகா?"

பறிக்கதென்னம்மா? நாப்பது அம்பது வருஷ மரம் அது. ஹான்னு படர்ந்து நிக்கும். அதுக்குக்

கீழே சுனை. அதுல தினசரி இவ... அதான் இந்த செம்பகாப் பொண்ணு வயிறு வாடாத அளவுக்குப் பூவ உதித்து வைக்கும் மரம். ஒரு குச்சிய விட்டு அத்தனையும் கரைக்கு ஒதுக்கி அள்ளிட்டு வந்துருவேன்..."

"ஓ... ரொம்ப அழகான இடமாய் இருக்குமில்லையா?"

"பின்ன? ஆனா தினசரி இப்படித் தனியாளப் பாந்தயில ஏறி இறங்கதுதான் சிரமம்.."

"ம்ம்... எனக்கு மூச்சு வாங்குது..." புன்னகைத்தாள் கல்பனா. "படிச்சவங்களுக்கே உடம்பு கொஞ்சம் பூஞ்சைதான்- புத்திய கசக்கற அளவுக்கு நீங்கல்லாம் உடம்ப வருத்தறதில்லியே... அது பூவாட்டம் போயிருது. கொஞ்ச அலட்டுனாலும் வாடிப் போவுது.."

அது உண்மைதான் என்பதுபோல் முறுவலித்தாள் கல்பனா. பார்க்க படிக்காதவளாய், புத்தியை அத்தனை அலட்டாதவளாய் தோன்றிய செம்பகாவின் பார்வை கூர்மையாகவே வாழ்வை, மனிதர்களை எடைபோடுவதாய் பட்டது. கூடவே மரியாதையும் பிரியமுமாய் அவள் பழகிய விதமும் இதமாயிருக்க-'இவளிடம் வேண்டிய சில விவரங்களைக் கேட்டால் என்ன?' என்று தனக்குள்ளாகவே ஒரு பட்டிமன்றம் நடத்தினாள்.

"என்னம்மா காலு கடுக்குதா? சித்த உக்காந்து போவலாமா?"

"இல்லைல்ல... ஏதோ யோசனை..."

"அதாஞ் சொன்னேன்-புத்தியக் கசக்குவீகன்னு.!"

கறுப்பு வட்ட முகத்தில் ஜொலித்த செம்பகாவின் பல்வரிசையை வியந்து ரசித்தாள், மற்றவள் -அக்கிராமத்துப் பெண்ணின் உடம்பு மட்டுமல்ல முகமும் கூட செதுக்கிய அம்சந்தான்.

"இங்கே எத்தனை வருஷமாய் இருக்கே?"

இதைக் கேட்கவா பாவம் மூளையை இத்தனை வருத்தினாய் என்பது போல விழித்த கறுப்பழகி,

"நினைவு தெரிஞ்சதுலேருந்து இங்ஙன இப்படித்தாந் தாயி எவ்வாழ்வு."

"ஓ... அப்ப பெரியவர் வீடு பற்றியும்

தெரியுமில்லியா?"

"அவரத் தெரியாதவக ஆரு? முன்னே அது மில்லு ஓனரோடது... பறவால ஸினிமா ஆளுக வச்சிருந்த வீட்ட பராமரிக்காத வுட்டுட்டாக. அருமையான சொத்துங்கறதால பெரியவரு வாங்கி மராமத்து செய்து வச்சாரு.."

"இதற்கு முன்னே பெரியவரின் வீடு?"

"பூர்வீக வீடு அஞ்சருவி ரோட்டுல நிக்குதுல்ல? அது இத்தன ஷோவாய் தோட்டம், மரம், சிலைன்னு இருக்காது..."

"முக்கியமாய் படியிறங்கி நடந்தால் அருவின்னு!"

"அதச் சொல்லுங்க மவராசி. இப்ப தங்கச்சி மேலுக்குத் தேவலியா? என்ன அப்படி பாக்குதீக? கையகல ஊருதான... புதுசா வந்துத் தங்குறவங்களைப் பத்தி விசாரிப்போமுல்ல? குரங்கு பீறாஞ்சுபுட்டுதாமே செம்போத்து இலைன்னு மலைப்பக்கம் கிடைக்கும். அத உருவி, கசக்கி தேச்சுபுட்டோம்னு வைங்க. சீழ் கோர்க்காது-கீறலு தடங்கூட இல்லாத காஞ்சிடும்... ஆனா டாக்டரு வந்துப் பாத்துகிட்டாரு போல?"

"சின்னவர் தயவில்லைன்னா அன்னைக்கு எங்க நிலை கஷ்டந்தான்..." பெருமூச்செறிந்தாள்.

"நல்லவங்களுக்கு அதெல்லாம் ஒரு குறைவும் வராது மவராசி..."

பெற்றோரை இழந்து, உறவுகளும் அற்ற தாங்கள் நல்லவர்கள் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் கிளம்பியது கல்பனாவிற்கு.

ஆனால் கெட்டதிலும் நல்லதே விளைந்தது போல... அன்று குரங்கால் நேர்ந்த அசம்பாவிதத்தினால் அல்லவா இவர்கள் இந்த பாதுகாப்பும் வசதியுமான இடத்தில் அடைக்கலம் பெற முடிந்தது.

"சின்னவருக்கு வீட்டு வேலைல திருப்தியில்லை... போல..?"

"அடே-அந்தக் கள்ள பூபதியப் பத்தி சொல்லுதீங்களா?"

"யார் அது?"

"அதான் காண்ட்ராக்டரு. வேலை எல்லாம் எம் பொறுப்புன்னு சொல்லிபிட்டு பாதி பணத்த

சுருட்டிக்கிட்டாருல்ல?"

குறுக்கிட்ட சிறு நீரோடையைக் கடந்தபோது பாதங்கள் குளிர்ந்து குறுகுறுந்தாலும் மனதில் ஒரு விநோத வெப்பம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

"அவரு... அந்த கான்ட்ராக்டரின் முழுப் பெயர்...?"

"பொறுக்கிப் பயலுக்கென்னாத்த முழுப் பேரு முக்காப் பேரு? ஆனா அதுல பெரியவரு மேல எனக்குக் குறைதான்... அநாதப் பிள்ளைகளுக்கு விடுதி, ஸ்கூலுன்னு ஆக்கமாச் செலவழிச்சவரு காசு இப்படி வீணாகவும் போச்சேங்கறதுதான்... வேறென்ன?"- உரிமையாய் குறைப்பட்டாள் செம்பகா. "அதுவும் களவாணிப் பயலு மலிஞ்ச உலகத்துல நாமதான ஜரூரா இருக்கணும்?... என்ன கேட்டீக? அவம் பேரு..." நெற்றியைச் சுருக்கி யோசித்தாள்-" பாஸ்கர பூபதின்னு பேர நீட்டி முழக்குவான்னு கேள்வி... தான் ஏதோ ஜமீனு வம்சன்னு அல்டாப்பு பேச்சு வேற... என்ன மவராசி மலைச்சு நின்னுட்டீக?"

"ல்ல...: கால் பிசகிடுச்சு... அதான்..."

"சித்த அப்படியே நில்லுங்க... உருவி விடறேன்..." செம்பகா குனிய அவசரமாய் மறுத்தாள்.

"வேணாம் செம்பகா... இதோ வீடு வந்திடுச்சே.. சமாளிச்சுடுவேன்."

குனிந்து காலை உதறும் பாவனையில் தன் முக பாவனையை மறைத்து சமாளித்தாள்.

"இந்த அருவிக்கர வாசச்சாவி உங்களாண்ட இருக்காம்மா?"

"ஏங் கேக்கறே?"

"மெயின் வாசலுக்குப் போவ மேலும் பத்து நிமிஷ நடையாவுமே. அதான்."

"ல்ல்-இந்த வாசலைப் பூட்டாம, வெறுமே வைக்கச் சொன்னேன்... ஆக இப்படியே போயிருவேன்."

வந்த மூன்றாம் நாளே கமலேஷ் இவளிடம் பித்தளை வளையமிட்ட, பருத்த சாவி ஒன்றைத் தந்து,

'இது வடக்குவாசலின் சாவி கல்பனா. அதாவது தோப்புபுறமாய் நுழையும் வாசல். இதைப் பத்திரமாய் வச்சுக்கோ... பெண்கள் நீங்கள் மூவருமாய் சினிமா, ஷாப்பிங்னு போய் திரும்பும் போது வீட்டுக்குள் வர வசதியாயிருக்கும்'- என்றிருந்தான்.

எத்தனை நம்பிக்கை இந்தப் புதியவளிடம்?

தங்களை ஏய்த்த கள்ள பூபதியின் உறவுப் பெண்கள்தான் இவர்கள் இருவரும் என்று தெரியவந்தால்...?

இவளது உள்ளம் நடுங்கியது..

செம்பகாவின் விவரங்கள் ஓய்வதாயில்லை.

"அந்தப் பூபதிக்கு நாக்கு நீளம்... கையுந்தான்-தவிர பார்வையும் சரி கிடையாதும்மா.."

அச்சத்துடன் கேட்டிருந்தாள்.

"ஓமனான்னு ஒரு கேரளாக் குட்டிய இங்கன கூட்டிட்டு வந்து..."

நெஞ்சமெல்லாம் பதற மெள்ள கேட்டாள்-"கூட்டிட்டுன்னா?"

"இங்ஙன மராரத்துக்கான வேலையாளு, சித்தாளுன்னு பத்துப் பதினைஞ்சு பேரு இருந்தாகல்ல? அத்தனை பேருக்கும் சமைக்க, தேத்தண்ணி வடிக்கன்னு கூட்டிட்டு வந்த மினுக்குக்காரி.."

"ஓஹோ... அந்த பூபதிக்கு கல்யாணமாயிருக்கணுமே... அதான் ஒரு சந்தேகம்.."

"அடே, அது பெரிய கதைங்கல்ல மவராசி? பூபதி மைனரா இருந்தப்ப சுத்துவட்டாரத்துல ஒருத்திய சேத்துட்டு ஓடிவந்தாச்சு... அவ கடையத்துல இருக்காளாம்- வேலை பாக்குத இடத்துல பொழுத ஓட்டணுமே. அங்குத்தான் இந்த ஓமனா..."

செய்தி இவளுக்குள் விஷப்பனியாய் இறங்கி நடுக்கியது. ரத்னாவதி அத்தையைப் பற்றியா பேசுகிறாள்...? அப்படியானால் அத்தையின் நிலை இனி என்ன?

மாமாவிற்கு இப்படி ஒரு பக்கம்... கேவலமான மறுபக்கம் இருக்கிறது. அத்தையில் மீது பாகாகி

உருகியது மனசு... ஆனால் அது சில நொடிகள்தான்... அடுத்த செய்தி அவளை மேலும் குலுக்கியது.

"அந்தக் கடையத்துப் பொம்பளையும் வேறொருத்தன் பொஞ்சாதி! அவன் இவளை கச்சேரி... அதாம் மேடையேறி பாட்டு கச்சேரி செய்றதுக்கு வுடலியாம்-இந்தப் பூபதி அவளை,

'உன்னைய பெரிய லெவலுக்கு ஏத்தி வுட நானாச்சு. சினிமாவுல நீனு பாடலாம்னு கூட்டிச்சு வந்து வச்சாச்சு . . . தோட நில்லாம இங்க மலையாளத்துக்காரியோட லூட்டி..."

"வேலை நடக்கற இடத்திலா?"

"பட்டைக்கு ஊறுகா போல, வேலை பாக்கறப்பத் தொட்டுக்க ஒருத்தி வேணுமே ஆம்பிளைகளுக்கு... அதுலயும் கோராம என்னன்னா."

"கோராமைன்னா.?"

"அட... அதாங் கொடுமைன்னுவீகளே? கொடுமை அந்த ஓமனாப் பொண்ணைக் காங்கல..."

"காணலியா?" கேள்வி காற்றாகவே வந்தது.

"அதாம்மா... அவளை ஏதோ பிரச்சனையில கொன்னு, வீட்டுத் தோட்டத்துலயே புதைச்சுட்டாம் பூபதின்னு பேச்சு!"

கல்பனா தொடர்ந்து நின்றது, நடந்ததை சாதனை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதிர்ச்சி அவளை பலக்கத் தாக்கியிருந்தது. பூ, சாரல், உறவுகள் என்று ஆனந்த எதிர்ப்போடு வந்த இடமிது. கமலேஷின் மீது சலனம் மொட்டு விட்டிருந்ததும் புரிந்தது.

சபலத்திற்கு இடந்தரக் கூடாது என்ற தவிப்புடன் இவள் நாட்களை நகர்த்த முயல,

இப்போது சதி, சடலம் என்று புதிது புதிதாய் பிரச்சனைகள் தன்னை ஒரு கடும் சுழலுக்குள் இழுத்துப் போவது உணர்ந்து விக்கித்து நின்றாள்.

இதிலிருந்து மீளவே முடியாது என்ற திகில் அவளை அழுத்தியது...

'கீறி மயிருணர்த்தி
தெந்தம் போல முடிக்க
வாருமையா சாவடிக்கு
வாசமுள்ள பூ முடிக்க...'

கணீரென்ற இளங்குரல் கல்பனாவை வாசற்புறமாய் இழுத்தது.

காய்ந்த புல், பூவைக் கொண்டு வாழ்த்து அட்டைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த கீர்த்தனா கேட்டாள்.

"எங்கக்கா குடுகுடுன்னு ஓடறே..."

"அது செம்பகாக் குரல்... பாடறாளே.. அதான்..."

"இன்னைக்கும் ஓசியில் செண்பகப் பூ கிடைக்கும்னா?"

தன் இடுப்பில் செருகப்பட்டிருந்த சிறு சுருக்குப் பையைத் தட்டிக் காட்டினால்.

"முதல்ல நேற்றைக்கான பூக்காசைத் தந்துட்டு. இன்னைக்கும் பூ வாங்கிக்கலாம்னுதான்.."

"கோமளாம்மா சொன்னது போல, வாடின சரத்தைக் கூட நாங் குப்பையில போடலைக்கா... தலையணைக்கடியே வச்சிருக்கேன்... ரூமே வாசமாயிருக்குது.."

'ரெண்டு பேரும் தலை பின்னிக்கோங்க. பூவோடு வர்ரேன்." நேற்று தையல் நேரத்தில் கோமளம்மா,

"இத்தினி துண்டுத் துணி கிடக்குதே ராசாத்திகளா. எனக்கொரு சுருக்கு பையி தச்சு தரப்படாதா?" என்று கேட்கவும், துணித் துண்டுகளிடையேப் பளிச்சென்று கிடந்த அரக்குப் பட்டில் பொடி பொன் பொட்டிட்டதைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் கல்பனா.

பதினைந்தே நிமிடத்தில் ஒரு புது ஐந்து ரூபாய் நாணயத்துடன் தன்னிடம் தரப்பட்ட

பையைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து போனாள் கோமளம்.

'அடடே, வெத்தலைப் பாக்கு, சில்லறை வைக்க இத்தினி அம்சமான பையா?' என்று.

'எனக்கும் ஒன்று தயார்பண்ண போறேன் ஆயா-நேத்து மலைப்பக்கம் நடக்கப் போனப்ப என் இடுப்பில ஒரு சின்ன பையும் அதிலே காசும் இருந்தால் உடனே அந்த செம்பகப் பெண்ணுக்கு ஒரு பத்து ரூபாயைத் தந்திருப்பேன்ல?"

"அந்தக் காலத்து எசமானி அம்மாமாரு அவுக நகைப் பெட்டி சாவி, நோட்டுச் சுருளு, சில்லரையெல்லாம் இப்படித்தான் பத்திரப்படுத்துவாக.."

"இப்பவும் லெதர் கைப்பைகள் விதவிதமாய் இருக்குதே."

"ஆனா போகுற இடத்திலேல்லாம் அதைப் பிள்ளையாட்டம் மடியிலேயே வச்சிருக்க முடியுமா? சித்த அங்க இங்கன்னு வச்சிட்டுத் தேடறதுதான?"

ஆமோதித்தபடி தனக்குக் கறும்பச்சையில் சரிகைக் கட்டமிட்ட பட்டுத் துணி[illegible] தைத்துக் கொண்டாள் கல்பனா. [illegible] குலுங்க சில்லறையை நி[illegible] செருகியவள் முன் வாசலுக்கு [illegible]

மறுத்த செம்பகாவிற்[illegible] பூவிற்கான காசைத் தந்தவ[illegible] ராஜஸ்தானிய ரவிக்கைத் துண்டை[illegible]

"அடே ... இது எனக்காம்மா.? [illegible] வெளிச்சம் பட்டா இதுல [illegible] கண்ணாடியெல்லாம் தகதகங்குது... இதுவரை இதப் போல வேலப்பாடெல்லாம் கண்டதில்லீங்க..."

"இது வடக்கே ஸ்பெஷல்.. நாங்க பிறந்து, வளர்ந்ததெல்லாம் அங்கேதானே."

"அடே... அதான் உங்க பேச்சு, நடை எல்லாம் வித்தியாசமா இருக்குதுங்க..."

"என்ன வித்தியாசம்?"

"அடே ... நல்லா இருக்குதுங்கறன்... ஸ்டைலா... சூப்பரா..."-சிரித்தாள்.

செம்பகா. கவனமாய் அவள் வெளியே

எடுத்த பூச்சரம், முண்டியடித்து வெளியே எங்கும் வாசனைப் பரப்பி இவளது நாசிக்குள்ளும் ஏறியது. அப்படி ஏறிய மணம் உள்ளேயும் போதையூட்டியது.

"இருங்க தாயி... நானே வச்சுவுடறேன்."

கல்பனாவின் கனத்தப் பின்னலில் ஒரு சிறு சுகந்த சூரியனைச் செருகியது போல அம்மலர் வட்டம் பிரகாசித்தது. வெப்பமான வாசனையைப் பரப்பி மயக்கியது.

சுருக்குப் பையைத் திறந்து காசிற்காகத் துழாவியவள். "இன்னும் கொஞ்சம் பூ வேணுமே செம்பகா... மற்றவங்களுக்கு..."

"அடே... எடுத்தாந்திருக்கேம்மா, காச வுடுங்க... என்னையும் பொருட்டா நினைச்சு ரவிக்கத் துணியெல்லாந் தந்திருக்கீக..."

"ஒரு சந்தோஷத்துல தந்தேன் செம்பகா..." சொன்னாலும் முந்தின இரவெல்லாம் கல்பனாவை சஞ்சல நினைவுகள் சலித்தெடுத்திருந்தன!

"அந்த கான்ட்ராக்டர் பேரு பாஸ்கர பூபதிதானே - சரியாத் தெரியுமா?"

"எல்லாங் கேட்டதுதாம்மா."

"அவரு மனைவி பேர்.?"

தன்னைக் கல்பனா இப்படிக் குடைவதன் காரணத்தைச் சற்று குழப்பமாய் யோசித்தாள் செம்பகா...

"அந்தப் பொம்பளைப் பாடுங்கம்மா... அதுக்கேத்தாப்பல கொஞ்சம் சிலுப்பட்டத்தனமான பேரு... கண்ணு நிறைய்ய மைய ராவிட்டு, திருவிழா சமயத்துல மேடையேறிப் பாடும்.."

இவளது நெஞ்சம் நழுவியது...

"பேரு..."

"மைனாவதியோ என்னவோ..."

'ரத்னாவதியா' எனக் கேட்கத் தவித்த நாக்கை அடக்கினாள்.

ஏமாற்றுக்கார பூபதிக்கு, ஓடிவந்த ரத்னாவதிக்குத் தாங்கள் உறவு என்பது கமலேஷிற்கு கௌரவம் சேர்க்கும் தகவலில்லை. ஆனால் தன்னை பாஸ்கர மாமாவின் வீட்டில்

சரியாய் கொண்டு சேர்த்த கமலேஷிற்கு உண்மை மறைவாகவா இருக்கும்? ஆனால் இரு பெண்களும் 'இப்பேர்பட்ட' குடும்பத்து குல கொழுந்துகள் என்பது தெரிந்தபின் தங்களை தன் வீட்டில் வைத்துப் பேணுவானேன்? அதிலும் நிருபமாவோடு நெருங்கிப் பழக அனுமதிப்பாரா?

கமலேஷிடம் பெரும் தொகையை அடித்து விட்டதால்தான் மாமா தலைமறைவாகிப் போனாரோ?

அடுத்ததாய் ஓமனா எனும் பெண்ணைக் காணவில்லை என்பதும் 'போனால் போகுத்து விடு' எனுமளவிற்கு சாதாரண சங்கதியில்லை!

போலீஸ் விசாரணை, தேடல் என்று அமளிப் பட்டிருக்கும்...

இவர்கள் புறமாய் வந்த நிருபமா முகத்தை இருபக்கமும் திருப்பிக் காட்டினாள்.

"ரெட்டை ஜடை நல்லாருக்காக்கா... ரெண்டு பக்கமும் பூ செருகப் போறேன்..."

"மவராசிக்கு எப்படி ஜோடிச்சாலும் அம்சந்தான்" என்றபடி செம்பகம் தன் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கப் போக, கல்பனாவும் இளையவளும் வீடு நோக்கி நடந்தனர்.

"வந்த நீரு... முதல் தரம் இங்கே வந்தப்ப பயண அசதியில் தூங்கிட்டேன்... வயல்வெளியும் மரமுமாய் பசுமையான வழின்னு கேள்விபட்டிருக்கேன்..."

"இப்ப திருநெல்வேலி போறோமே-அப்ப நீங்களே பார்த்து ரசிங்க".

"நாங்களுமா?"

"பின்னே-உங்களை இங்கே விட்டுட்டா போக? உறவுல கல்யாணம் அப்பா அம்மா கூட வரலாம்னு நினைக்கிறேன். அப்படியே டவுனில் கடை கண்ணியெல்லாம் ஏறி அலசலாம்..."

"இப்பதான... பத்து ஸல்வார் வாங்கினே நிரு... உங்க மாமா கூட கேலி பேசலை-நீ பாதி கடையை அள்ளிகிட்டதாய்?"

இயல்பாய் பேசுவதாய் காட்டிக் கொள்ள முயன்றாள் கல்பனா.

"ம்ம் அதுல ஒரு விஷயம்... உங்களுக்குக்

காட்டணுங்க்கா.."

"சரி... வந்து அன்னைக்குத் தூங்கிட்டேனா... வந்து நாங்க போய் சேர வேண்டிய விலாசம்... அதாவது வீட்டை எப்படிக் கண்டு பிடிச்சீங்க? அட்ரஸ் சொன்னதாய் நினைப்பில்லையே?"

விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

"நான்தான் சொன்னேன்..."

"நீ...நீ... எப்படி?"

"சஸ்பென்ஸ் தாங்கலையா? உங்க ஹாண்ட் -பேக்கைத் திறந்தேன்-அதுல கொட்டையாய் எழுதின கடையம் விலாசம் இருந்தது. மாமாக்கு அந்த இடம் தெரியுன்னதால உடனே போயிட்டோம்..."

வாகனம் தன் மாமா அனுப்பியது என்ற நிம்மதியில் அத்தனை சோர்வாய் தூங்கிய தன்னை நினைத்து இன்றும் இவளுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. ஆனாலும் தாங்கள் பூபதியின் உறவினர் என்பது அவனுக்குப் புரிந்திருக்கிறது [illegible]யும் கூடவே..

[illegible] பூவின் வாசனை அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்க அதன் சுகந்தத்தில் அமிழ முடியாதபடி வெவ்வேறு கவலைகளும் [illegible] கல்பனாவை [illegible].

"அந்த விஷயத்தை இப்பப் பார்க்கலாமா?"

நிருபமா குறுகுறுவென கேட்க மற்றவள் விழித்தாள். "என்னக்கா அப்படி முழிக்கறீங்க? இப்பதானே சொன்னேன் உங்களுக்கான ஒன்றைக் காட்டணும்னு?"

"ஓ... சரி சரி."

ஒப்புக்காகவே ஒப்புக்கொண்டாலும் நிருபமா காட்டியதைக் கண்டவளுக்கு மனசு நெகிழ்ந்தது!

"சும்மா வேடிக்கைக்கு என்னையும் அளவெடுப்பதாய் நினைச்சேன். நீரு-இந்த ஸல்வாரை என் அளவிற்கு ஆல்டர் செய்திருக்கியே -எதுக்கு?"

"நீங்க போட்டுக்கத்தான்-உங்களுக்கு 'பிங்க்' கலர் பிடிக்கும்னா கீர்த்தி - அதான் நானே பிரிச்சு, தயார் பண்ணிட்டேன்... இப்பப் போட்டுக் காட்டறீங்களா?"

"ஐயையோ-அதெல்லாம் முறையில்லை நீரு. இது உங்கப்பா உனக்குத் தந்த காசு.."

"அதில் மற்றவங்களுக்கு எதுவும் வாங்கிடக் கூடாதுன்னு அபபா கண்டிஷன் போடலியேக்கா... சொன்னா சந்தோஷப்படுவார்-கீர்த்திக்கு லாவண்டர் நிறம்தான் இஷ்டம்னு அதை அவளுக்கு..."

"ஐயோ ... ஆல்ட்டர் செய்திட்டியா... ரெண்டு பேரும் ஏறக்குறைய ஒரே அளவுதான் - அதனால் பாதகமில்லை..."

"[illegible]..." தீர்மானமாய் தலையாட்டினாள் நிருபமா..." [illegible]ரி பிரிச்சு போட்டு ஒரு மணி நேரம் [illegible]டேன்..."

"நன்றி ... [illegible]ரி நிரு... இதெல்லாம் சரியான்னு [illegible]. ஏற்கெனவே எங்களுக்காய் [illegible]ளுக்கே.."

"[illegible] நான் நல்லா நிமிர்[illegible]தாய் [illegible]..." "ம்ம்... நா[illegible] [illegible]ரும்போது [illegible] [illegible]க்கணும்-ச[illegible] [illegible] தெரிய மா[illegible] இ[illegible] டிரஸ், [illegible] திறமையால் உருவாகிட்[illegible]"

"பின்னே... இந்த த[illegible] எப்படி?"

"சரி பெரிய மனுஷி பா[illegible] எதுவும் செய்யும் முன் என்[illegible] கேட்டுட்டு..."

"கேட்டுட்டே 'வெட்டறேன்-என்ன கந்தசாமி?" வந்து தயங்கி நின்ற தோட்டக்காரரை வினவினாள் நிருபமா. விருந்தாளியம்மாவுக்கு தகவலு வந்திருக்குதும்மா..."

"கல்பனா, அக்காவுக்கா?"

"ஆமாமுங்க"- தோட்டக்காரர் நீட்டிய சீட்டை இவள் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே நகர, இளையவள் கேள்விகளால் துளைக்காமல் நகர்ந்து விட்டாள்.

சற்றே பழைய, பழுப்பு நிறமேறிய ஒற்றைக் கோடிட்ட நோட்டிலிருந்து அவசரமாய் பிய்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒற்றைத் தாள்.

அதன் மடிப்பைப் பிரித்தவள், மீண்டும் தோட்டக்காரரை தேடிப் போய் கேட்டாள்.

"இதை யார் தந்தது?"

"இங்ஙன முறுக்கு விக்கிற பயல்ம்மா- உங்க பேரைச் சொல்லி சேர்பிக்கச் சொன்னான்..."

நன்றி கூறியபடி மறுபடி மறுபடி அந்த ஒற்றை வரியில் விழியோட்டியவளுக்குள் படபடத்தது.

'உடனே வரவும் - அவசரம்.'

என்ன அவசரம்? மாமா வீடு திரும்பி விட்டாரா அல்லது அத்தைக்கு மேலும் காசு தேவையா? கடையம் போய் ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை... மறுபடி கிளம்புவதென்றாள்.

கவலையுடன் அத்துண்டு காகிதத்தை மடக்கி சுருட்டினாள்.

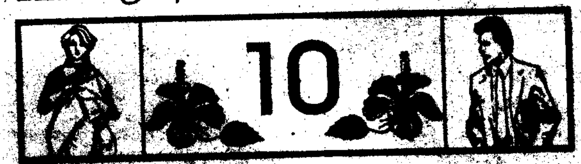

இம்முறை முறையாய் அனுமதி கேட்ட பின்புதான் பேசமுடியும். அதுதான் சரியும் கூட... ஆனால் கமலேஷின் முன் போய் நின்று கேட்கத்தான் கூசியது.

அவன் சற்று கண்டிப்பாய் பேசியதிலிருந்து அவனைத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறாள். இப்போது இப்படி ஒரு விண்ணப்பத்தோடு போய் நிற்பது எப்படி?

இந்த அழைப்பை ஒதுக்கி விட வேண்டியதுதான்.

மறுமுறை எதிர் பூத்தின் எண்ணை குறித்து கொண்டு வந்தால், இது போன்ற சந்தர்ப்பத்தில் கூப்பிட்டு விசாரிக்கலாம்.

அழைப்பை மறக்க, ஒதுக்க நினைத்தும், இம்முறை மெய்யாகவே அவசரமோ என்னவோ என்ற கவலை அவளுக்குள் 'முணுக் முணுக்' என்று முள்ளாகக் குத்தி நிம்மதியைக் கலைத்தது.

ஆக சற்று நேரத்தில் கமலேஷிடமிருந்து, 'ஐயா-ஆபீசு அறைக்கு உங்களை

வரச்சொல்லுதாக' என்ற அழைப்பு வந்தபோது சற்று அவசரமாகவே போனாள்! அலுவலக மேசையில் கோப்புகளும், கடிதங்களும் பரத்திக் கிடந்தாலும் உட்கார்ந்து அவற்றைப் பார்வையிடாமல், நின்றவனின் பார்வை இவளுக்காகவே காத்திருப்பது போல வாசலில் பதிந்திருந்தது. நுழைந்தவளில் பதிந்து ஆராய்ந்தது.

"உட்கார் கல்பனா..."

இவள் சற்று தயங்க.

"இங்கே பம்மி பதுங்கி மறைந்து நிற்க இடமில்லையே... அதனால பரவாயில்ல உட்கார்" என்றான்.

"நானும்... உங்களைப் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன்..."

அமரிக்கையாய் தெரிவித்தபடி அமர்ந்தாள்.

அவனது கண்கள் அவளை விட்டு விலகவில்லை.

"நன்றி கல்பனா..."

எதற்காய் என்பது போல உயர்ந்தது இவளது பார்வை.

"திருவிடம் தெரியும் வித்தியாசத்திற்காய். சிக்குனு உடுத்தி சிட்டுபோலவே படபடன்னு சுத்தி வர்ரது அழகாய் இருக்குதுன்னதை எங்கக்காவிடம்... அதான் திருவின் அம்மாவிடம் சொன்னேன் - அவங்களுக்கும் மகளைப் பார்க்க ஆசைதான்..."

"நல்லது - எப்ப வர்ராங்க?"

"நெல்லையில ஒரு கல்யாணம்-அங்கே எல்லாரும் பார்த்துக்கலாம்னு ஒரு ஐடியா.. சந்தோஷ சந்திப்பு- ஒரு வாரம் மலேஷியா போறாங்க அக்காவும் அத்தானும்- தொழிலுக்கான தகவல்கள், விசானு இன்னும் வேலையிருக்குது... அதான் இப்படியொரு அவசர சந்திப்பு..."

"நல்லது..."

பவ்யமாய் தலையாட்டினாள்-ஆனால் இதைத் தன்னிடம் ஏன் சொல்ல வேணும் என்ற யோசனையும் உள்ளோடியது. தன் கோரிக்கையை எப்படி சொல்வது என்ற தயக்கமும் கூடவே...

"என்ன யோசனை?"

"ஸாரி... நீங்க எப்ப போகணும்?"

"ராகு காலம் எம கண்டம் எப்போன்ற யோசனையா?"

அவன் விடுவதாயில்லை!

"அது... அதெல்லாம் பற்றி எனக்கு ஏதுவுமே தெரியாது..."

"ஏனை... யோசனை வேறு எதைப் பற்றி...?"

"நீங்க இதை எல்லாம் என்னிடம் சொல்லுவானேன்னு..."

பாதி உண்மையைப் போட்டு உடைத்தாள்.

திருப்தியுடன் தலையாட்டியவன்- "என்னா நம எல்லோரும் நெல்லை போறோம்- [illegible], நீ- [illegible] உட்பட..."

"நான்... நாங்க எதற்கு?"

"[illegible] உன்னை சந்திக்க பிரியப்படறாங்க. சௌத் - [illegible] [illegible] பார்த்திருக்க. அதில் [illegible] [illegible] [illegible] திருக்கும்... [illegible] [illegible] ஒரு [illegible] [illegible]..."

[illegible] அவ [illegible] [illegible] நாளில் நாங்க [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] நலும்...

[illegible] நிந்து பார்த்தாள். [illegible] [illegible] சொல்வதைப் பார்த்து [illegible] [illegible] யவில்லை.

"[illegible] [illegible]ப ஸ்மார்ட்டாய் நிக்கறா [illegible] [illegible]ாய் உடுத்தறா... சமையலில் [illegible] [illegible]ட்டு பத்திரம் வாசிக்கறேனா... ஆக உன்னையும் சந்திக்க ஆர்வம். தேற்றிய ஆசிரியையைப் பார்க்க ஒரு ஆவல்..."

மேலும் எப்படி மறுக்க என்று இவள் புத்தியைக் குடைய, "நெல்லையில் ஷாப்பிங் போகலாம்-கோயில், தாமிரபரணி ஓடும் அழகிய ஊர்... நிருவிற்கு ஒரு ஸினிமா கூட போகணுமாம்..."

இனியும் மறுக்க வழியில்லை என்பது புரிய அடுத்த பிரச்சனைக்கு எப்படி போக என்று யோசித்தாள்.

"என்ன?"

"உங்களை நானுமே பார்க்க வரணும்னு..."

பார்க்காமல் கண் [illegible] போயிருந்தால் அதற்கு நான் பொறு[illegible] [illegible]ணில் படாமல் தவிர்த்த[illegible] [illegible] குறுஞ் சிரிப்புடன்.

"ல்ல... அ[illegible] [illegible] வந்தது."

[illegible] [illegible]யும் கலந்திருந்த [illegible]

"என்[illegible]"

"[illegible] [illegible]போல [illegible]"

[illegible]

[illegible]

போக [illegible] கடையும் போக பஸ் எப்ப வரும்[illegible] தெரியலை... போய் திரும்ப[illegible] பஸ் கிடையாது. ஆக சொன்ன [illegible] [illegible]ப்பாற்ற முடியாது..."

"என்ன?"

"இருட்டுவதற்குள் வீடு திரும்பிடறேன்னியே?"

"ஓ...: சரி... ரொம்ப நன்றி."

"அவ்வளவுதானா?"

"என்ன...?" தடுமாறினாள்.

"வசதியும் பாதுகாப்புமாய் காரில் அனுப்பறேன்... அதற்கு பதிலாய்..." இவளது விரல்களில் மெல்லிய நடுக்கம்.

"எப்போ போறோம்னாவது நீ கேட்டிருக்கலாம்..."

"எங்கே?"

"நெல்லையில் கல்யாணத்துக்குப் போகலாம்னேன்... நீ சம்மதம் சொன்னால் எனக்கு சந்தோஷம்.."

"ம்ம் எப்ப கிளம்பணும்?"

"நன்றி கல்பனா... நாளை மறுநாள் - அதாவது புதன்கிழமை காலமே கிளம்பி அன்றிரவே திரும்பிவிடலாம்."

"ஓ.. இருட்டுறதுக்குள்ளே..."

"எல்லோரும் சேர்ந்தே போவதால் பயமில்லை..." மறுபடி அவன் கண்களில் குறும்பு சேர்ந்திருந்தது.

"ஸாரி... எப்ப திரும்புவோம்னு கேட்க நினைச்சேன்..." "இரவு பதினொன்றுகூட ஆகும். [illegible] நிரு சினிமா போகணும்னா. அக்காவும் அன்றிரவே மதுரைக்கும் கிளம்பறதால் நாமும் தங்காமல் கிளம்பிடலாம்னு நினைச்சேன். ஒரு [illegible] சேர்ந்திடலாமே..."

"நல்லது. இப்ப... கடையம் போயிட்டு வந்துடறேன்..." [illegible] நழுவிசாகவே உடுத்திக்கொண்டு, தங்கையிடம் போய், "கீர்த்தி, [illegible] போறேன்-நீயும் வர்ரியா?" [illegible]டாள். "இப்பத்தான் பல்லாங்குழி ஆட ஆரம்பிச்சிருக்கா... க்யூட் கேம். இது பேர் [illegible] முத்தாம்- கறுப்பும் சிவப்புமாய் ரொம்ப [illegible]லை.

இதை அள்ளி, இப்படி ஒவ்வொரு குழியாய் போட்டுட்டே போகணுமாம்... எக்ஸைட்டிங்கா..."

"ம்ம்.. நூதனமாய் தானிருக்குது."

"இதெல்லாம் பழங்கால இன்-டோர் கேம்ஸ்க்கா... அந்தக்கால அரச குடும்பத்து பொண்ணுங்க முத்து, பவழங்களை வைத்து விளையாடினதுண்டாம்..."

அவர்களின் சுவாரஸ்யத்தைக் கலைக்க விரும்பாமல், "சரி-அப்ப நான் போயிட்டு வர்ரேன்-நாளை மறுநாள் நெல்லையில் கல்யாணம் நிரு, அப்பா அம்மா வர்ரது பற்றியெல்லாம்..."

"யெஸ்க்கா நிரு சொன்னா... கோயில்ல யானை நிற்குமாம்."

"ம்ம்... நம்மூர்ல ஒட்டகம் போல தெற்கிலே யானை."

"போக்கா-இதுதான் [illegible] நம்மூர் ராஜஸ்தானில்லை..."

பட்டென்று [illegible] இவளுக்குள் கலவையாய் உணர்வு[illegible] இப்படி விரும்பி பிறந்தமண்ணில் [illegible] என்பது ஒரு புறமிருக்க, [illegible] எப்படிக் கிளப்புவது என்ற [illegible]

இப்படி [illegible] போய் கடையம் சேர்ந்தவளை [illegible] ரத்னாவதியின் ஒப்பாரிதான்.

"வாம்மா வா-இப்படி சொல்லிவிட்டாதான் வரணும்னு [illegible] டியா?"

"உஷ் அத்தை... [illegible] உள்ளே போங்க... இதென்ன [illegible] டைபடி..." புலம்பியவளை உள்ளே தள்ளி [illegible] தவை தாழிட்டாள்.

"கதவையும் தாழிட்டு வைக்[illegible]"

"[illegible] அப்படி என்னத்த சேத்து வச்சிட்டு போனான் [illegible]? [illegible] மூடி காபந்து பண்ண? என்னையத்தான் முந்தே, பொண்ணோடு [illegible]... இப்ப என்னையும் மறந்துட்டு போயிட [illegible] கிடக்கேன்..."

"ஏதும் தகவல் வந்ததா?" [illegible] மாற்றினாள். அந்நேரம் ரத்னாவதியின் [illegible] தடுமாற, அத்தையை சற்று தாங்கி பிடித்தாள் இளையவள்.

"என்னத்தை?"

"மயக்கமா வருதுப்பா..."

"படுத்துக்கோங்க..." அத்தையின் கனத்தைத் தன் மீது சாய்த்தவள் தோள்பையை முன்னறையின் நாற்காலி மீது வைத்தாள்.

உள்ளேயிருந்த படுக்கையறையில் பழங்கால இரட்டைக் கட்டிலை நோக்கி அத்தையை நகர்த்தியவளின் மனம் சுளித்தது கட்டிலின் பெரும்பகுதியை அடைத்தபடி

துணிமணிகள். கசங்கலும், புதியதும் பழையதுமாய், அறையின் குறுக்கே ஓடியது கொடியிலும் [illegible] துணியுமான அலங்கோலம்.

[illegible] சுற்றியுள்ள இடத்தை, அதன் [illegible] சீராய் சுத்தமாய் வைப்பவர்களின் [illegible] தெளிவாய் இருக்கும் என்ற [illegible] கல்பனாவிற்கு நம்பிக்கை உண்டு. [illegible] கணவன் [illegible] போனார் என்ற [illegible] இருக்கும் [illegible] வீட்டை [illegible] இருந்தால், [illegible] மனநிலை [illegible] தாக்கு [illegible]

[illegible] ஒரு [illegible] கொண்டாள்.

"[illegible] எப்படி இருக்கே? [illegible] படுத்துட்டியா?"

[illegible] வேலைக்காரி [illegible] போல [illegible] துணிய... [illegible]

[illegible] தாங்கும் [illegible] [illegible]?"

"[illegible] கைக்கு [illegible] வாடி..." [illegible] விட்டுவிட்டாள், [illegible] கிடந்த [illegible] புடவைகளை உருவி மடிக்கலானாள் [illegible] பழரசம் குடித்து சற்று படுத்திருந்த [illegible] எழுந்தாள் – அதையெல்லாம் [illegible]...

"இருக்கட்டும் அத்தை..."

இவளது கைகள் சுறுசுறுப்பாய் துணிகளை உதறி மடித்தன.

"எட்டு துட்டுக்கு சட்டி வாங்கி, எட்டையும் வித்துட்டாலும் வட்டிக்குக் கட்டி வராதுன்னுவாங்க இங்கே... ம்ப்ச்... கடனு தந்தவன் நேத்து வந்து இப்படி தெருவிலதான் நின்னு கத்திட்டுப் போனான்... அவனைச் சொல்லியும் குத்தமில்ல... நாம வாங்கினதுக்கு வட்டியையாவது கட்டணுமில்ல?"

கல்பனா வாய்க்கு வேலை தராமல் கைகளை

மட்டுமே மும்முரமாக்கினாள். என்னதான் பேச?

இது யார், எதற்கு வாங்கிய கடன் என்பதே தெரியாதே,

"மூவாயிரத்த [illegible] மூஞ்சியில விட்டெறிஞ்சா ஒரு [illegible]மனும் [illegible]டாமக் கிடப்பான்..."

அதாவது [illegible] வாங்க வேண்டிய தொகை [illegible] செலவு[illegible] அப்பாவும் இவர்களு[illegible] [illegible]

[illegible]

நதியுமல்ல!

[illegible]

[illegible]

இருக்க [illegible]

"ம[illegible]

[illegible] தொ[illegible] பற்றிப் [illegible] தோன்ற -

"மவராச[illegible]ருக்கா... [illegible] மத்தவங்கட்ட [illegible]" நொந்தாள். [illegible] கலந்திருந்தது.

காலியான காபி [illegible] வெளியே போனாள். மறுபடி அறைக்குள் வந்த ரத்னாவதியின் விழிகள் பளபளத்து விரிந்தன.

"ஐயோ... என்ன அழகாயிருக்குப்பூ இந்த பையி.?"

பச்சையும் சரிகையுமாய் பளபளத்த பையிலிருந்து உருவிய பணச்சுருள் அத்தையின்

கையில் வைத்தாள் கல்பனா.

"எங்கிட்ட இப்ப இருக்கறதே ரெண்டாயிரந்தான் அத்தை..."

"பணத்தை அந்தப் பையிலேயே போட்டுத் தந்துட்டேன்- அம்சமாயிருக்குது..."

சொன்னபடியே செய்தாள்.

"அங்கே உனக்கும் தங்கச்சிக்கும் என்ன செலவு கல்பனா? தவிர சம்பளமும் உண்டுல்ல?"

மை இழுவிய கண்கள் இடுங்கின். "அவர் இவ்வளவு செய்வதே பெரிசுத்தை... நான் செய்யும் சொற்ப வேலைக்கு என்னோடு கீர்த்தியை பராமரிக்கிறார்... நாளை மறுநாள் அவங்க உறவில் கல்யாணமாம்... எங்களையும் திருநெல்வேலி டவுனுக்கு கூட்டிட்டுப் போறார்..."

"புதங்கிழமை முகூர்த்தந்தான்... எப்ப திரும்புவீங்க- சாப்பிட்டதுமா?"

"ல்ல, நிருபமாவோட பெத்தவங்களும் அங்கே வருவாங்க போல ஆக திரும்ப லேட் ஆயிடும்ன்னார்... பத்து மணிக்கு மேல... கீர்த்திக்கு ஒரே குஷி..."

"சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது... இந்த சொல்வடையெல்லாம் அறியாத பொண்ணு நீ... விவரமாச் சொல்றேன் கேட்டுக்கோ..."

ரத்னாவதி பேசப் பேச இவள் கேட்டு மலைத்து நின்றாள்!

அத்தனை நேரம் வெளியே கலைந்தவற்றை சீர்செய்தவளின் உள்ளே அத்தனையும் தாறுமாறாய் சிதறின.

எத்தனைக் கண்ணியமாய் நடந்து கொண்டார் கமலேஷ்... ஆனால் அத்தை சொல்வதில் துளி உண்மை இருக்கக் கூடுமோ. இல்லையெனில் தான் இங்கே வருவது கமலேஷிற்கு ஏன் பிடிக்கவில்லை?

"நேரமாச்சு அத்தை... வர்ரேன்..."

தப்பினால் போதும் என்பது போல அறையை விட்டு வெளியேறியவளின் கை நாறாகாலியில் விட்டுப் போன தன் கைப்பையிற்காய் நீண்டது.

நாற்காலி காலியாய் இருந்தது.

சிறு சுளிப்புடன் சுற்றிய விழிகளில் மேஜையின் மீது நின்ற கைப்பைப் பட, அதை

எடுத்துக் கொண்டாள்.

வைத்த இடம் மாறியது எப்படி...?

ஆனால் அப்போதிருந்த மனநிலையில் கைப்பையை வைத்த இடம் பற்றி அதிகம் ஆராய முனையாமல் கிளம்பினாள்....

அதுவரை வயலின் புல்வெளிப் பின்னணியில் வெளேரென்று நின்ற கொக்குகளுக்கு பச்சை நிறம் அலுத்து விட்டது போல எம்பிப் பறந்தன.

இப்போதிருந்த பின்னணி சூரிய உதயத்தால் சிவந்திருந்த வானம்... அதுவும் கூட பறவைகளின் வெண்மையை எடுப்பாகவே காட்டியது.

அதிகாலையில் குளித்துத் தயாராகி, சிறு பெட்டியோடு காரில் ஏறிப் பயணித்தது உற்சாக அனுபவந்தான்.

மாற்றத்தின் மாயம் அது! இன்று, மற்ற நாட்களை விட வேறுபட்டு இருக்கப் போவது பற்றிய எதிர்பார்ப்பு, போகுமிடத்தில் அறிமுகப்படப் போகும் புது முகங்கள், அனுபவங்கள் பற்றிய சிறு கற்பனைகள்....

ஆனால், கல்பனா அவற்றுள் அதிகம் திளைக்கவில்லை. பிறக்கும்போது எட்டு அங்குலம் அளவே இருக்கும் ராட்சத முதலை இனம் சாகும் வரை வளருமாமே அது போல ரத்னாவதி பிறப்பித்த சில தகவல்கள் இவளுள் வளர்ந்து பெருகிக் கலக்கின.

அற்புதமாய் புலர்ந்த காலை; சுற்றிலும் இதமாய் இயங்கிய இயற்கை, இளைய பெண்கள் இருவரின் உற்சாகம், முக்கியமாக உடன் வந்த கமலேஷின் அண்மை-எதையும் ரசிக்க முடியாதளவு குழப்பம்.

ரத்னாவதியைத் தேடி போன போது அவள் வாசலிலேயே புலம்பி நின்றதால், எதிரேயுள்ள ஃபோன் பூத் கடை அண்ணாச்சியை நலம்

விசாரிக்கவே, குறைந்தபட்சம் தேடி ஒரு புன்னகைத் தரவோ கூட முடியவில்லை... திரும்பும்போது அத்தை விதைத்த குழப்ப விதைகளில் மற்றதெல்லாம் மறந்து காரிலேறி விட்டாள்...

வீடு திரும்பிய பிறகும் கூட கீர்த்தனாவின் கேள்விகளுக்கு சுரத்தாய் பதிலளிக்க முடியவில்லை.

மனம் [illegible] அத்தையின் பேச்சை அசைபோட்டது. 'சோழியங் குடுமி சும்மா [illegible] ஆடாது... உன்னை யாரு எவர்னு தெரிஞ்சுதான் பெரியவரின் பிள்ளை உன்னைத் தன் வீட்டுக்குக் கடத்தி கொண்டு போய் வச்சிருக்கான்!'

இவளையும் அந்த சந்தேகம் முன்பே குடைந்த [illegible] பாஸ்கர [illegible] மருமகள் என்பது [illegible] தெரியாதிருக்க வேண்டும் என்று [illegible].

'[illegible] சொல்றீங்க?'

'[illegible]? [illegible] ஸ்டேஷன்ல நாதியத்து நிக்கற அத்தனை [illegible] பொண்ணுகளையும் இப்படித்தான் வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போய் [illegible]?'

'[illegible] அப்படி நேர்ந்து போச்சு... அவர் என்னை [illegible] கூப்பிடலை... நான்தான் மாமா கார் அனுப்பியிருக்கறதாய் தப்பர்த்தம் பண்ணி [illegible]...'

'[illegible] முதல் முறை அகஸ்மாத்தாய் [illegible] அருவிக்கரையில அந்தப் பணக்கார பிள்ளைக்கு என்ன வேலைன்ரேன்?'

அது... தெரியலை அத்தை. ஆனா கீர்த்தியை குரங்கு கடிக்கும்னு அவர்... என்னை யாருமே எதிர்பார்த்திருக்க முடியாதே?'

"அந்தச் சின்னவரு சாமர்த்தியம் உனக்குத் தெரியாதுங்கறேன் உங்க மாமாவை வீட்டைப் புதுப்பிக்கிற வேலைக்கு பொறுப்பாய் விட்டது பெரியவரு... அவரு கீழ இருந்தவரை எந்தக் கரைச்சலுமில்லை. சின்னவரு வந்ததுமே கசமுசா ஆரம்பிச்சிருச்சு...'இந்த சாமானை எங்கேருந்து வாங்கின? ஏனித்தனை செலவு வாங்குன

பொருளு தரமில்ல... கணக்கெல்லாம் முறையாயில்லை'ன்னு..."

"என்ன ஏதுன்னு மாமா விளக்கியிருக்கலாமே.?"

"அனுசரணையாய் கேக்கற ரகமாயில்லையே... வாங்கின அத்தனைக் கடை-பில் காப்பியையும் எடுத்து வச்சுகிட்டு. சின்னவரு விசாரிச்சவங் கெல்லாம் இவ [illegible] அதான் டம்மாமாவ '்ஃபிராடு'ன்னு [illegible] இவரு கொஞ்சம் இ[illegible] க்கற நியாயவா[illegible] அப்படி நிக்கிறா-[illegible] செய்யுற வியாப[illegible] ருசும்? வாங்கு[illegible] தியான பொரு[illegible] த்துக்கு வழி[illegible]?"

[illegible] லகில் பி[illegible] வதி [illegible] ல. [illegible]

"[illegible] வேண்டும், ஆற்[illegible] பலர் காண இருக்க[illegible]?"

"அதாஞ் [illegible] நோக்கம் நேரா[illegible] வேறிடம் [illegible] குழறுபடிகளைக் [illegible] ஏன் பழி சுமத்தப் [illegible]?"

"அந்த கம[illegible] பட்டவனில்ல... நிறைய பேராசை... [illegible] சம்பாரிச்சிட்டு போதும்னு நினைக்காம [illegible] ஏதோ செய்து காசைக் குமிக்கறாணாம்..."

"டிராவல்ஸ்னு..."

"அதுவும் போதாதுன்னு இப்ப இந்த பங்களாவை ஓட்டலு போ்லாக்கி வெள்ளக்காரவங்கள அங்கேத் தங்கச் செய்யணும்னு.."

அவன் ஏற்கெனவே சொன்ன தகவல்தான்

அது என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் கேட்டிருந்தாள்.

"எல்லா வேலையும் முடிஞ்சு பங்களா தயாரானதுக்குப் பிறகு உங்க மாமாவை விடாமக் கட்டாயப்படுத்தி எழுதி வாங்கிட்டாராம்..."

"என்னன்னு.?"

"அதான்.. இப்படி இன்னின்ன விதமாய் இத்தனைக் காசை நான் அடிச்சுட்டேன். வட்டியோட திருப்பித் தந்துடறேன்ரது போல..."

"ஓ...?"

"என்ன சுளுவா ஒன்னுட்ட?"

"வேறு ஒருத்தரிடம் நீங்க பட்ட கடனுக்கு வட்டி கட்டச் சொல்லி வற்புறுத்தினதால் பணம் வேணும்னு இப்பதான என்னிடம் பணம் கேட்டீங்க அத்தை? ஆக அதுதானே நியதி?"

"இவனுக வட்டிக்கு விட்டுவர்ர வருமானத்துல வயிறு வளப்பவங்க ஆனா பெரியவரு குடும்பம் அப்படிப்பட்டதில்லியே? நம்பகிட்ட ஆயிரங்களைப் பிடுங்கித்தான் அவங்க பிழைக்கணுங்கறது இல்லியே?"

முந்தானையைக் கோபமாய் முறுக்கியபடி கேட்டாள் ரத்னாவதி. சற்று நைந்த அப்பருத்தி சேலை சுத்தமானதாகவும் தோன்றவில்லை.

ஏதோ நெருட, சற்று உன்னிப்பானவளுக்குள் 'சட்'டென பொறி தட்டியது. சற்று முன்பு தான் மடித்துப் போட்டவற்றுள் இரண்டு பூனம் சேலைகள் புது வாசனையோடு, கைக்கு மிருதுவாய் தட்டுப்பட்டனவே? புதிதாய் தோன்றிய அவை குலைந்து கிடந்த கோலத்தைப் பார்த்தால் கட்டி அவிழ்த்தது போலத்தான் பட்டது. தான் தந்த பணத்தில் வாங்கப் பட்டிருக்க வேணும். ஆனால் நல்லதாய் கட்டி நிற்காமல் இந்தப் பழம்புடவையில் ஏன் நலுங்கிக் கிடக்கிறாள் அத்தை?

கடனை அடைக்க, சில ஆயிரங்களை வேண்டி நிற்பவள் அலங்காரமாய் தெரிவது பொருந்தாது என்றுதான் இந்தப் பரிதாப வேஷமோ?

இதை எல்லாம் பார்த்து ஏமாந்து விடக் கூடாது என்று சற்று சுதாரிப்பாகவே இருந்தாள்

கல்பனா.

"அந்த பேப்பரு அதான் உங்க மாமா இத்தின ரூபாய அடிச்சேன்.... திருப்பியும் தர்ரேன்னு.. முட்டாத்தனமாய் எழுதி கையெழுத்தும் போட்டுத் தந்த பத்திரம் அந்தத் தம்பிட்டதான் இருக்குது. அதுவும் வட்டியோட தர்ரேன்னு..."

எரிச்சலும் சலிப்புமாய் சொன்னவளின் தொனியில் ஆத்திரத்திற்கும் குறைவில்லை.

"இப்பவும் யாருக்கோ வட்டிக் கட்டத்தானே அத்தை சிரமப்படறீங்க?"

மேலும் கீழுமாய் இளையவளை கீறிய ரத்னாவதியின் பார்வை.

'ஒஹோ-உம் புது முதலாளிக்காய் வேண்டிப் பேசுகிறாயோ?' என்றது. "நாம வேண்டி கேட்டுகிட்டால் சின்னவர் வட்டியை மறந்து முதலை மட்டும் வாங்கி..."

"எங்கேருக்கு அந்தப் பணம்? ஓட்டு வீட்டையும் தேஞ்ச புடவையையும் பார்த்தேல்ல?" எகிறினாள் மூத்தவள்-" அப்படி நாம வேண்டினாலும் பணக்காரங்களுக்கு விட்டுத்தர மனசே வராது. எத்தனை உறிஞ்ச முடியுமோ அத்தனையும் எடுத்துக்கணுங்கற பேராசை... உள்ளதெல்லாம் போதவே போதாது... அதுதானே அவங்களை இத்தனை பணக்கார நிலைமைக்குக் கொண்டு போவுது?"

கல்பனாவிற்கு இதிலும் உடன்பாடில்லை.

பெரியவரின் காசை ஏய்த்து சுருட்டியது மாமா-அதை அத்தை ஒத்தும் கொண்டாயிற்று. என்னிடமிருந்து எடுத்ததைத் திருப்பித் தா என்று கண்டித்துக் கேட்பது தப்பா?

சற்று நெருங்கிப் பிடிக்காமல் நீவிக் கையேந்தினால் காசை முழுங்கி விட்ட இந்த மயில்கள் இறகு போடுமா என்ன?

ஆனால் இதைச் சொன்னால் அத்தைக்குப் பிடிக்காது. தவிர இப்படி வாதம் செய்யவொன்றும் இவள் இங்கு வரவில்லை.

தன்னை ஏமாற்றிப் போன பூபதியின் உறவினர்தான் கல்பனா என்பது அறிந்து, இவளைத் தூண்டில் புழுவாக்கிக் கள்ள மீனை பிடித்து விடவே, கமலேஷ் தன்னை வீட்டில்

ஏற்றுக் கொண்டதாக அத்தைச் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ள மனமில்லை. ஆனால் அப்படியும் இருக்குமோ என்ற அச்சம் ஊடே ஓடியது. ஆக ஒருவழியாய் அங்கிருந்து வெளியேறி விட்டாலும் மனம் கடந்ததையே அசைபோட்டது...இப்போது வரை அதிலேயே உழன்றது... நினைப்புகளில் அமிழ்ந்திருந்தவளை நிருபமாவின் குரல் அழைத்து மீட்டது.

"அக்கா நீங்க சொன்னதுதான் சரி. காலையிலேயே குளிச்சு, உடுத்திட்டேக் கிளம்பினால் ஏ.ஸி. காரில் அலுங்காமல் போய் சேர்ந்திடலாம். அங்கே போய் அலங்காரம் பண்ணிக்க ஆரம்பிச்சா முகூர்த்தத்தைத் தவற விட்டுடுவோம்னு..."

"ம்ம்... கல்பனா சொல்றது எல்லாமே ரைட்தான்-தவிர அக்கா, அத்தான் லேட்-நைட் வந்து படுத்திருப்பாங்க... அவங்களும் தூங்கி எழட்டுமே..." என்றான் கமலேஷ்.

"போங்க மாமா, நேரே நம்ப வீட்டுக்கே வந்திருக்கலாம்ல? நாம அம்மா, அப்பாவோட சேர்ந்தே காரில் போயிருக்கலாம்."

"அலைச்சல்தானே நிரு?"

"என்ன பெரிய அலைச்சல்? டெல்லி, அடுத்த வாரம் சிங்கப்பூர்னு போறவங்களுக்கு மனைப் பார்க்க வர்றதுதான் அலைச்சலாக்கும்?"

"உனக்குக் கல்யாணமானது நீயும்தான் இப்படி ஏறுவாய்..." மிக மெதுவாய் கல்பனா சொல்ல, வருத்தத்தில் கூம்பிய நிருபமாவின் முகம் மலர்ந்து போனது.

கமலேஷும் தன் பங்கிற்கு அவளது கவனத்தை வேறு பக்கம் இழுத்தான்.

"நேற்று டின்னரப்ப நீ டைனிங் -டேபிளை ஸெட் செய்திருந்த விதம் அட்டகாசம், நிரு. கச்சிதமாய் நாப்கின், ஸ்பூன், ஃபோர்க்கை அதனதன் இடத்தில் வைத்த அழகிலேயே எனக்கு வயிறு நிறைஞ்சிடுச்சு போ..."

"சும்மா... சொல்லாதீங்க மாமா... நான் செய்த பைனாப்பிள் கோழியை கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுதானே முழுங்கனீங்க?"

இதைக் கீர்த்தனாவுமே ஒத்துக் கொள்ள,

கமலேஷ் சமாளித்தான். "சரி. இனிமேல் அந்த ரெசிப்பியைச் செய்யாமல் தப்பிச்சுட்டாப் போச்சு..."

எல்லோரும் சிரிக்க, கல்பனாவிற்கு அது முடியவில்லை.

முகத்தை சற்று புன்னகைத்த மாதிரி வைத்துக் கொள்வதே பெரும்பாடாய் இருந்தது.

ஆனால் நெல்லை போய் சேர்ந்து ஹோட்டலில் தங்கியிருந்த நிருபமாவின் பெற்றவர்களை, உடனே வந்திருந்த ஒரு தம்பியை எல்லாம் சந்தித்து பழகிய பின் நிலைமை அத்தனை மோசமாயில்லை.

முதலில் தன் மகளை ஆர்வமாய் பார்த்து பூரித்து, கட்டிக் கொஞ்சிய கமலேஷின் அக்கா, பின்னர் முழு கவனத்தையும் கல்பனா மீது திருப்பினாள்.

"ரொம்ப [illegible] கல்பனா... இது [illegible] நீங்களும் வந்தது [illegible]"

[illegible] [illegible] பாசமாய் வருடியவள், கல்பனாவை இழுத்து நெருக்கமாய் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

"வித்தியாசம் தெரியுது கல்பனா..."

"என்ன... எங்கே?"

"எம்மகளில்தான் -நிரு [illegible] தெரியறாளே - அண்ணி [illegible] ஃபோனில் பேசினபோது [illegible]

'அம்மா, என்னால ரொம்ப [illegible] கடலைமாவும் பன்னீருமாய் [illegible] பசையாட்டம் பூசியிருக்கேன். [illegible] என்ன கிறுக்குத்தனம் செய்றா [illegible] நினைச்சேன்... ஆனா முகம் கண்ணாடியாட்டம் மின்னுதே? உடம்பு தேறியிருக்குது, முக்கியமாய்..."

இப்போது நிருவின் தந்தை குறுக்கிட்டார்.

"நாணல் நிமிர்ந்திருச்சு... அதத்தானே சொல்ல வர்றே?" "போங்கம்மா... நேரா குத்தாலத்துக்கு வராமல் இங்கே நின்னுட்டு நக்கல் பேசறீங்களே?"

உரிமையாய் தகப்பனிடம் குறைபட்டாள்

மகள்.

"வந்துட்டோமில்ல தங்கம்? இப்ப மூகூர்த்தத்துக்கு நேரமாச்சு... முதல்ல அங்கே போய் முக்கியமான காரியத்துல இறங்குவோம்..."

"ஹ! தெரியுமே சாப்பிடறதைத்தானே சொல்றீங்க?"

"பின்ன? வயிறு கெஞ்சுதேடா?"

சிரித்தபடி கல்யாண மண்டபத்திற்குக் கிளம்பினார்கள்.

அதற்குள் உடை மாற்றி கம்பீரமாய் வந்த கமலேஷை கல்பனாவின் கண்கள் விழுங்கின-அரைக்கை பட்டுச் சட்டையும், சன்ன சரிகக் கரையுடனான பின்னி ஸில்க் வேட்டியும் அவன் தோற்றத்தை வித்தியாச மெருகுடன் காட்டின.

நிருபமாவிற்கு அகண்ட ஆரத்தையும் ஜிமிக்கிகளையும் மாட்டி விட்ட அவளது அன்னை.

"இது நீங்க கலந்துக்கப் போற முதல் நம்மூருக் கல்யாணமில்லையா? இங்கே நம்மாளுக எல்லாம் கொஞ்சம் ஜிகுஜிகுன்னுதான் உடுத்திட்டு வர்ரது" என்றபடி இவர்களுக்கும் கைகளுக்கும் கழுத்துக்குமாய் நகைகளை மாட்டி விட, கல்பனா மறுத்தாள்.

"எங்களுக்கென்னம்மா... இதுவே போதும்... தவிர இதெல்லாம் தங்கம்."

'வந்ததும் திரும்பித் தந்துடு. உன் ஜரிகை வேலைப்பாட்டு ரோஸ் சேலையும், பொருத்தமான மெட்டல் வளையலும் ஜோருதான்... ஆனாலும் நம்மூருக்கும் பொருந்தி வரணும்ல? கமலேஷும் நிரு குட்டியும் உங்களைப் பற்றிப் புகழாத நாளில்லை..."

"அது... அது.."

"அது உண்மைதான்னு இப்பப் புரிஞ்சு போச்சுல்லடா? நீருக்குப் பெரிய இடத்து சம்பந்தம் தேடி வந்ததுல எங்களுக்குப் பெருமைதான்னாலும் பிள்ளை இப்படிக் கீரைத் தண்டாட்டம் ஒடிசலாய் நிக்கறது சங்கடமாயும் இருந்தது... போற பெருந்தனக் குடும்பத்துக்கு, அந்தப் பிள்ளைக்கு நம்பப் பொண்ணு தோதாய் இருந்தால்ல?"

"நடை, உடை எல்லாத்தையும் தேற்றி

மாற்றிக்கலாங்க... ஆனா மனசு நிருபமாவைப் போல தங்கமாய் அமைவது அத்தனை சுலபமில்லை. அபூர்வம்... இந்தப் பண்புதான் மாப்பிள்ளை வீட்டாரைக் கவர்ந்திருக்குது..."

கல்பனா சொல்ல, பங்கஜத்திற்கு-அதாவது நிருவின் தாயாருக்கு மனம் பொங்கி முகம் பூரித்து போனது!

"அடடே... என்னம்மா பேசுறே? நீயும் தங்கமாத்தான் இருக்கறே!" என்றபடி கல்பனாவின் மோவாயைத் தடவி முத்தமிட்டாள்.

புதிய சூழல் மட்டுமல்ல, கமலேஷின் குடும்பத்தினரும் இவர்களிடம் காட்டிய மெய்யான பாசமும் பரிவும் இவளது கலக்கத்தை முறியடித்தன. ஆக கூரிய ஆர்வத்துடன் அந்தத் தென்னிந்திய திருமணத்தை கண்டு களிக்க முடிந்தது. மிக பிரமாண்டமான ஏ.ஸி. மண்டபம், அதன் பூ அலங்காரம், அப்பெரிய அரங்கத்தை நிறைத்த கலகலப்பான உறவினர்கள், நண்பர்கள்- கணீரென ஒலித்த மந்திரம், நாதஸ்வரத்தின் மங்கல இசை, பூவாலான மணமேடையில் அமர்ந்து கருத்தையும் நிறைத்த மணஜோடி அத்தனையையும்.

'அடடே நிரு குட்டியா, வளர்ந்து பளிச்சுனு இருக்காளே. எங்கொழுந்தன் பையன் டி.ஸி.யில மாசம் ஐம்பதாயிரம் வாங்கறான்.

ஜாதகம் தரட்டா?'

என்ற ரீதியில் பலர் பேச பங்கஜத்திற்கு பூரிப்பு தாளவில்லை. 'எல்லாம் உன்னால்தான் கண்ணே' என்ற ஒரு நன்றி பார்வையை கல்பனாபுறமாய் உருட்டுவாள்.

"யாரது புதுமுகம்?' என்பது போல நோக்குபவர்களிடம், "நமக்கு உறவு போலத்தான்- இந்நாள் வரை வடக்கேயே இருந்த பொண்ணுங்க... இப்ப நம்மோட இருக்கறாங்க- பேரு கல்பனா, கீர்த்தனா'-என்று சளைக்காமல் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

இப்படி ஒரு குடும்பத்தார் தங்களைப் பழிதீர்க்கும் கருவியாக கூட்டி வந்திருப்பார்களா என்ன?

அப்படியே தாங்கள் பாஸ்கர மாமாவின்

மருமகள்கள் என்பது தெரிய வந்தாலும் அல்லது தெரிந்திருந்தாலும் - அதனால் மட்டுமே தாங்கள் வெறுக்கப்பட போவதில்லை என்ற நிம்மதி.

ஆனால் அன்றிரவே அந்த நிம்மதி கமலேஷின் ஒரே கேள்வியில், பார்வையில் இடிந்து சரியப் போவது அறியாமல் பந்தியில் அமர்ந்தாள் அவள்.

கல்யாண சாப்பாட்டிற்கென ஒரு தனி சுவை இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதுவும் வாழை இலையில் விதவிதமாய் பரிமாறப்பட்ட தென்னக உணவு வகைகளை மிஞ்ச வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட சிலாகிப்புடன் ஒவ்வொரு பதார்த்தமாய் தொட்டு ருசித்தாள்.

"என்னடா கல்பனா, குருவி போல கொறிக்கறே? நல்லாப் பிணைஞ்சு அள்ளி சாப்பிட வேணாமா?"

"ஐயோ அம்மா, அக்கா எல்லாத்திலேயும் அளவுதான்-வயிற்றைக் குப்பைத் தொட்டியாய் நினைச்சு வாய்க்கு ருசிக்கிற அத்தனையையும் மென்னு உள்ளே தள்ளிட மாட்டாங்க..."

"அது சரி- அப்ப உன் உடம்பு எப்படி தேறிச்சாம்?" "காலைல கண்டிப்பா ஒரு முட்டை, ஒரு கப் பால், சாப்பாடு போக இடையிடையே தக்காளி, ஆரஞ்ச் அல்லது மாதுளை ஜூஸ், சாப்பிட்டதிற்குப் பிறகு கொறிக்க கிஸ்மிஸ் பழம், முந்திரி, பிஸ்தா-அதுவும் கணக்காய்! சாயங்காலம் வீட்டிலேயே கடைஞ்செடுத்த ஃபிரஷ் பட்டர் தடவின ரெண்டு ஸ்லைஸ் ரொட்டி-ராத்திரிக்கான பாலில் தேனும் குங்குமப் பூவும்..."

"யப்பாடி... கெட்டிக்காரிதான்... கணக்கிட்டு மெனக்கெட்டிருக்கேம்மா இப்பத்தானே நானே வடக்கே, வெளிநாடுன்னு பயணப்பட்டு பார்க்கறேன்? பொண்ணுங்க நாப்பதைத்

தாண்டினாலும் திரியாட்டம் நிக்குதுங்க- அங்கேல்லாம்-இங்கேதான் ரெண்டு பெற்றதும் "ஐயோ... யம்மா'ன்னு குறுக்கப் பிடிச்சு நெளிஞ்சு, பிறகு பீப்பாயாட்டம் தஸ்புஸ்னு மூச்சிரைப்பது..."

மகள் சிரிக்க, கல்பனா கனிவாய் பேசினாள்.

" சாதம், இனிப்பை முதல்ல குறைச்சுக்கனுங்க... உங்க முகக்களையிலேயே பார்க்கறவங்க கண் நிறைஞ்சிடுமே?"

பங்கஜத்தின் பற்கள் பிரகாசித்தன!

"நீ சொன்னால் சரிதான்- இருந்தாலும் இனிமேல் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் கவனமாயே இருந்துக்கறேன்" என்றவள் கொஞ்சமாகவே பாயசம் போட்டுக் கொண்டு, அடுத்து வந்த ஐஸ்க்ரீமை மறுத்தாள்!

"தவிர தினம் அரை மணி நேரமேனும் நடக்கணும்மா..." "தோட்டத்தைப் பார்க்கன்னு நாளுல பாதியேனும் நின்னு நின்னு கால் கடுக்குதா- வந்ததும் படுத்திடுவேன்."

"நாங்க மூணு பேரும் கூட தினம் தோட்டத்திலேயே மூச்சிரைக்கும் வரை நடப்போம்மா.."

"ஐயையோ-இளைச்சிடாதேடி..."

"ஆழ மூச்செடுத்து, கை வீசி நடந்தால் ஆரோக்கியம் கெட்டிப்படுங்க."

"அப்ப சரி. நானும் அதெல்லாம் செய்து ரெண்டு மாசத்துல கொஞ்சம் இளைச்சுக்கறேன்..." என்று அறிவித்த பங்கஜம் முணுமுணுத்தாள் "சம்பந்திம்மா சின்னப் பொண்ணாட்டம் இருக்காங்களே"- என்று! "உங்களை அளவெடுத்துக்கறேம்மா- 'சிக்'குன்னு நாலைஞ்சு ரவிக்கைக் கூட தைச்சு வைக்கப் போறேன்- கல்பனாக்கா வெட்டித் தருவாங்க."

"மாப்பிள்ளைப் பெண்ணுக்கு பரிசு தந்து வாழ்த்திட்டா, அடுத்தது ஜவுளிக் கடைக்குத்தான்..."

விளக்கொளியில் கடை சிப்பந்திகள் படபடவென விரித்துப் பரத்திய காஞ்சிபுர பட்டுக்களை வியந்து ரசித்தாள்.

தரமான அப்புடவைகளின் விலையும் உயர்வாகவே இருந்தது. ஏற்கெனவே சில

ஆயிரங்கள் அத்தையிடம் போய்விட்டன. இல்லையேல் எளிய ஒரு பட்டுப் புடவையை வாங்கி கீர்த்தனாவிற்கு உடுத்தி அழகு பார்த்திருக்கலாம்.

கீர்த்தனா தங்கை என்பதை விட மகளாகவே பாவிக்கும் மனநிலை...

"உனக்குப் பிடிச்சதையும் இப்படித் தனியே எடுத்து வையம்மா கல்பனா... கடைசியில ரெண்டை தேர்ந்தெடுத்துக்கலாம்."

"இல்லைங்க... இப்ப வேணாம்."

நா ஆசையாய் எடுத்துக் கொடுக்கப் போறதைத் தடுக்கலாமா? குருதட்சணை தரணும்னு நிருகுட்டியும் ஆசைப்படறால்லியா?"

"நாங்க ஆசைப்பட்ட ஊரில் வந்து இத்தனை வசதியும் பாதுகாப்புமாய், தங்க முடிஞ்சதே பெரிசுங்க.. அதுவும் தினமும் அருவிக் குளியல், பெரியவங்க பழக்கம்னு.."

"அதுவும் அக்காவுக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது எது தெரியுமாம்மா ? செண்பகப் பூவும் சாரலுந்தான் - கண்ணை மூடி அப்படி அனுபவிப்பாங்க."

"எளிய ஆசைகளிலேயே திருப்தி காணுறது பெரிய குணந்தான் தங்கம்-ஆனால் அதுக்காகப் பெரியவங்க நாங்களும் அப்படியே விட்டுர முடியாதே? எங்கக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ய வேணாமா?" என்றபடி இவர்களுக்குமாய் சேர்த்து புடவைகளைத் தேர்ந்தெடுக்க, கமலேஷின் உதவியும் வந்தது.

பின்னர் நகைக்கடைகளில் பிறர் பொன்னை வாங்கிய சகஜத்தைக் கண்டவளுக்குத் திகைப்புதான். சந்தையில் காய்கறி, பானைகளை அள்ளும் வேகத்தில் வளையல்களும் மாலைகளும் விலைபேசப் பட்டன! பணம் மிகுந்தவர்களின் உலகம் வேறு என்று புரிய மனம் சற்று சோர்வானது! அவ்வப்போது ஃபோன் பேச விலகிய கமலேஷ் மற்றபடி இவர்களோடேயே நின்றாலும், அவன் பக்கம் மனதை சாய விடாமல் அடக்கியே வைத்தாள்.

'உனக்கு கமலேஷின் மீதும் அவரது குடும்பத்தினர் மீதும் பெருக வேண்டியது நன்றியும் மரியாதையும் மட்டுமே-அதை மீறினால்

ஆபத்து!' என்ற எச்சரிப்புடன்!

மாலை 'அரசன் ஐஸ்க்ரீம்ஸ்'ல வேண்டியது சுவைத்தபின், நிருபமா ஆசைப்பட்டபடி திரை அரங்கத்திற்குப் போனார்கள் - தென்னகத்து கட்டிடங்கள் விசாலமாகவும் காற்றோட்டமாகவும் இருந்ததைக் கவனித்தாலும் இந்தியா எங்கும் ஒரே போல மனிதர்கள் துப்புவதும், சுவர் பக்கமாய் திரும்பி நின்று நாற்றுவதிலும் மாற்றமில்லை என்பதும் புரிந்தது.

"ஒரு சுவாரஸ்யமான எஸ்.எம்.எஸ் வந்தது.
'வெளிநாட்டில் பப்ளிக்காய்
பிஸ்' பண்ணுவதில்லை-
நம்மூரில் பப்ளிக்காய்
'கிஸ்' பண்ணுவதில்லை' என்றாற்போல-
அதுதான் நம் கலாச்சார வித்தியாசம்..." நிருவின் தகப்பனாரும் தன்னை ஒத்தாற் போலவே யோசிப்பது புரிந்தது தலையசைத்தாள்.

சுற்றிலும் கசகசவென்று நெரிசலும், தமிழ் பேச்சும் சுவாரஸ்யமாகவே இருந்தன. தன் பிரிய நாயகனின் படம் பார்க்கப் போகும் ஆசையில் நிருபமா என்றால் நம்மூரில் பார்க்கும் முதல் தமிழ்ப்படம் என்ற பரவசம் கீர்த்தனாவிற்கு.

கல்பனாவிற்கோ தன் கமலேஷுடன் சேர்ந்திருந்து ஒரு திரைப்படத்தை காணப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் மற்ற எல்லாவற்றையும் துடைத்து பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டது.

நிருபமா தன் பெற்றோரின் நடுவே அமர, அவளது தம்பி பொறுப்பான ஆண் பிள்ளையாய் கல்பனாவிற்கு அரணாய் அமர்ந்தான் சற்று பொறுத்து வந்த கமலேஷிடம் ஏதோ முணுமுணுத்து அவன் இடம் மாறி அமர, கமலேஷ் அமர்ந்தது கல்பனாவை ஒட்டி!

"இங்கே மறைக்குதாம்-முன்னே உட்கார்ந்திருப்பவர் உயரமில்லையா?" இவளுக்கு விளக்கம் போல அவன் சொன்னதை ஒரு "ம்ம்"முடன் கேட்டுக் கொண்டாள். திரையில் தோன்றிய காட்சிகளும், அவை சொன்ன கதையும் இவளில் பதியவே இல்லை. ஆனால் காதல் காட்சிகளும், பாட்டுகளும் மட்டும் மிக இம்சித்தன.

இடையே இருமுறை பாக்கெட்டைத் தடவியபடி அவன் வெளியே போக, ஸெல்-ஃபோனின் அழைப்புப் போலும் என்று யூகித்தாள்.

நகைச்சுவைக் காட்சிகளில் ஓரவிழிப் பார்வையை அவன் புறமாய் திருப்பினாள்- அவனது சிரிப்பை கண்களால் அள்ளிக் கொள்ளும் ஆவலுடன்... ஆனால் கமலேஷின் கருத்தும் திரைப்படத்தில் இல்லை போலும். முகம் ஏதோ யோசனையில் இறுகிக் கிடந்தது.

அபூர்வமாய் குடும்பத்தாருடன் வெளியே வந்தவனுக்கு ஏன் தனது பிரச்சினைகளை விட்டு வரத் தெரியவில்லை?

ஆனால் அன்று காலையில் தன் வேலையிலும் கண்ணாயிருந்தவன், இவர்களிலும் ஈடுபாடு காட்டினானே?

பெண்கள் சேலை? தேர்வில் குழம்பிய போது, 'இதெல்லாம் யுஷுவல் கலர்ஸ்.... வித்தியாசமான லைட் கலர்ஸ்ல எடுங்கக்கா... அதிக ஜரிகை வேணாம்' முனைப்பாய் உதவினான்.

இப்போது திடீரென ஏனிந்த இறுக்கம்?

இரு இருக்கைகளுக்கும் பொதுவாய் நடுவில் ஓடிய கட்டையில் இவள் கை வைக்கவில்லை... அவன் வசதியாய் உணரட்டும் என்று ஒதுங்கியே உட்கார்ந்திருந்தாள்-தவிர கமலேஷின் அன்பை, அவனது குடும்பத்தாரின் ஆதரவில் ஏற்கெனவே நெகிழ்ந்திருந்த உள்ளம், நேரும் சிறு தீண்டலிலும் சிலிர்த்துப் புரளும் என்பது புரிந்த எச்சரிக்கை. மனதுக்குள் பிரியம் இல்லாத ஆண் பெண்ணின் உடம்புகளிலேயே மன்மத ரசாயனம் வித்தைகள் புரியும் என்றிருக்க... நேசத்தால் உள்ளம் நெகிழ்ந்த நிலையில் லேசான உரசல் கூட தீயாய் பற்றித் தகிக்குமே! மேலும் ஈர்த்து சொக்கச் செய்யும்!

கண்ணியமான கவனத்துடன் முதலில் ஒதுங்கியே அமர்ந்திருந்தவனின் முகம் யோசனையில் ஆழ்ந்தபின், இரு கைகளையும் கைப்பிடியில் பதித்தே அமர, இவள் மிக ஒடுங்கி ஒதுங்கியிருந்தாள்... மனமும் கூட சற்று சுண்டிப் போனது.

நிருபமாவின் பெற்றோரை ஹோட்டலில்

இறக்கி, விடைபெற்று குற்றாலம் திரும்பிய பயணம் நெடுக கமலேஷ் எதுவும் பேசவில்லை. இளைய பெண்கள் இருவருமே நாளெல்லாம் அலைந்து, மகிழ்ந்த அசதியில் உறங்கியிருந்தனர்.

'நான் ராவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் பஸ்சு பிடிச்சு வீடு போயிடறேன்ய்யா... நீங்க வசதி போல வாங்க' - என்றிருந்தாள் கோமளா.

'கிச்சன் பக்க சாவி இருக்குல்ல?'

கமலேஷ் கேட்க,

'பத்திரமா இருக்குங்கய்யா' என்றவள் தன் பளபளப்பான சுருக்குப் பையைத் தொட்டுக் காட்டி கல்பனாவைப் பார்த்து சிரித்தாள். 'கல்பனாம்மா தச்சு தந்த பையில சாவிய பத்திரமா வச்சிருக்கேன்'

'நல்லது.'

ஆக காரிலிருந்து நால்வரில் விழித்திருந்தவர்கள் இவளும் அவனுமே. கல்பனாவும் அயர்ந்திருந்தாலும் தூக்கம் அவளை நெருங்கவில்லை. தனியாய் இருப்பின் அவனது காரில் இசைக்கு இடமுண்டு என்பது அவளுக்குத் தெரியும்-இப்போதோ கழுத்தை நெறிப்பது போலொரு மௌனம் காரினுள் சுற்றிக் கிடந்தது.

ஏதோ சரியில்லை என்பதை உணர்ந்தாள்.

அவன் மனம்விட்டு என்ன ஏது என்று சொன்னால் தேவலை. ஆனால் அத்தனைக்கு உரிமையுள்ளவளாய் அவன் தன்னை மதிக்கவேண்டுமே...

அவளையும் மீறிக் கிளம்பியது ஒரு பெருமூச்சு...

"முந்தாநேற்று உன் அத்தையின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தப்ப... என்ன பேசினே கல்பனா?"

இருட்டில் திடீரென் வெளிப்பட்டு மினுங்கிய கத்தி போல வந்தக் கேள்வி அவளை சற்று திகைக்க வைத்தது.

"என்னன்னா... வந்து..."

ஏற்கெனவே இருந்த குழப்பத்தால் வாய் குழறியது.

உங்களை ஆதாயமுள்ள செட்டி-பிணைகைதி போல எங்களை உங்களது வீட்டில் சிறையெடுத்து வைத்திருப்பதாய், அத்தை

நினைத்து, அதைத்தான் சொன்னாள்-என்றா?

"அத்தைக்குப் பணத் தேவை... அவங்க கடனாய் வாங்கியதற்கான வட்டியைத் தரணுமே... அதற்காய்..." பொறுமை இழந்து குறுக்கிட்டான்.

"நாம இன்று வெளியூர் போவது பற்றி சொன்னியா?"

"ம்ம்... ஆமா... வந்து..." உங்களது பரந்த மனப்பான்மையை விளக்குவதற்காய் அதைச் சொல்ல நேர்ந்தது என்பதைச் சொல்ல முடியாமல் திணறினாள்.

"லேட்டாய்தான் வீடு திரும்புவோம் என்பது வரை..?"

"ஏன்... என்னாச்சு.?"

"கோமளாம்மா சீக்கிரமே கிளம்பிடுவாங்கன்றதை யாருமே எதிர்பார்க்கலை...ம்ம்?" குரல் கீறியது.

'விஷயத்தைச் சொல்லுங்க..."

"வீடு திறந்து நுழைஞ்சிருக்காங்க..."

"ஐயோ... யாரு?"

"அதைத்தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்..."

அறைப்பட்டது போல திகைத்தாள்-

"எனக்கென்ன தெரியும்...?"

இதயம் பற்றி படபடத்தது.

"வீட்டுக் கதவோ ஜன்னலோ உடைபடலை..."

"..."

"வடக்கு வாசலைத் திறந்து நுழைஞ்சிருக்காங்க."

"எப்படி... சாவி.?"

"அதைத்தான் கேட்கறேன் -உன்னிடம் தந்த சாவி எங்கே?"

பளீரென உள்ளே பொறி மின்னியது. வடக்கு வாசல்கதவின் சாவிதானே தன்னிடம் தரப்பட்டிருந்தது.?

அதைத் தொடர்ந்துதான் இத்தனைக் கேள்விகளும்...

"அது... எங்கிட்டதான் இருக்குது."

சொன்னவளின் விரல்கள் தன் கைப்பையைத் திறந்து துழாவின.

தேட உதவியாக காரின் உள்ளேயிருந்த

விளக்கை எரிய விட்டான். ஆனால் தூங்கிய முகங்களில் சலனமில்லை. கல்யாண வீட்டில் தந்த தாம்பூலப் பை, விசிறி முதற்கொண்டு பலதும் அடைப்பட்டிருந்த பையிலிருந்த வேண்டாதது அத்தனையும் அகப்பட்டன!

அதற்குள் வீட்டை கார் நெருங்கியிருந்தது. ஏறக்குறைய நள்ளிரவைத் தொட இருந்த அந்நேரத்திலும் வீடு முழுக்க பகலாய் வெளிச்சம் வாசலை அடைத்திருந்த சிறு கூட்டம்.

அசம்பாவிதம் நேர்ந்த வீட்டில் இறுகிய முகமும் அமர்ந்த குரலுமாய் குழுமியிருப்பவர்களை ஒத்த மனிதக் கூட்டம்.

துடித்த உதட்டைக் கடித்தபடி காரிலிருந்து மெள்ள இறங்கினாள். அவனது உள்ளங்கை அவள் புறமாய் நீண்டு விரிந்தது... சாவிக்காய்! முதலில் தலையசைத்தவள் பின் ஈனஸ்வரத்தில் முணங்கினாள்.

"சாவி... இல்லை... பையில்தான் வச்சிருந்தேன்... ஆனா இப்பக் காணலை..."

சுட்ட அவனது பார்வையைத் தாள முடியவில்லை.

அவமான உணர்வு பிய்த்துத் தின்ன, தலைகுனிந்து நின்றாள்.

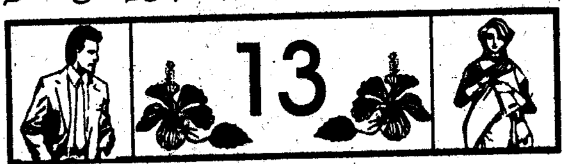

'காலம் நதியைப் போன்றது-

உற்பத்தியாகும் இடத்திற்கு ஆறு ஒருபோதும் திரும்பவே திரும்பாது'- பெரியவர்கள் சொல்லிச் சென்ற பொன் மொழியை கல்பனா அறிந்தே இருந்தாள்...

இருந்தாலும் அக்கால நதியைச் சிறிதேனும் பின்னோக்கி நகர்த்த முடிந்தால் செய்த தவறைத் திருத்தி விடலாமே என்ற ஏக்கம்.

அடைக்கலமாய் வந்த அநாதைகளான தங்களையும் குடும்பத்தாரோடு சேர்த்து வெளியூர் அழைத்துச் செல்லும் பரந்த மனதுள்ளவனாய்

கமலேஷைக் காட்டும் ஆசையில், இங்கே வீட்டில் ஒரு நாள் முழுக்க யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதை அவள் வெளிப்படுத்தி விட்டாள்...

ஆனால் அத்தை இத்தனைக்குத் தரம் தாழ்வாள் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லையே....

இன்னும் முழுக்க நம்ப முடியவில்லைதான்-ஆனாலும் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அத்தை வீட்டின் நிகழ்வுகளை மனுதுள் மறுபடி ஓட்டிப் பார்க்க நம்பித் தீர வேண்டிய நிர்பந்தம்.

இடம் மாறியிருந்த தன் கைப்பை...

தனது அறையை அத்தனைக் குப்பையாய் வைத்திருந்த அத்தை, இவள் குடித்ததும் காலி டம்ளரை அத்தனைக் கனகாரியமாய் வெளியே எடுத்துப் போனது...?

ஆனால் ... வெளியே போன கையோடு திரும்பியும் விட்டார்களே? இவளது கைப்பையைத் திறந்து தேடி, இடது ஓரமாய் பதிந்திருந்த 'ஸிப்'பைத் திறந்து அங்கேயிருந்த வடக்கு வாசலின் சாவியை எடுக்க, இரு நிமிடங்களேனும் ஆகியிருக்க வேணுமே...?

வேலைக்காரி பச்சையின் ஞாபகம் வந்தது...

'சாவியைத் தேடி எடுத்து வை' என்று மட்டுமே அத்தை சொல்லி விட்டுத் திரும்ப, பச்சை சாவகாசமாய் அதை எடுத்திருக்க வேண்டும்! ஆனால் தன்னிடம் அச்சாவி இருப்பது எப்படி அவர்களுக்குத் தெரிய வந்திருக்கும்...?

புத்தி இடைவிடாத கேள்விகளால் குடைந்தது. கமலேஷின் வீட்டு வேலைக்காரர்கள் அவ்விவரம் அறிவார்கள்...தானே செம்பகாவிடம் சொன்னதும் உண்டு... இங்கேதான் சிறு செய்தியும் கூட சிறகு 'முளைத்து சுற்றி வருகிறதே...

இவை எல்லாம் குழப்பங்கள் என்றால், அவதியும் அவமானமும் கமலேஷ் தன்னைக் குற்றவாளியாய் நினைத்ததில்தான்...

'இவ்வளவுதானா நீ?' என்று சுட்ட பார்வையும், 'சாவி எங்கே?' என்று கேட்ட தொனியும்... தேளாய் நெஞ்சைக் கொட்டித் துடிக்க வைத்தன.

ராஜஸ்தானிய கோட்டைக்குள் இருக்கும்

அரண்மனை வாசல் சுவரில் உள்ளங்கைச் சுவடுகள் பல பதிந்திருக்கும் பிஞ்சு பெரிதுமான பெண்கைகளின் அழுத்தங்கள்... வரிசை வரிசையாய்..

'நீங்கள் பார்க்கும் இந்தக் கைத் தடங்கள் கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறிய ராஜபுதன அரசகுல மங்கையருடையது. 'சதி' ஏறுவதற்கு முன்பான ஒரு புனிதச் சடங்காய், தங்களது மருதாணி இட்ட உத்தம கைகளை தாங்கள் வாழ்ந்த மாளிகைச் சுவரில் பதித்து விட்டு, உடங்கட்டை ஏறப் போனார்கள் அவ்வீர மங்கையர்'-

'கைட்' உணர்ச்சிகரமாய் விளக்க, கேட்கும் பல பெண்கள், பவ்யமாய் அந்த மருதாணி தடங்களைத் தொட்டு வணங்குவதைக் கண்ட கல்பனாவிற்குள் வருத்தமே கிளறும்.

'இதிலென்ன வீரம்? கணவன் இல்லாத துன்பத்தை; அதனால் வரக்கூடிய துயரங்களைத் தாங்கி தன் ஆயுளை வாழ்ந்து முடிப்பதுதானே வீரம்? தனிமைக்கும், நேரக்கூடிய அவமானங்களுக்கும் அஞ்சி தீயில் குதிப்பதற்கு நிமிட நேரத் துணிவு போதுமே என்ற ஆற்றாமையில் உருகியதுண்டு.

ஆனால் கமலேஷ் தன்னை இழிவாய் கருதிய அந்தக் கணம், கேள்வியில், இறந்து போவதே மேல் என்று இவளது மனம் கருகியது நிஜம்!

அத்தையுடன் சேர்ந்த கூட்டுக் கள்ளி என்றல்லவா நினைத்து விட்டான்?

இன்னும் ஆறாமல் தன் அறைக்குப் போனதும் கைப்பையைக் கட்டிலின் மேல் கவிழ்த்து சாவி நிஜமாகவே தொலைந்து விட்டதா என்பதைச் சரி பார்த்தாள்!

அரண்டு மருண்ட இரு இளைய பெண்களுக்கும் தேறுதல் சொன்னான். 'ஆளில்லாத நேரமாய் பார்த்து திருட வந்திருக்காங்க... கோமளக்கா வீடு திரும்பினதும் ஓடிட்டாங்க-அவ்வளவுதான்... எதுவும் களவு போனதாய் தெரியலை... அப்படி ஏதும் சின்னதாய்ப் போனாலும் போகட்டும். ஆனால் இவளது மனம் அடங்காமல் திமிறியது.

காவல்காரரை அழைத்து வினவினாள்.

"எப்ப... என்னாச்சு?"

"தப்புதானம்மா" "எது தப்பு?"

"வீட்டுல யாருமில்லாத சமயம் நான் அப்படி அருவியில குளிக்கலாம்னுட்டு போயிருக்கக் கூடாது... அங்க வந்திருந்த கூட்டாளிகளோட பேசிகிட்டே ஒரு கை ரம்மியும் போட்டேன்... அப்படியே இருட்டிருச்சு... வீடு திரும்பின கோமளாக்கா வீட்டு வடக்கு வாசலு திறந்திருக்கக் கண்டு கூப்பாடு போட்டிருக்காக... பிறவு அந்த பால்கனி பக்கமா வந்து நின்னு 'யாராவது வாங்களேன்னு' சத்தம் போடவுந்தான் நானும் மத்தவங்களோடு சேந்து ஓடியாந்தேன்..."

"யாரையும் பிடிக்க, அடையாளங்காண முடிஞ்சுதா?"

சற்று அச்சத்துடனேயே கேட்டாள்.

"அக்கா சமையலறைப் பூட்டை திறக்க வடக்கு வாசலு வழியே பாஞ்சு வெளியேறிட்டானுவ... டி.வி., ஃபிரிட்ஜுன்னு பெரிய சாமானுகளுக்கெல்லாஞ் சேதமில்லை..."

"பின்னே...?"

"சின்னவரு ஆபீஸ்ல பேப்பருங்கதான் சிதறிக் கிடந்துச்சாம்..."

நடுநெஞ்சில் சுட்டது!

ஆக மாமா தான் திருடியதாகவும், திருடிய பணத்தைத் திருப்புவதாகவும் எழுதித் தந்த ஒப்புதல் பத்திரத்தை மீட்கத்தான் இந்தத் திருட்டு!

அதைத் தேடி எடுத்தார்களா-இல்லையா?

இவளது கேள்விகளுக்கு பதில் தருவதற்கே போல விடிந்தது.! மூன்று மணிக்கு மேலேயே கண்ணயர்ந்திருந்ததால் தாமதமாகவே விழித்திருந்தாள்- தோற்றத்தை சற்று சீராக்கி வெளியே ஓடியவர்களுக்கு திக்கென்றது...

வெளியே போலீஸ் நடமாட்டம்.!

வடக்கு வாசலுக்குப் புது 'பேட்லாக்' பொருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதன் புது சாவியை நிச்சயம் இவளை நம்பித் தர மாட்டான்.

தன் அலட்சியத்தால் விளைந்த ஆபத்து...

கமலேஷின் பார்வையில் குறுகி நிற்கும்

அவலம்....

கீர்த்தனாவிற்கு விவரம் முழுக்கப் புரியவில்லை - "ஏன்க்கா இத்தனை வருத்தமாய் தெரியறே? இங்கேதான் நகை, பணம் எதுவும் வைக்கலியாமே-எதுவும் காணாமல் போகலை... பிறகென்ன?"

"ம்ம்... ஆமா கீர்த்தி... ஆனா நாம இனிமே எங்கே போக, எப்போங்கற யோசனை..."

"ஏம் போகணுங்க்கா? நாம இங்கேயே இருக்கலாம்னு மாமா எங்கிட்ட சொன்னாங்க..."

"கீர்த்தி ... அவரை 'ஸார்'னு கூப்பிடு போதும்- இப்படி அநாவசிய உரிமை எடுத்துக்காதே."

"அவங்க... ஸார்தான் நிருவைப் போலவே நீயும் கூப்பிடலாம்னு.."

"நிருவுடைய தகுதி வேற கீர்த்தி... கழுகு பறக்கற உயரத்துக்கு ஊர்குருவியும் பறக்க ஆசைப்படக் கூடாது."

இளையவளின் முகம் வாடியது.

"ல்லக்கா... அப்ப நாம இங்கேருந்துக் கிளம்பணுமா?" தவிப்பாய் கேட்ட தங்கையைப் பரிவோடு பார்த்த விழிகள் பனிந்தன. கடந்த சில வாரங்களில் கீர்த்தனாவின் ஆரோக்கியம் திடப்பட்டிருந்தது. கன்னம் பூரித்து, விழிகளின் ஒளி கூடியிருந்தது. மூச்சுத் திணறலை மறந்தும் கூட போனாள்.

இனிய மாற்றம், இதமான தோழமை...

ஆனால் இவற்றை ஒரு சுகக் கனவாக எண்ணி, விட்டு விலக வேண்டியதுதான்....

கமலேஷை... பிரியமான நிருவை... மயக்கிய ஊரைப் பிரிய நேர்ந்த வருத்தம் கல்பனாவையும் முறுக்கிப் பிழிந்தது.

ஆனால் இது ஊர்க்குருவிக்கு ஆகாத உயரம்..

பொடி தூவிய கண்ணாடியில் எல்லோருடைய கைரேகைகளையும் பதிவு செய்ய ஆரம்பித்தார் ஒரு போலீஸ்காரர்.

கோமளம் அதற்கு உடம்படுவதாயில்லை.

"என்னத்துங்கறேன்?... நாந்தான் ஊரிலேயே இல்லையே... தவிர நாந்தானே கயவாளிகளைக் கண்டுகிட்டதே?"

"அட ஆமம்மா. புத்திசாலி பொம்பளைன்னு நினைச்சா நீ இப்படி ஒரு முட்டாத்தனமான கேள்விய கேக்குறியே.."

காவல் துறையிலிருந்தவருக்கு சாதுர்யமும் இருந்தது!

"முதல்ல வீட்டாளுக ரேகை எதெதுன்னு தெரிஞ்சாத்தானே அந்நிய ரேகை எதுங்கறதைக் கண்டெடுக்கக் கூடும்?"

பிறகு கோமளம் உற்சாகமாய் மற்றவங்களையும் கைரேகைப் பதவிற்காக இழுத்து - வந்தாள். தன்னுடையதைத் தந்த கல்பனா, கலைந்து கிடந்த அலுவலகத்தை ஒழுங்குபடுத்தப் போனாள். அது மற்றவர்களால் உதவக் கூடாத காரியம் என்பதால்தான் கட்டாயமாய் உதவ வேண்டிய நிர்பந்தம்.

"இருக்கட்டும் கல்பனா... உன்னோட பேசணும்னு இருந்தேன்..."

"ஸாரி... மடத்தனமாய்...அலட்சியமாய் இருந்துட்டேன்... அதனால் தான் இப்படி ஒரு பிரச்சனை. ஆனா உங்களிடம் ஒரு உண்மைய நான் சொல்லணும்..."

"சொல்லு."

ஆழ மூச்செடுத்து துணிவைத் திரட்டிக் கொண்டாள்.

"உங்களிடம் கான்ட்ராக்ட் வேலை ஏற்ற பூபதி... முழுபேர் பாஸ்கர பூபதி... நான் அவருடைய அக்கா மகள்."

"அதனால?"

குனிந்திருந்த அவனது தலை நிமிர்ந்தது- 'உங்களிடம் இனியும் மறைக்கக் கூடாதுன்னு சொல்றேன்..."

"எனக்கு அது தெரியும் கல்பனா..." விரிந்த அவளது விழிகளை பார்த்தவன் சொன்னான்- "முதல்ல தெரியாது- பிறகு தெரிய வந்தது." "நான் அவருக்காக உளவு வேலை செய்ததாய்

நினைச்சுடாதீங்க ப்ளீஸ் நேற்றிரவு வீட்டில் யாருமிருக்கப் போவதில்லை என்ற தகவலோ அல்லது சாவியைத் தந்ததோ... நிச்சயமாய் நானில்லை..."

அவன் நம்ப வேண்டுமே என்ற தவிப்பில் துடித்தன அவளது உதடுகள்.

"அதையும் யூகிச்சுட்டேன்."

என்றான் அவன் அலட்டாமல்.

"தாங்க்ஸ் ... ஆனா நேத்து ராத்திரி கோபமாய் இருந்தீங்க..."

"நீ சொன்ன காரணத்துக்காகத்தான்..."

"என்ன?"

"மடத்தனமாய் அலட்சியமாய் இருந்ததாய் நீயே ஒப்புக்கிட்டியே? பூபதி எனக்குப் பணம் தர வேண்டியது மட்டுமல்ல.. அவர் மேல வேற குற்றச்சாட்டுகளும் உண்டு."

"ம்ம்... இப்ப இங்கே வந்துதான் அதெல்லாம் கேள்விபட்டேன் எனக்கு அதிர்ச்சிதான்..."

"அதாவது ஓமனா விஷயுத்தைச் சொல்றியா... இல்லை ரத்னாவதி வேறு ஒருத்தர் மனைவி என்பதையா?"

உடம்பெல்லாம் கூசி தலை கவிழ்ந்தாள்.

மாமாவைப் பற்றி எல்லாம் தெரிஞ்சும், நாங்க அவருக்கு உறவுன்னு தெரிய வந்த பிறகும் ஏன் எங்களுக்கு இங்கே அடைக்கலம் தந்து... தொடர்ந்து தங்கவும் வச்சீங்க?"

"பூபதியை வேலைக்கு வைத்தது அப்பா... அவருடைய மற்ற பலகீனங்கள் எல்லாம் எனக்கு சமீபமாய்தான் தெரிய வந்தது. அதெல்லாம் உனக்கும் தெரிஞ்சிருப்பது நல்லதுன்றதாலதான் குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன்."

"தெரியும் புரியாதது நீங்க... எல்லாம் தெரிய வந்த பிறகும் எங்களை ஏன் தொடர்ந்து இங்கேயே தங்க அனுமதிச்சீங்கன்னு..."

"அதில் வருத்தமா கல்பனா? ஏதோ நான் சதி பண்ணினது போல குற்றஞ்சாட்டுறியே..."

"ல்ல... ஆனா ஏன்.?"

"தெரியலை... இதேக் கேள்வியை நான் எனக்கே பல முறை கேட்டுகிட்டேன்... ஆனா விடை வரலை..."

அவன் சாதாரணமாய் சொல்ல, இவள் வாயடைத்து நின்றாள்!

'நல்ல காலம் பொறக்குது
நல்ல காலம் பொறக்குது
நாடு கடந்த சொந்தமெல்லாம்
நாடி வந்து சேருது...
உறவாய் வந்தேன் மருமவளே
மாமனை மறந்துராம பேசிரு..."

கல்பனாவின் கவனத்தை ஈர்த்தது முதலில் அந்தக் குரல்தான்... அதிகம் பேசி அவளைச் சிரிக்க வைத்த அதே குரல். ஜன்னல்புறமாய் ஓடி வார்த்தைகளைக் கிரகிக்க முயன்றவளின் முகத்தில் கலக்கம் கலந்த களிப்பு.

குரல் சற்றே தேய்ந்து போக, கல்பனா அவசரமாய் வெளியேறி அது போன திசை நோக்கி நடந்தாள்.

அருவிக்கரை பாதை வரை வந்தபின், எந்தப் பிரிவில் தொடர்வது என்று யோசித்துத் தயங்கியபோது, அகன்ற அரசமரத்தின் பின்னேருந்து சன்னமாய் குலுங்கியது உடுக்கை.

சரேலெனத் திரும்பினாள்...

மரத்தின் பின்னே ஒரு முண்டாசின் ஊதா மட்டும் பளீரிட்டது. கூடவே மெல்லியதாய் ஒரு அறிவிப்பு.

அருவிக்கர மண்டபத்துக்கு வந்திரு கல்பனா..."

சந்தேகமேயில்லை... அது பாஸ்கர மாமாவின் குரல்தான்!

அக்கம் பக்கம் யாருமில்லை என்றாலும் அங்கு நின்று பேச முயலாமல் தொடர்ந்து நடந்தாள்.

ஐந்து நிமிட நடையில் குறிப்பிட்ட மண்டபத்தை எட்டி விட்டாள். ஆனால்

ஈரவேட்டிகளை உலர்த்தியபடி சில ஆண்கள் மட்டுமே அங்கிருக்க சங்கோஜத்துடன் ஒதுங்கினாள். சற்றைக்கெல்லாம் பாறைப் படிகளில் அதே ஊதா முண்டாசு தெரிய, முகமெல்லாம் விழியாகிப் போனது போல காத்து நின்றாள்.

முண்டசின் கீழே தெரிந்த முகம் அந்நிய முகம்!

முறுக்கிய கட்டு மீசையும், கனத்தப் புருவங்களுமாய்... புருவங்களில் மை தடவப்பட்டிருந்ததோ ?

சற்று உயர்த்திக் கட்டிய பட்டுச் சாரம், தொளதொளப்பான சட்டை, கனத்த முண்டாசு, டயர் செருப்பு என்று நெருங்கிய உருவத்தை உன்னிப்பாய் பார்த்தாள்.

மாமாதான்... தெறிப்பது போல பார்த்த விழிகள் உடைப்பெடுத்தன.

ஆனால் வார்த்தைகளை அவசரப்பட்டு விடாமல் அடக்கினாள்.

அவளைச் சன்னமாய் நினைத்தது சாரல்... உலர்ந்தாலும் மங்காத செண்பக் பூவின் வாசனை கூட எங்கிருந்தோ....

ஆனால் மனது சஞ்சலித்துத் துடித்தது!

தன் ஒரே உறவான தாய் மாமனை இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒளிவாய் சந்திக்க வந்த நிலை பற்றி... அவரது தப்பான வாழ்வு முறை பற்றி... இப்போது சிக்கியிருக்கும் இக்கட்டிலிருந்து மீள முடியுமா என்றெல்லாம் சஞ்சலத் தவிப்புகள்..!

இவளைக் கவனியாதது போல பருத்த பாறைகளின் பின்புறமாய் பாஸ்கரன் மறைய, இவளும் போவது போல போக்குக் காட்டி, அங்கே போய் சேர்ந்தாள்.

உணர்ச்சி பெருக்கில் தொண்டை அடைபட்டிருந்தது.

"என்னைய மன்னிச்சிரும்மா..."

அந்த ஒரு வார்த்தையில் ஏதோ அடைப்பு பிளந்தது போல முகமெல்லாம் நனைந்தது... இவருக்குமே... ஆனால் எத்தனை கண்ணீர்

விட்டாலும் அணையாத நெருப்பு தனக்குள் கனலுவதை மாமா அறிவாரா?

"உன்னை இப்படி நல்லபடியாய் பார்க்கறதில் சந்தோஷம்டா கல்பனா.."

"நீங்க... எப்படி இருக்கீங்க மாமா?"

"இதோ-மத்தவங்களுக்கு நல்லகாலம் வந்திடுச்சின்னு சொல்லிட்டுத் திரியறேன்..."

"அத்தையைப் பார்த்தீங்களா?"

"பின்ன? அவதானம்மா நீயும் கீர்த்தியும் இங்கே இருக்கற விவரமெல்லாம் சொன்னா... பாவம்... அப்பா இறந்த கையோட, எங்கடிதாசியக் கண்டு ஓடி வந்த செண்டுகளை நின்று வரவேத்துப் பாசங் காட்டாம, ஒளிஞ்சு நிக்கற நிலை எனக்கு..."

"நாங்களும் எதையும் நிச்சயப்படுத்திக்காமல் கிளம்பியிருக்கக்கூடாது மாமா... ஆனா நிலைமை அப்படி... நீங்க கீர்த்திக்கு நம்ம ஊரு பற்றி, குற்றாலம் பற்றியெல்லா' அத்தனை ஆசை காட்டியிருக்கக் கூடாது . ..ா." கையிலிருந்த உடுக்கையைப் பார்த்தபடி பெருமூச்சு விட்டான் பாஸ்கரன்.

"சுபாவத்திலேயே எனக்குக் கற்பனை கொஞ்சம் அதிகம்தாம்மா. உம் பேர் கூட நாந் தேர்ந்தெடுத்து வைக்கக் கேட்டுகிட்டுதான் - கற்பனை சுகத்துல நானும் வாழ்ந்து அதுல உங்களையும் அமிழ்த்திட்டேன்."

அதீத கற்பனைபற்றி தன் தந்தையின் எச்சரிப்பு இன்னும் அவளுக்குப் பசுமையாய் நினைவிலிருந்தது.

'கற்பனை, கனவெல்லாம் ஒரு அளவோட நிற்கணும்மா-உழைப்பில்லாத வெற்றி விளையாதுடா... எனக்குள்ள நூறு ஆசை உண்டு. ஆனா வசதி வாய்ப்பு இல்லையேன்னு சிலர் அலுத்துக்குவாங்க. வெறுங் கையால முழம் போடக் கூடுமா? முயன்றால் எல்லாம் முடியும்- கருங்கல்லைக் கூட ஊதியே பறக்கச் செய்துடலாம்.'

'அதெப்படிப்பா?' இவள் சிரித்ததுண்டு.

'முதல்ல கருங்கல்லை அடிச்சு ரெண்டாப் பிளக்கணும். மேலும் மேலுமாய் அடிக்க, சின்ன கற்களாகும்... பிறகு கிடைப்பது நொறுங்கிய குருணை அதையும் கல்லுரலில் போட்டு ஆட்டினேன்னு வை. பொடியாகிடும்ல? அதை உள்ளங்கையில அள்ளி வச்சு ஊதினா... பறக்காதா என்ன?'

உழைப்பால் எதுவும் சாத்தியம் என்று இவளை உருவேற்றிய தந்தையும் வெற்றுக் கற்பனையில் மேகக் கோட்டைக் கட்டி மகிழ்ந்த மாமாவையும் ஒப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை...

"போனது போகட்டும் மாமா... நீங்க இனியேனும் கமலேஷிடம் போய்.... நடந்ததை எல்லாம் சொல்லி..."

"நான் என்னம்மா சொல்றது? எல்லாத்தையுந்தான் அந்தச் சின்னப் பயலே கண்டுகிட்டானே.? நாம வெறுங்கனவாக் கண்டா எப்பிடி, கண்ட வழியிலே காசையுஞ் சம்பாரிச்சுடலாமான்னு நினைச்சேன்...

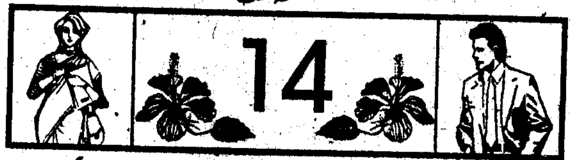

'குறுக்குவழி சீக்கிரம் போய் உன்னை சேர்த்து விடும்.

போகவேண்டாத ஊருக்கு' - இது அவள் ரசித்து ஆமோதித்த பொன்மொழி. மாமாவிற்கு இந்த உண்மை புரியாமல் போனது ஏன்?

காசுவெறி அவரது கண்ணைக் கட்டி, இப்படி அலைக்கழித்து குழியிலும் தள்ளி விட்டது... அல்லது இப்படி வேஷக்கட்டி மறைந்து திரிய வேண்டியதென்ன?

பாசத்தை எல்லாம் சற்று துடைத்து விட்டு சற்று கண்டிப்புடனேயே கேட்டாள்.

"காசு விஷயத்தில் மட்டுமில்லை..., மற்றபடியும் நீங்க தப்பு வழியிலேயே போயிருக்கீங்க மாமா."

தொளதொளப்பான சட்டையின் கையை

சுருட்டி மடக்கியபடி,

"எதைச் சொல்றே? பொம்பளைகளைப் பத்தியா? அவ அவளுக்கு என்னைக் கண்டுட்டா குளிர் காய்ச்சல் எடுத்துடுது. அப்படிப் பரிதாபப் பட்ட சேர்த்துகிட்டதுதான் ரத்னாவதிய... அதான் உங்கத்தைய ... கல்யாணமெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம்னு வச்சிருந்தேன். விடலியா அவளுங்க... நம்ம ராசி அப்படி..." சற்று சோர்வாய் சிரித்தான்.

மற்றொருவனின் மனைவியைக் கவருவதற்கும் ஒரு ராசியா சொடுக்கத் துடித்த நாவை அடக்கினாள்-இப்போது அதுவல்ல பிரச்சனை..

"அதுமட்டுமில்லையே மாமா... ஓமனான்னு வேறு ஒரு பெண்ணோடட..." தொடர நாக்கு புரளவில்லை.

"அவளும் ஒன்னும் உத்தமில்லை கல்பனா-நாம மடியிலிருந்து காசை உருவ உருவ அவளும் வித்தைகளை விதவிதமாய் உருவிக் காட்டுவா-ராட்சசி."

இவளது காதும் கருத்தும் கூசின.

"அதுக்காக ஒரு பெண்ணின் உயிரையே எடுத்துரலாமா மாமா?"

சாயமிட்ட அவனது புருவங்கள் மேலேறின.

"இதென்னம்மா புதுக்கதை? ஏலுமா... அவ உயிரை எடுக்க ஏலுமாங்கறேன்? அந்த ஓமனாக் குட்டி ஆழியாறு எஸ்டேட்டில் அந்த டிரைவர் பயலோட குஷாலாய் வாழ்க்கையை ஓட்டிட்டு இருக்காளே."

அதுவரைக் குவிந்திருந்த கவலையில் பாதி விலகியது போலொரு நிம்மதி.

"நிஜமாத்தான் சொல்றீங்களா மாமா? இங்கே நீ அவளைக் கொன்னுட்டதாய் பேச்சு..."

"அப்ப உடம்பு எங்கேயாம்?"

"கொலைப் பழி இல்லைன்னா நீங்க ஏன் இப்படி மாறுவேஷத்துல இருக்கணும்... அத்தைக்கு ரொம்ப வருத்தம்."

"கமலேஷின் கெடுபிடிதாம்மா... எங்கழுத்தை அமுக்கி கறாராய் எழுதி வாங்கிட்டானே-நா அவனுக்கு தர வேண்டிய

தொகை மொத்தமாய் பன்னெண்டு லட்சம்னு! சாட்சியான அந்தப் பேப்பரை மீட்டுடணும்தான் பாவம் ரத்னாவதி பாடுபட்டா..."

இவளுக்குள் கோபமான சிரிப்பு குமுறியது..

ஒரு வீட்டின் சாவியைத் திருடுவதும், அதைக் கொண்டு வீடு புகுவதும்தான் அந்தப் பத்தினி பாடுபடும் லட்சணமா?

"அந்தளவு பணத்தை நீங்க எடுத்து... அதாவது..."

"சும்மாச் சொல்லும்மா- அடிச்சேந்தான்."

உத்தமமாய் ஒத்துக் கொண்டான் பாஸ்கர்!

"அது உண்மைன்னா, அந்தப் பணத்தைத் திருப்பித் தந்துடறதுதானே நியாயம் மாமா?"

"அடிச்சதைக் குமிச்சாம்மா வச்சிருக்கேன். உலகந் தெரியாத பொண்ணாய் இருக்கியே தங்கம்... அப்ப அந்தச் சந்துல இந்த இடுக்குல செலவுந்தான் உடனுக்குடன் காத்திருக்குமே... ஆக இப்ப கைல ஏதுமில்ல..."

தோள்பையுள் உடுக்கையை திணுத்துவிட்டு கைகளைப் பரத்திக் காட்டினான்.

"ஊரில் மற்றவங்களிடம் வாங்கின கடனுக்கு கணக்காய் வட்டி கட்டற நீங்க... இங்கே அந்தத் தொகையில் ஒரு பகுதியேனும் தந்துடறதாய் சொல்றது... அதுக்கு முயற்சி பண்றதுதான நியாயம்?"

"அடடே, நம்ப ரத்னா இப்படி வட்டிக்கதை வேற விட்டாளா? சும்மா சொல்லக்கூடாது அவளுக்கும் கற்பனை ஜாஸ்திதான். சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தாப்பல பொருத்தமாகக் கதை வுடறா...ம்? இது உங்கிட்ட காசைச் சுரண்டறதுக்காய் விட்ட சரகுன்னு வை. நூறு, ஆயிரம்னு அங்கங்க, அப்பப்ப கைமாத்து வாங்கினது உண்டுதான். ஆனா தந்தவன் அதுக்கு வட்டியெல்லாம் கேட்டா மீதிதான் மிச்சம்னு கொடுத்த முட்டாள்களுக்குத் தெரியுமே..."

கலை, கற்பனை என்று உழலும் மாமா, இப்போது அடியாட்களின் தரத்திற்கு இறங்கி நிற்பதைக் கவலையுடன் கவனித்தாள். ஜாடிக்கேற்ற மூடியாய் இவருக்கேற்ற ஜோடியாய்

ரத்னாவதி. வந்தவள் தரமானவளாய் இருந்திருந்தால் கொண்டவன் நிமிர்ந்திருக்கக் கூடும்... இப்போது அத்தனையும் கோணலாய்...

"வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையத்துல உண்டுன்ரது உண்மைதான் கல்பனா... மத்தவங்களிடமிருந்து நழுவின நான் இங்க இவன்ட்ட வசமாய் சிக்கிட்டேன்..."

"மற்றவர்களிடம் நீங்கக் கையாடினது ஆயிரங்களில்... அதுவே லட்சங்களான போது... சும்மா விட முடியாதே?"

அடர்ந்த புருவங்களின் கீழே அவனது கண்கள் மின்னின.

"என்ன கல்பனா ஸ்வ்ஸா?"

கழுத்தும் கன்னங்களும் ரத்தம் பாய்ந்து சூடேறின. அன்று காலை கமலேஷிடம் ஒத்துக் கொண்டது போல தான் ஒரு மடமுட்டாளேதான். செண்பகப் பூ, சாரலின் சூழலில் சபலப்பட்ட அறிவிலி... தன்னிலை மறந்து, போகக் கூடாத இடத்திற்கு மனதை போக விட்டு, அதை இழந்தேவிடக் கூடிய அபாயத்தில் நின்ற பேதை ... மாமாவைப் பற்றி முழுக்க அறியாமல் இங்கு வந்து, திக்கு திசை அறியாமல் விழிக்கும் அப்பாவி...

துணிகளை மடித்து பெட்டிக்குள் அடுக்கிய விரல்கள் நடுங்கின...'கிளம்படி' என்று தன் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளும் முன்பு இங்கிருந்து போய்விடுவதுதான் சரி. மாமா யூகித்தது போல பிறரும் தன் மனச் சலனத்தை, கமலேஷின்பால் ஏற்பட்ட பலகீனத்தை உணரும் முன் விலகிவிடுவதுதான் விவேகம். தொண்டை மட்டுமல்லாமல் உடம்பே உலர்ந்து விட்டது போலத் தோன்ற, காலி தண்ணீர் பாட்டிலை நிரப்பி வர சமையலறைக்குப் போனாள்... பின்புறமிருந்து கிளம்பிய பதட்டக் குரல்கள் அவளை அங்குத் திரும்பின.

அங்கு நின்றவர்களை சற்றும் எதிர்பார்க்காததால் ஏற்கெனவே துவண்ட மனம் சற்று நின்று பிறகு பதட்டமாய் துடித்தது.

காக்கி சீருடையில் விறைப்பாய் நின்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார் ஒரு போலீஸ்காரர்- சுற்றிலுமிருந்த புதர்களை லத்தியால் தட்டி

விலக்கிச் சோதனைப் போட்டுக் கொண்டிருந்த மற்ற போலீஸின் கையிலிருந்ததைக் கண்டவளின் முகம் சுத்தமாய் வெளுத்தது.

திகைத்து நின்றவளை அவர்களின் பார்வையும் தப்ப விடவில்லை. ஒரு கணம் கோமளத்திடம் போய் வந்த கண் ஜாடையிலேயே விவரம் புரிந்தது போல சகஜமாய் கல்பனாவை அழைத்தார்கள். "வாங்கம்மா... உங்களை வரச்சொல்லத்தான் கேட்டிட்டிருந்தோம்... இந்த பச்சைப் பை உங்களுதுன்ராக..."

"ம்ம்.." அதற்கு மேல் குரல் எழும்பவில்லை. இவள் தனக்காகத் தைத்துக் கொண்ட சரிகை பூசிய பச்சைப் பட்டு சுருக்குப் பை அது. பணத்திற்காய் அதைத் திறக்க, 'பையும் அழகாருக்கே' என்று மொத்தமாய் பறிபோனது. அது. இங்கேக் கிடைக்கின்றது எனில் ஒன்று திருட வந்தது ரத்னாவதி அத்தை அல்லது அவளது ஆட்கள். அடுத்து அந்தக் குற்றத்தில் தன்னையும் சம்பந்தபடுத்த முயற்சிக்கப் படுகிறது... இல்லையெனில் பை இங்கு வரவேண்டிய அவசியமென்ன? பையை போலீஸின் கையில் பார்த்த கோமளத்தின் முகமும் முதலில் வெளுத்ததோ... பிறகு தன்னைப் பார்த்த போது கண்களில் தெரிந்தது எள்ளலா... வருத்தமா... கோபமா?"

அங்கு பூவிற்கும் செம்பகாவும் நிற்க, கல்பனாவின் உள்ளம் மேலும் கூசிக் குறுகியது.

"நீ சொல்லி முடியம்மா..."

அவர் செம்பகாவைச் சொல்ல,

"வழக்கமா நாலு நாலரைக்குள்ளார பூ சேக்க வர்ர நானு அன்னைக்கு மொத்த ஆர்டருங்கதால சித்த சாவகாசமா வந்தேன்..."

கல்பனாவிடம் திரும்பிய போலீஸின் கவனம், கேள்விகளால் அவளைக் குடைய ஆரம்பிக்க அவளுக்கு உதறியது... வார்த்தைகள் எல்லாமே மறந்து விட்டது போல திணறினாள்.

கோமளாவிற்கும் அது சங்கடமாகவே இருந்தது போலும் சற்று ஒதுங்கிப் போக, செம்பகா அசரவில்லை.

"என்னாங்கய்யா இங்கிட்டு சுத்தி அங்கிட்டு

முட்டி, வூட்டு பொண்ணுல மேலயே சந்தேகங்கறிய?"

"எல்லாரையும் சந்தேகப்படணும்மா... எங்க வேல அது."

"இந்தம்மாப் பையி வடக்கு வாசலு பக்கமாக் கிடந்தாத்தான் என்ன அவுக அங்க சின்னவரோடுல்ல இருந்தாக?"

"அலிபி எல்லாஞ் சரிதான்..."

"அதென்ன?"

"இவங்க வேத்தூரில இருந்ததுக்கான் சாட்சி எல்லாஞ் சரிதாம்மா. ஆனா அவுங்க தச்ச சின்னபை இங்க எப்படி, எப்படி விழுந்தது?"

"மவராசி என்ன சொன்னாக?"

"அது அவுங்க பையின்ரதை ஒத்துக்கறாங்க... ஆனா அது இங்கே வந்ததுன்ரது தெரியலியாம்."

"இந்த வூட்டுக்குள்ளதான் புழங்குறாங்க... போறப்ப வாரப்ப விழுத்திருக்காது?"

"போன வாரம் முழுக்க இந்த வாசலை யாரும் திறக்கலைன்னாங்களே அந்த சமையக்காரம்மா... இந்தப் பக்கமா சித்தன், முறுக்கு விக்கிற பயலு இப்படி சிலரு வந்ததா வாட்ச்மேன் சொன்னாரு.. நீ ஏதும் பார்த்தியா?"

"சும்மா வந்து போனவுகளை எல்லாம் பிடிச்சுக்கோங்க...

கள்ளப் பயலை வுட்டுருங்க.!மேயப் போற மாட்டுக்குக் கொம்புல புல்லைக் கட்டி வுடறாப்பல... உங்களுக்கு அத்தனையும் நாங்கதான் ஊட்டி விடணும் போல.?"

காவல்காரர் சற்று கோபமும் சலிப்புமாய் விறைத்து நிற்க அந்நேரம் இடையே 'சாரீ' என விழுந்தது அந்தக் குரல்.

"ஸாரி ஆபீஸர்... ஆனா நீங்க இங்கே... எங்க வீட்டில, அதுவும் இந்தப் பக்கமாய் நிக்கறது ஏன்? முன்னறையில் உட்கார்ந்திருக்கலாமே..?"

"வந்து ஸார்."

நேரம் மதியத்தைத் தொட்டிருந்தாலும் காலை வணக்கத்தையே சொன்னார்.

"குட்-மார்னிங் ஸார்-"

"கம்ப்ளைண்ட் கொடுத்திருந்தாங்களே..."

"ஸாரி... அது நான் கொடுத்ததில்லை..."

"உங்க காரியஸ்தர் கொடுத்தார்... நடுராத்திரி வீடு புகுந்து கொள்ளைக்கு வந்ததாய்..."

"நான் அவரை கம்ப்ளைன்ட் தரச் சொல்லலை... அப்ப நான் ஊரில் அது... புகாரை நான் வாபஸ் வாங்கிக்கறேன்... ஏன்னா எதுவும் களவு போகலை... வீட்டை 'செக்' செய்தாச்சு.."

"நல்லது சார்... அப்ப நா கிளம்பட்டுமா?" விட்டது சனி, என்பதைப் பணிவாகவே தெரிவித்தார்!

"முதல்ல காபி குடிங்க... பிறகு நாம சேர்ந்தே ஸ்டேஷனுக்குப் போகலாம். முறையாய் வாபஸ் வாங்கணுமில்லையா?"

அவர்கள் வீட்டின் முன்புறம் நோக்கி நகர, கல்பனாவிற்கு உடம்பே தொய்ந்தது. . இனியும் இங்கே தாக்கு பிடிக்க முடியாதென்பது போன்ற தளர்வு...

அறைக்குள் போனவளுக்குக் கட்டிலில் அமர்ந்து தரையை வெறிப்பதைத் தவிர வேறேதும் செய்ய முடியவில்லை...

இன்னும் சில பொருட்கள் பெட்டிக்குள் போக வேண்டியிருந்தாலும் மனமும் உடலும் ஓய்ந்து கிடந்தன...

ஆனால் சிந்தனைகள் தடையின்றி மோதி அவளை அலைகழித்தன. இந்நேரம் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள் என்ன நினைப்பார்கள்? எதையோ சுருட்டியபடி ஓடுவதாய்... அல்லது சதியை முடித்து விட்டு மறைவதாய் அல்லவா படும்?

போலீஸின் கேள்விகள் அவளை வெலவெலக்கச் செய்திருந்தன. தான் திருட்டுக் குற்றத்திற்காய் சந்தேகிக்கப் படுகிறோம் என்ற அவமான குறுகுறுப்பு... குன்றல்..

கதவு தட்டப்பட்டது..

தூக்கத்திலும் அரை மயக்கத்திலுமாய் நடப்பவள் போல நகர்ந்து போய் வெறுமே சாத்தியிருந்த கதவுகளை விரிய திறந்தாள்.

வெளியே நின்றவனின் பார்வை மட்டும் உள்ளே நுழைந்து கணக்கெடுத்தது.

"போலீஸைத்தான் அனுப்பிச்சாச்சே... பிறகேன் நீ கிளம்பறே கல்பனா?"

"எ...எனக்குத் தொடர்ந்து இ... இங்கத் தங்க அருகதை இல்லைங்கறதால... அந்த பச்சை சுருக்குப் பையை நா அத்தைக்குக் கொடுத்தேன்... அது வடக்கு வாசல் பக்கம் இருக்குன்னா...திருட வந்தவங்க என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவங்கன்னு ஆகுது... பிறகும் எப்படி நான் இங்கே தங்கி..."

"உனக்கு இதில் சம்பந்தமில்லைங்கறது எனக்குத் தெரியும்."

"தாங்க்ஸ்... அந்த நம்பிக்கையைப் பிடித்தபடி நான் நழுவிட முடியாது.."

"ஏன் நீ இங்கயே வேலை செய்து உன் மாமா பட்ட கடனை தீர்த்துடலாமே?"

ஏனிப்படி குத்தலான் பேச்சு.?

எப்படி, எத்தனை காலம் வேலை செய்து பனிரெண்டு லட்ச ரூபாய் கடனை அடைக்க.?"

ஆயுள் முழுக்க..? அப்படி இங்கு ஓடாய் உழைக்க, தன் உடல் தயார் என்றாலும் உள்ளம் தயாரில்லை... விரைவில் கமலேஷின் மனைவி இங்கு எஜமானியாக வரும்போது; அவர்களைத் தம்பதிகளாய் பார்க்கும் தெம்பு நிச்சயம் தனக்கில்லை... அவர்கள் சந்தோஷத்தைக் காணப் பொறுக்காமல் நெஞ்சம் கருகினால் அவர்கள் வாழ்வும் தீய்ந்து போகுமோ? இல்லை... உடனே கிளம்புவதுதான் நல்லது... எல்லோருக்கும்...

கனத்த விழிகளை அவள் நிமிர்த்திய போது கமலேஷ் அங்கில்லை....

'ஆசையில்லாத வாழ்வு, வண்ணங்கள் இல்லாத வானவில்..' அறிந்துதான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்... ஆனால் தொல்லையின் ஊற்றும் அதுவேதான் என்றது இவளது அனுபவம்!

தன் வாழ்நாட்களை அழகாக்கிய ஒவ்வொரு வர்ணமாக உருவிப் போட்டு மனதை வெறுமையாக்கினாள்... அத்தனை இனிய

நினைவுகளையும் தீய்த்து கருக்கி விடுவதுதான் நிம்மதியான வழி.

போலீஸாருடன் போன கமலேஷ் இன்னும் திரும்பாததால் மற்றவர்கள் பேருக்கு ஏதோ சாப்பிட்டாயிற்று. தவிர நினைத்தபடி கிளம்பிவிடக் கூடியளவு தனக்கு வசதி வாய்ப்பில்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டாள்.

'டிரைவர் காரை எடு' என்ற உத்தரவோடு ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போய் சேர முடியாது. தொலைபேசி மூலமே ராஜஸ்தானுக்கான பயண சீட்டை வாங்கி வைக்கும்படி தன் பயண ஏஜன்டிடம் பணிக்கவும் கூடாது... யாரைத் தெரியும் அவளுக்கு இங்கு?

நெடுந்தூரப் பயணம் என்பதால் ரிஸர்வேஷன் இல்லாமல் தங்கையோடு ரயில் ஏறுவது தொல்லையாகவே முடியும்.

'போகிறேன்-கிளம்புகிறேன்' என்பதெல்லாம் வெறும் பேச்சு என்பதை கமலேஷும் உணர்ந்திருக்கவே வேண்டும்.

நாளை முதல் வேலையாக தான் மட்டும் நெல்லை போய் அங்கு விவரங்களை அறிந்த பின்பு, பயணச் சீட்டு வாங்கிய பின்பே...

அவளுக்கு மூச்சை அடைத்தது....

எத்தனை அழகிய கனவு இது... சாரலின் சுகத்தையும், மலரின் சுகந்தத்தையும் கூட உணர முடிந்த இன்பக் கனவு... இங்கிருந்து போனபின் அத்தனையும் தேய்ந்து மறந்தே போகுமோ...?

அத்தனையும் மறுபடி தன்னுள் பதிந்து கொள்ளும் ஆங்காரத்துடன் பின்புற பால்கனிக்கு விரைந்தாள்...

அருவிச் சத்தம் வலுத்தது..

விம்மிய நாசிக்குள் புகுந்தது பூ வாசம்...

சன்னமான சாரலின் ஊடே இவளது கன்னங்களைக் கண்ணீரும் நனைந்தது...

ஒரு மாதங்கூட பூர்த்தியாகவில்லை... ஆனால் தன் வாழ்விலும், மனசுக்குள்ளும் கூடத்தான் எத்தனை மாற்றங்கள்..

இனி வாழும் நாட்கள் அத்தனைக்கும் மறக்கக் கூடாது நினைவுகள்... நபர்கள்.

நிருபமாவின் கல்யாணத்திற்குக் கூட வந்து போக முடியாதளவிற்கு ஒரு அபவாதத்துடன் விலக வேண்டிய சூழல்.

முதுகுப்புறம் ஒரு வெப்பம் உணர்ந்து, பதட்டமாய் திரும்பினான் கமலேஷின் தோள்களோடு உரசியது இவளது உடல்...

அவசரமாய் ஈரக்கன்னங்களைத் துடைத்தும் கொண்டாள்.

"என்ன கல்பனா, மாமாவின் நிலைமையைப் பற்றிக் கவலையா?" இனி இவனிடம் மறைத்துப் பயன் என்ன?

"மாமாவைப் பார்த்தேன்... பேசினேன்..."

ஆத்திரமாய் பற்றி உலுக்குவானோ என்று அஞ்சியவளை அவனது குரல் மிருதுவாய் வருடியது.

"நானும் அவரைப் போய் பார்த்து பேசிட்டுதான் வர்ரேன்- கல்பனா.."

"மாமா வந்தது...உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? எங்கே போய் பார்த்தீங்க?"

"சாதாரண குடுகுடுப்பைக்காரனை யாரும் சந்தேகப்பட்டிருக்க மாட்டாங்க... ஆனா அப்படி ஒருத்தனிடம் நீ பம்மிப் பதுங்கிப் போய் பேசினது பிக் நியூஸ்! சன் செய்திகளில் அறிவிக்குமளவிற்கு.! ஆக அவரைத் தேடிப் போனேன்... எங்கேன்னா... முதலில் உன்னைப் போய் இறக்கி விட்ட கடையம் அட்ரஸில்... ஆனால் அவர் அங்கேயில்லை. சின்ன விசாரணையில் அவர் சற்று தள்ளி சில மாசங்களாய் பூட்டிக் கிடக்கற வீட்டில் பதுங்கியிருப்பதாய் தெரிஞ்சது.."

"யார் சொன்னா?... டெலிபோன் பூத் நடத்தறவரா?"

"நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும், நடப்பவைகளையும் சற்று கூர்ந்து கவனிப்பது நல்லதுதான்..," என்றான் பாலாய் பொழிந்த அருவியைப் பார்த்தபடி.

அப்படிக் கவனிப்பவன் என்னில் தன் இதயம் தற்சமயம் நொறுங்கிக் கிடப்பது அவன் கவனத்திற்கு வந்திருக்குமா?

"பூபதியோடு பேசினதில் அவருக்கும் செய்த திருட்டு புரட்டெல்லாம் அலுத்திருச்சுன்னே தோணுது.. ஆனா புலி வாலை எப்படி விடறதுன்னு தெரியாத தவிப்பு-பாவம்... காசு விஷயம் மட்டுமல்லாமல் கள்ளத் தொடர்பும் கூட...."

"முக்கியமான விஷயம் என்னன்னா அந்த ஓமனா உயிரோடத்தான் இருக்காளாம்..."

"ம்ம்... தெரியும்."

"மாமா சொன்னாரா?"

"அவர் சொல்வதற்கு முன்னமே தெரியும்- நம்ப சைட்டில் வேலை பார்த்த ஒரு பெண்ணைக் காணலைங்கறது அலட்சியமாய் விட்டுற விவரமில்லையே... ஆக விசாரிச்சு அவ டிரைவர் சித்திக்கோட ஓடிப்போய் தற்சமயம் சௌக்கியமாயும் இருப்பதைத் தெரிஞ்சுகிட்டேன்."

"அப்ப ஏன் நீங்க..."

குழப்பத்தில் தடுமாறினாள்.

"சொல்லி முடி.."

"அவர் மேல் கொலைக்கான சந்தேகம் இருப்பதாய் சொன்னீங்க.."

"உன்னை அவரிட்டேருந்து சற்று விலக்கி வைப்பதற்கான ஒரு சின்ன யுக்தின்னு வைக்கலாம்..."

"ஆனா..."

"இப்பப் பேசினது எனக்கு அவர் தர வேண்டிய பணத்தைப் பற்றி...திருப்பித் தருவதாய் எழுதித் தந்த ஒப்புதல் பத்திரம் இன்னும் என்னிடம் பத்திரமாத்தான் இருக்குது... அந்தத் தொகையை மறந்துடணும்னா பூபதி இனி நேர்மையான ஒரு வாழ்வு வாழ்வாரென்னு கேட்டேன்..."

துன்பத்தில் தொய்ந்த கல்பனாவின் முகம் சற்று ஒளி பெற்றது. "அவருக்குமே இப்படி குறுக்குவழிப் பாய்ச்சல் அலுத்திடுச்சு போல.

'முழு நேரமும் காக்கா போல' அக்கம்பக்கம் திருட்டு முழி விட்டுட்டு இனி இருக்க முடியாது தம்பி- சோர்ந்துட்டேன்'னார். தம்பதிகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி வேலை தந்தால் செய்வாங்கன்னு ஒரு நம்பிக்கை..."

"தாங்க்ஸ்... இத்தனை தயாள மனசோட நீங்க செய்ற இந்த உதவிக்கு...."

இதுவும் ஒரு யுக்திதான் கல்பனா...."

இப்போது மேலும் அவன் நெருங்கி வர, அவளால் பின்னோக்கி நகர முடியவில்லை. பால்கனியின் சுவர் அவளை இடையோடு தடுத்தது.

முள் முள்ளாய் முளைவிட்ட அவனது தாடை இவள் கண்களை உறுத்துமளவிலான நெருக்கம்

செண்பகப் பூவின் வாசனையை அவனது உடம்பின் வலிய மணம் முறியடிக்குமளவிலான அண்மை.

"உன் மாமாவிற்கு உதவினால் உன் மனம் இளகும், நீ என்னை விட்டு விலகி ஓடமாட்டேங்கற நப்பாசை.!"

அவனது கைகள் அவளது தோள்களில் இதமாய் படிந்தன.

அவன் தொட்டால் எப்படியிருக்கும் என்று அச்சமும் கூச்சமுமாய் கல்பனா கற்பனை செய்திருந்த அத்தனையும் நிஜமாகின.

விவரிக்க முடியாத இன்பம் ஒன்று உடல் முழுக்கப் பாய்ந்து விழுந்து தத்தளிக்கலானது!

தானும் அப்படியே அவனைச் சுற்றி தன் கைகளை கோர்த்து இறுக்க வேண்டும் போலொரு ஆர்வக் கொதிப்பு!

தென்னிந்தியாவில் சகஜமாய் இப்படி ஆண்கள் பெண்களைத் தொட்டுப் பேசுவதில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும்... ஆக இந்தப் பற்றுதலின் அர்த்தம் என்ன...?

சிவந்து வியர்ந்த தன் முகத்தை நிமிர்த்தி அவன் முகத்தில் பதிலைத் தேடினாள்.

அவன் கண்கள் சீண்டின... புன்னகைத்தன.

"இரு விழிகளில்

ஒரே பார்வை போல

நம் இரு இதயத்திற்கும் ஒரே காதல்தான்..."

மிக மென்மையாய் அவன் சொன்ன கவிதை வரிகளில் அதுவரை முட்டி மோதிய அவளது இதயம் 'சட்'டென உறைந்தது!

திகைத்த விழிகளும் இமைக்க மறந்தன!

இதை நான் நம்பப் போவதில்லை என்றது அவளது அடுத்த அசைவு.

அவனது பிடியிலிருந்து உருவி பக்கவாட்டில் நகர்ந்தாள். "உண்மைதான் கல்பனா... இது இரவல் வரிகள் என்றாலும் பொய்யில்லை. உன்னை முதலில் பார்த்த அந்த கணம் இன்னும் பரவசமாய் என் நினைவில் பதிஞ்சிருக்குது. இசை சற்று போதையேற்றுவதுதான்... அன்னைக்குக் காரில் மியூஸிக் கேட்டபடி சாய்ந்திருந்தேன்.."

அவன் சொல்ல, அவளது மனக் கண்ணிலும் அக்காட்சி தோன்றியது. அதுதானே கல்பனாவும் கமலேஷை முதன்முறையாய் பார்த்தது....

கண்மூடி காரின் இருக்கையில் சாய்ந்து இசையில் லயித்திருந்த அந்தத் தோற்றம். "என் கற்பனையில் என் மனைவியாகப் போகும் பெண் உருப்பெற்றுக் கொண்டிருந்தா கல்பனா... அப்ப உன் குரல் என் கனவைக் கலைச்சுது... கண் திறந்தால் நிஜமாகவே என் முன்னே நீ... என் கற்பனையே பெண் உருவெடுத்து வந்தது போல.! அதிலும் உன் பேர் கல்பனான்னு உன் தங்கை மூலம் தெரிஞ்சுகிட்ட போது விவரிக்க முடியாத ஒரு பரவசம்..."

கல்பனாவிற்கும் அம்முதல் சந்திப்பு தெளிவாகவே ஞாபகமிருந்தாலும் அவனது மனதின் உள்ளே முகிழ்ந்த மாற்றத்தை அன்று யூகிக்க வழியில்லை.... இப்போது அவன் சொல்வதை நம்பாதிருக்கவும் காரணமில்லை.

தன் கனவுப் பெண்ணே நேரில் வந்து நின்றதாய் கமலேஷ் சொல்வது நிஜம்தான் என்றால் அவனுக்கும் தன் மீது ஈர்ப்புதானா, விருப்பம்தானா..?

அதைவிட தனக்கும் அவன் மீது காதல்

என்பதை எப்படி யூகித்தான்..?

உடம்பு முழுக்க ஒரு இன்பப் பதட்டம் ஓடியது.

நம்பமுடியவில்லை...

ஆனால் 'நம்பு நம்பு' என்று ஆசையாய் ஓதியது நெஞ்சம்.

"நான்... நாங்க பாஸ்கர மாமாவின், அதாவது உங்க பூபதியின் உறவுப் பெண்கள்னு தெரிஞ்சும்.."

மெள்ள தலையசைத்தான்.

"இல்லை-முதல்ல எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. உன்னைப் பார்த்ததால் ஏற்பட்ட இனம்புரியாத சலனம் மட்டுமே - வசதிக் குறைவான, வரவேற்பும் குறைவான ஒரு ஓட்டு வீட்டில் உன்னை விட்டுப் போகிறேனேன்ர வருத்தம் மட்டும்தான்..."

"ரொம்ப கரிசனையாய் உணவு, தண்ணீரெல்லாம் வாங்கி அனுப்பியிருந்தாங்க.."

"எல்லாரிடமும் அந்தக் கரிசனத்தை நான் காட்டினதில்லை கல்பனா... அப்படி ஒரு யோசனைகூட வந்ததில்லை... ஆனால் உனக்கு ஏதேனும் செய்யணுமேங்கற பதட்டம்... விட்டுவிட்டு போறோமேங்கற புரிதவிப்பு அவை எல்லாமே புரியாத புது உணர்வுகள்..."

மறுபடி அவன் நெருங்கி அவளது கைகளை ஒரு விதத் தயக்கத்தோடு பற்ற, கல்பனாவிற்கு உதற முடியவில்லை...

"கடவுளுக்கு நம் முதல் சந்திப்பிற்காய், நான் செய்த சின்ன உதவிக்காய் ரொம்ப நன்றி சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கேன் கல்பனா.. இல்லைன்னா மறுமுறை நாம மெயின் அருவியில் பார்த்துகிட்டபோது தங்கை குரங்கு கடிபட்ட பதட்டத்தில் இருந்த நீ, என்னை நம்பி என் காரில் ஏறியிருக்க மாட்டே...."

"நம்பவே முடியலை... அப்ப நீங்க அங்கே ஆபத்பாந்தவனாய் காத்திருந்தது உள்பட...."

"நம் முதல் சந்திப்பு தற்செயல்... நோ தெய்வச் செயல்னா, அடுத்த முறை உன் கண்ணில், கருத்தில் படுமாறு இருப்பது எம்பொறுப்புன்னு முடிவு பண்ணிட்டேன்."

கூச்சத்துடன் வேறெங்கோ திரும்பியிருந்த அவளது விழிகள் ஆர்வத்துடன் அவன் முகம் தொட்டது.

அதிலேயே கிளர்ச்சியுற்றவன் போல அவனது பிடி இறுகியது.

"எப்படி..?" அவன் கவனத்தைச் சிதற விடாமல் கேட்டாள்.

"ம்ம்... உங்க மாமாவின் வீட்டெதிரே இருந்த டெலிஃபோன் பூத் கடைக்காரர்ட்ட சொல்லி வச்சிருந்தேன்... வந்திருக்கும் விருந்தாளிகள் எங்கேயும் போக விரும்பினால் நம்பகமான ஒரு டாக்ஸியை ஏற்பாடு செய்துத் தரவும்... எங்கே எப்பப் போறேங்கறதை எனக்கும் தெரிவிக்கச் சொன்னேன்... அதே போல என் செல்லுக்கு கூப்பிட்டு சொல்லிட்டார்.

இதுவரை அவன் சொல்வதில் நம்பிக்கையற்று இருண்டுகிடந்த அவளது முகத்தில் வெளிச்சமேறியது. ஆக இவளை மறுபடி காண அவன் மெனக்கெட்டிருக்கிறான்..!

"ஆனா அடுத்து நடந்தது என்னை மீறிய விஷயம் கல்பனா... அதுக்கு நான் கீர்த்தனாவிற்குத்தான் கடமைப் பட்டிருக்கேன்... ஏன்னா குரங்கிற்கு பழம் வாங்கித் தந்து கடிபட்டது அவதானே..."

"அதற்குள் நாங்க மாமாவின் உறவினர்கள்னு தெரிய வந்து அதிர்ச்சியாக இருப்பீங்க..."

"ம்ம்... காற்றில் அலைமோதிய அவளது கூந்தலை வருடி படிய வைத்தான். "ஆச்சரியமும்தான்... உங்க குணங்களில் இருந்த வேறுபாடு பற்றி... விதி, பூபதியை தப்பிக்க வச்சிருச்சேன்னு கூட... யெஸ்.. பூபதி எதற்காகவும் உடனே நான் தயாராகிட்டேன் கல்பனா... ஆனால் எதற்காகவும் உன்னை இழக்க முடியாதுன்றதும் புரிஞ்சிடுச்சு... ஆனா நீ முதல் முறை ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் நீ உன் அத்தையைப் பார்க்க ஓடினது எனக்குக் கொஞ்சம் அதிர்ச்சிதான்..."

அவனது கைகள் மிருதுவாய் அவளது முகத்தை ஏந்தின. சிறைபட்ட அவளது முகமலரின் வண்டு விழிகள் வேறு வழியின்றி

அவனில் பதிந்தன.

"ஆனால்... பாசமற்ற அந்தப் பெண்ணிடமும் கூட நீ காட்டின கனிவு, கரிசனை... உன் மாமாவின் நிஜ குணம் அறிந்ததும் நீ அடைந்த ஏமாற்றம், அதிர்ச்சி எல்லாம் என் கவனத்திற்கு வந்தது. உன்னுடைய திறமைகள், எல்லோரிடமும் அனுசரித்துப் பழகும் உன் பண்பும் அன்பும்... தவிர கொசுறாய் அந்தத் தொட்டாச் சிணுங்கித் தனம், உயர்வான ரசனை... அதை நீ வெளிப்படுத்தும் அழகு எல்லாம்... எல்லாம் உன் மீதான என் காதலை மட்டுமல்ல மதிப்பையும் கூட்டினது..."

அவன் வார்த்தைகளை காது ஆவலாய் ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும், காதல் கள்ளில் மயங்கிக் கிடந்த அவனது கண்கள் அது அத்தனையும் உண்மையே என்று சத்தியம் செய்தன.

தன் சட்டைப் பாக்கெட்டில் துழாவியவன் எதையோ எடுத்து அவளது உள்ளங்கையில் பத்திரமாய் வைத்தான்...

அது காய்ந்த ஒரு செண்பகப் பூ...

"உன் பின்னலிலிருந்து நழுவிய பூ... இதில் உன் வாசம் வீசுவதாய் தோன்ற இப்படி பத்திரப்படுத்திட்டேன்... உன் பின்னலில் நான் சிக்கிட்டேன் கல்பனா..."

உணர்ச்சி பெருக்கில் அவளுக்கு வார்த்தைகள் மறந்து போயின.

"நீரு... நீருகூட என்னிடம்..." ஏதோ குழறினாள்.

"அவளிடம் என் ஆசை பற்றி எதுவுமே நான் சொல்லலை... ஆனா எங்க அப்பா, அக்கா, அத்தானிடமெல்லாம் முறையாய் தெரிவிச்சுட்டேன். நாளை அப்பா வர்ராங்க... எல்லோருக்கும் சம்மதம்னு சொன்னபிறகு இப்ப நிறைய துணிவைத் திரட்ட, விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டிய ரொம்ப முக்கியமான நபரிடம்... அதாவது உன்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்..."

சருகான மலரைத் தாங்கி நின்ற அவளது உள்ளங்கையில் ஒரு முத்தத்தையும் அழுத்தினான்.

அந்த மெல்லிய ஸ்பரிசம் அவளை

வலிமையாய் உலுக்கியது...: ஆனாலும் முழு மனதாய் தன்னை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்ய முடியாத அந்த நெருடலும் கூடவே இருந்ததே...

இவளது பதிலுக்காய் இயற்கையும் கூட நின்று கவனித்திருந்தது போலிருந்தது... அருவியும் கூட தன் பாய்ச்சலைத் தளர்த்தி இவள் என்ன சொல்கிறாள் என்ற ஆவலில்...

மெள்ள ஆனால் அழுந்தச் சொன்னாள்.

"நான் உங்களுக்குத் தகுதியானவை இல்லை. கமலேஷ்."

"அதாவது. 'நீ என்னை விரும்பலை-ம்ம்?"

மின்னலாய் ஒரு கணம் நிமிர்ந்து தழைந்த அவளது பார்வை பெண்மனசைச் சொல்லிப் போனது.."

உரிமையாய் அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான். திமிறி விடுபட நினைத்தவளுக்கு ஆனந்தத்தில் திமிறும் தன் மனதை முதலில் எப்படி அடக்குவது என்பதோடு, ஒரு ஆணின் அணைப்பு இத்தனை சுகமும் இதமும் தர வல்லதா என்ற புது ஆராய்ச்சி வேறு!

நீ எனக்கே எனக்கு என்று முத்திரை குத்தின அந்த அணைப்பிற்குப் பின், நிதானமாய் அவளைச் சற்று ஒதுக்கி நிறுத்தி அழகு பார்த்தான்.

"ஏதேனும் சொல்லணுமா நான் சொன்னது- வெறும் பணம் மட்டுமல்ல. பரம்பரையும் பார்க்கணுமில்லையா... எங்களுக்கு எஞ்சியிருக்கும் ஒரே உறவு மாமாதான்... தவிர அத்தையை அவர் முறையாய் திருமணங்கூட செய்யலைன்னு..."

"அது அவங்க வாழ்க்கை கல்பனா... நாமை நம்மைப் பற்றி மட்டும் யோசிப்போமே-பழசை மறக்க, இனி அவங்களுக்கு உதவ நான் மறுக்கலை... ஆனால் கடந்ததைக் கிளர வேண்டாம்."

அவளது விழிகள் நன்றியின் பளபளப்போடு அவனை விழுங்கின. "இதுவரை வியாபாரத்தை விரிவுபடுத்தணும், தொழிலில் முன்னேறணும்னு மட்டுமே சிந்திச்சி என்னை வாழ்வைப் பற்றி, அது முழுக்க என்னோடு வரும் துணை பற்றி எண்ண

வச்சது நீ. கீர்த்தனா இனி எனக்கும் தங்கைதான்... நாம் பெரும்பாலும் இருக்கப் போவது சென்னையில் என்பதால் அவளது ஸ்கூலிங் எல்லாம் பிரச்சனையில்லை. அப்பா அங்கே இருப்பதால், நாம அப்பப்ப ஹனிமூன் போனாலும் அவங்க ஒருத்தருக்கொருத்தர் துணையாய் இருந்துக்கலாம்... ஜுன், செப்டம்பர் நாம குற்றாலம் வரும்போது செம்பகா உனக்கு பூ கொண்டு தருவா... என்ன?"

அதுவரை பறந்த தன் பாதங்களை இத்திட்டங்கள் இழுத்து பூமியில் பதியச் செய்ததை ஒரு புன்னகையோடு ரசித்தாள்.

"இந்தப் புன்னகைப் பூ ஒருபோதும் வாடக் கூடாது கல்பனா..." சாரல் சற்றே வலுத்திருந்தது..

"நனையறோம்... வீட்டுக்குள்ள போயிடலாம்" என்றாள் மிக மெள்ள.

"இனிவரும் ஒவ்வொரு நாளும் நம் அன்பால் நனைஞ்சிருக்கும் கல்பனா..."

அது வெறும் சரசப் பேச்சாய் அவளுக்குப் படவில்லை.

கடவுளின் வாக்காகவே பட, அவனை இறுகக் கட்டி, அவனது ஈர நெஞ்சில் முகம் புதைத்தாள்.

செண்பகப் பூ வாசமும் சாரலும் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

- முற்றும்-

விவேக் பப்ளிகேஷன்ஸ் சார்பில் வெளியிடுபவரும், ஆசிரியரும், எஸ்பி. ராமு, 6/84, மல்லன் பொன்னப்பன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005. அச்சிட்டவர் எஸ்.பி. மெய்யப்பன், எஸ்.பி.எம். பைன் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 005. ஆசிரியர் எஸ்பி. ராமு, தொலைபேசி : 28487533, 28483163.